Heyecanlı bir takibin parçası olmak için ideal bir seçim...

GÖLGEDE KALAN SIRLAR

Polisiye

Etna

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Uzun boylu adam gecenin derin ve ürkütücü karanlığında, ıslak otların üzerinde ilerledi. Yağmurun kesilişi çok zaman önceydi; ama soğuk ve rutubetli hava bahçedeki bakımsız, ıslak çimleri kurutmadığından, her adım atışında kalın botlarının çimleri ezmesinden ayaklarının her iki yanına sıçrayan sular gecenin sessizliğinde garip bir hışırtı yaratıyordu. Koyu karanlıkta adam olduğundan da iri ve devasa cüsseli görünüyordu. Sert poyrazın uğultular çıkararak estiği bahçede tek ışık, ta gerilerdeki ufak kulübenin perdesi yarı örtülmüş camından sızıyordu dışarıya. Adam ürkek, temkinli ve meraklı adımlarla kulübeye doğru yürümeye devam etti.

Gecenin dondurucu ayazına rağmen, üzerinde düğmeleri açık, iri bedenine oldukça ufak gelen kısa bir ceket vardı sadece. Işığın yansıdığı pencereye yaklaştıkça soğuğa rağmen terlemeye başlamıştı. Üstlendiği görevleri her zaman yerine getirmişti, rahat olması gerekirdi ama o kadın her zaman onu korkutuyordu. Yüzüne bakarken bile titrerdi. Kapının önüne geldiğinde kalbi duracak gibi atmaya başlamıştı. Nihayet eski püskü harap kapıya kalın parmaklı elleriyle iki defa vurdu.

İçeriden kadının otoriter sesi yükselmişti:

"Gel!"

İri yarı adam ürkek tavırlarla kapıyı itip içeri süzüldü. Bakışlarını kadına çevirmeden âdeta fısıldadı:

"Beni emretmişsiniz."

"Otur şuraya" diye söylendi kadın, karşısındaki kırık dökük iskemleyi işaret ederek. Uzun boylu, kızıla çalar saçlı, buğday tenli, koyu siyah gözlü kadın ancak otuz ile otuz beş yaşları arasında gösteriyordu. Sesi sert ve mütehakkimdi. Sırtında yarım astragan bir kürk vardı. Uzun topuklu, parlak rugan çizmeleriyle adama biraz daha yaklaştı. İri yarı adamın hâlâ kararsız karşısında dikildiğini görünce hırlar gibi homurdandı:

"Sana otur dedim."

Adam şaşkın ve ürkek haliyle aldığı emri yerine getirmek üzere hemen iskemleye ilişti. Ne yapacağını bilemeyen ufak bir çocuk gibi oturunca iri pençelerini dizlerinin üzerine koymuştu ama kadına bakamıyordu bir türlü.

"Geciktin. Yirmi dakika önce burada olmalıydın."

Adam titreyerek fısıldadı:

"Çok özür dilerim, hanımefendi. Elimde olmayan sebeplerle... "

"Tamam, tamam uzatma. Ama bir daha tekrarlanmasını istemem. Bekletilmeye asla gelemem."

"Evet, efendim. Merak etmeyin. Bir daha olmaz."

Genç kadın bir iki adım daha atıp tam karşısındaki adamın oturduğu iskemlenin önüne geldi. Uzun bacaklarını iki yana açınca dar mini etekliğinin yeterince örtemediği mevzun bacakları bütün ihtişamıyla ortaya çıkmıştı.

"Yüzüme bak" dedi.

İri yarı adam ürpertiyle bakışlarını genç kadına çevirdi. İçindeki dayanılmaz heyecan daha da şiddetlenmişti. Göz göze geldiler. Adam nazarlarını kaçırmak istedi ama beceremedi. Büyülenmiş gibi kadına bakmaya devam etti. Zaten istese de yapamazdı; kadın yüzüne bakmasını emretmişti, onun sözünden dışarı çıkması mümkün olamazdı. Kadının ise koyu kırmızı ruj sürdüğü dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılmıştı. Kendinden emin bir edayla mırıldandı:

"Her emrimi yerine getirmeye hazırsın, değil mi?"

Adam bu kez konuşmadan başını aşağı yukarı sallamakla yetinmişti.

"Kafanı sallayıp durma... Söyle, konuş..."

"Evet, efendim."

"Evet ne?"

"Her emrinizi yerine getirmeye hazırım, efendim."

"Ne istersem mi?"

"Evet, efendim. Ne isterseniz?"

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Benim için cinayet de işleyebilir misin?"

Adam hiç tereddüt etmemişti.

"Evet."

"Aferin! Bak bu cevabın hoşuma gitti. Senden köpek gibi itaat istiyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum efendim."

"Bana nasıl itaat edecekmişsin, söyle bakalım."

"Tam bir köpek gibi, efendim."

"Güzel... Yavaş yavaş istediğim gibi olacaksın. Şimdi ayağa kalk ve dizlerinin üzerine çök. Tam önüme."

İri yarı adam ayağa fırladı sonra tam bir teslimiyetle dizlerinin üzerine çöküp kadının önünde öylece durdu. Heyecanı doruğa tırmanmıştı. Genç kadın ise yüksek topuklu rugan çizmeli ayağını usul usul kaldırarak adamın düğmeleri aralık gömleğinin üstüne dayadı. Bunu yaparken yüzünde alaycı bir tebessüm oluşmuştu.

"Köpeğimin sadakatini görmek istiyorum. Hadi, çizmelerimi yala bakalım" dedi.

Adamın bunu büyük bir keyif ve zevkle yapacağını biliyordu.

Dilini dışarıya çıkaran dev adam huşu ile eğilerek kadının çizmelerini yalayıp öpmeye başlamıştı. Bu arada yerde iki büklüm hâle gelen adamın ağzından orgazma erişmek üzere olan birinin garip inlemeleri çıkıyordu. Kadın birden ayağını geri çektiğinde biçare adam son bir sızlanma ile toparlanmaya çalıştı.

"Tamam. Bu kadarı yeterli sana şimdilik."

Adamcağız sesini çıkaramamıştı.

"Şimdi kulaklarını dört aç ve beni dinle. Duydun mu beni, Halil?"

İri yarı adam henüz tam kendine gelememişti. Göğsü körük gibi inip kalkıyor, dudaklarından sızan tükürükleri yutmaya çalışıyordu. Ellerini

güçlükle rugan çizmelerden çekerken hırlar gibi bir ses çıktı ağzından.

"Duydum, efendim."

"O küçük şırfıntıyı öldürmeni istiyorum. Hem de derhâl, Halil."

"Anladım, efendim. Ama nasıl? Nerede bulacağım küçük hanımı?

Genç kadın gözlerinden ateş fışkırır gibi söylendi. Sesinin tonundaki nefret dolu ifade Halil'i bile ürkütmeye yetmişti.

"Saçmalama, sersem! Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

Aldığı korkunç tekliften ziyade, duyduğu hazdan tam kurtulamayan Halil ağır ağır dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışırken kısık sesle mırıldandı:

"Biliyorum, hanımefendi... Küçük hanım hafta sonlarını yazlıktaki evde geçiriyor, değil mi?"

Genç kadın sadece adamın kekelediği cümleleri onaylar gibi yüzüne bakmakla yetindi. Başka tek kelime etmedi. Halil'in gözleri hâlâ kadının rugan çizmelerindeydi. Bakışlarını sahibesinin yüzüne çeviremiyordu. Patileriyle sessiz ve yumuşak adımlar atan gerçek bir köpek gibi ağır ağır dönüp kulübeden ayrılmaya hazırlandı. İri vücuduna hiç de uygun düşmeyen sessizlik ve mutlak itaat ile tahta kapıya yaklaşırken zaten zihni dengesi çocukluğundan beri tam yerinde olmadığından arkadan gelen kadının gür sesiyle bir daha irkilerek durdu.

"Emrimi bu gece yerine getirmeni istiyorum Halil, anladın mı?

Adamın donuk ve durgun hâlini gören kadın bir daha parladı.

"Ne öyle aptal aptal bakıp duruyorsun, işitmedin mi beni?"

"İşittim, efendim."

"Hadi öyleyse, yaylan. Durma karşımda."

Halil kös kös önüne bakarak yorgun ve bitkin bir şekilde kulübeden dışarı çıktı. Dışarının kuru ayazı adamı biraz kendine getirir gibi olmuştu. Islak otları eze eze ana yola doğru yürürken hâlâ bilinci yerinde değildi. Aldığı emrin sonuçlarını bile düşünemiyordu. O anki tek isteği yarım kalmış ve tüm ruhunu kaplamış tatmin arzusunu tamamlamaktı. Dilinde sahibinin rugan çizmelerini yalarken duyduğu lezzet hâlâ kaybolmamıştı. Yeterince çalışmayan beyni zonkluyordu âdeta. Ana yola yaklaşınca durdu.

Etraf hem zifiri karanlık hem de sessizdi. Zaten gecenin bu saatinde burada in cin top oynardı. Fermuarını indirip sertliği kaybolmayan cinsel organını çıkarırken hemen oracıkta mastürbasyon yapmaya karar verdi. Kendi kendine sırıtarak, "Evet, ben bir köpeğim" diye söylendi. Sanki bu itiraftan hoşnut olmuş bir hâli vardı.

* * *

Halil'in kulübeyi terkinin ardından Aylin Altınmızrak bir süre kımıldamadan içinde çok az eşyanın bulunduğu pis ve ağır kokulu ortamda düşünceli bir edayla bekledi. Uzun zamandır evlerinde bahçıvan olarak çalışan geri zekâlı Halil'i dilediği şekilde yönlendirip ona hükmedebiliyordu. Sinsi emeline kavuşmak için ondan daha iyi bir silah olamazdı. Halil'in gerçekten bir köpek kadar kendisine sadık olduğundan hiç şüphesi yoktu. Onun bazı seks saplantıları olduğunu geçen sene fark etmiş, önce kovmayı düşünmüş fakat sonra aklını kullanarak adamı avucunun içine almıştı. Bahçıvan, Aylin tarafından horlanmak, aşağılanmak, tahkir edilmek, hatta fiziki şiddet kullanılmasından son derece mutlu oluyor ve bir tür orgazma erişiyordu. Aylin bu gerçeği anladığı zaman korkunç planının ilk esaslarını beyninde hazırlamaya başlamıştı.

Az sonra o da kırık dökük masanın üzerine bıraktığı çantasını alarak, yarım astragan kürkünün önünü kavuşturup kulübeden çıktı. Bej rengi Jaguar'ını, Halil'in gittiği yolun tam aksi yöndeki hafif meyilli toprak yolun başına park etmişti. Arabayı park ettiği yerle, metruk kulübe arasındaki mesafe oldukça kısaydı; ama genç kadın arabasına varıncaya kadar ıssız ve karanlık araziyi başkaları tarafından görülmek endişesiyle hızlı adımlarla geçti. Ancak arabaya bindikten sonra derin bir nefes aldı. Kontak anahtarına uzanan eli kısa bir an boşlukta kaldı. Artık dönüşü olmayan bir yola girdiğinin farkındaydı. İlk bakışta geri zekâlı bir adamı cinayete azmettirmek sakıncalı gibi görünebilirdi; ama Halil işkenceye bile maruz kalsa, asla konuşmayacak biriydi. O bir köpekti ve asla sahibine ihanet etmezdi. Genç kadın kontak anahtarını çevirdi.

* * *

Ragıp Altınmızrak altmış beş yaşında, kalp ve şeker hastalığı nedeniyle biraz da vaktinden evvel çökmüş bir adamdı. Gecenin geç saatinde yatağa girmiş fakat elindeki okumaya çalıştığı kitaba bir türlü kendini verememişti. İki de bir başucundaki komodinin üzerinde yanan lambanın sarı ışığında

fanuslu, rakkaslı saate göz atıyor, karısının hâlâ eve dönmemiş olmasından endişeleniyordu. Karısı geç kalmayacağını söylemişti; ama henüz gelmemişti.

Aylin, Ragıp Altınmızrak'ın ikinci eşiydi. İlk karısı on yıl kadar evvel müessif bir trafik kazasında ölmüş, şoförünün kullandığı araba bir tırla çarpışmış, bütün gayretlere rağmen ne karısı ne de şoförü kurtulamamışlardı. Ragıp Altınmızrak'ın ilk izdivacından bir de kızı vardı. Kazanın olduğu zaman Aslı on iki yaşında ufak bir çocuktu. Şimdi yirmi üç yaşına gelmiş, başarılı bir eğitim devresinden sonra babasının işletmelerinin başına geçmişti. Ragıp Bey kızıyla her zaman iftihar ederdi. Çalışkan, zeki ve becerikliydi. Nitekim çok kısa bir sürede işleri çekip çevirmeyi öğrenmiş, babasının yükünü büyük ölçüde üstlenmişti. Yaşlı adamın tek üzüntüsü, Aslı'nın ikinci eşi Aylin'le bir türlü anlaşamamasıydı. Öz annesini daha çocuk yaşta kaybeden Aslı, babasının bir yıl sonra evlendiği Aylin'e bir türlü ısınamamış ve devamlı huzursuzluk yaratmıştı evin içinde. Ragıp'ın tek emeli onu biran önce evlendirmekti; ama kızı evlilik konusunda da kılı kırk yaran bir tipti ve çıkan taliplerini devamlı geri çeviriyordu.

Yaşlı adam saate tekrar bir göz attı. Genç karısının bazı akşamlar şoförü yanına almayarak dışarıya çıkmasına bozuluyor, ama ona sözünü geçiremiyordu. Aylin genç ve güzel bir kadındı, üstelik çok dikkat çekiciydi. Ne zaman bir topluluğa girseler, bütün nazarlar karısına çevrilir, özellikle aralarındaki yaş farkı nedeniyle arzu ve haset dolu erkek bakışları hep Aylin'in üzerinde toplanırdı. Karısına daha ilk gördüğü anda tutulmuştu ve evlilikleri süresince de onu hep kıskanmıştı; ama daha işin başında evlenmeye karar verdiklerinde Aylin bazı şartlar ileri sürmüştü. Bunlardan biri de aile şerefine halel getirmediği sürece kocasının yaşam serbestisine karışmayacağı şartıydı.

Ragıp motor homurtusunu duyunca kulak kabarttı. Bu homurtu karısının Jaguar'ının sesiydi, kulağına çarpan sesi tanımakta zorlanmadı ve sonra rahat bir nefes aldı. Aylin nihayet dönmüştü eve. Yatağın içinde toparlanıp yüzünde yer eden merak ve endişe ifadesini silmeye çalıştı. Bunu karısına belli etmemeliydi. Evin hizmetçisi Sıdıka, karısı kaçta dönerse dönsün, o gelmeden yatmazdı. Şimdi Sıdıka muhtemelen karımı kapıda karşılıyor, herhangi bir isteği olup olmadığını soruyordur, diye düşündü.

* * *

Aylin az sonra yatak odasının kapısını usulca açarak içeriye süzülmüştü. Kocasını uyanık ve kitap okurken görünce mırıldandı:

"Sen daha uyumadın mı canım?"

Aylin de sualinin anlamsızlığını bilirdi; zira yaşlı adamın o dönmeden uyuyamadığını tecrübesiyle öğrenmişti. Ragıp yatağın içinde mutlu bir eda takınarak karşılık verdi:

"Uyuyamadım. İlginç bir kitap okuyordum, konuya dalmışım. Saat kaç?"

Aylin ilgisizce mırıldandı.

"Sanırım on ikiye geliyordur."

"Hımm! Epey olmuş... Suzan Hanım'a mı gitmiştin sen? Hani kocası tekneyle dünya turu yapmaya kalkışan adamın karısına... "

Aylin yaşlı adamın damarına basmak istercesine, "Hayır, ona değil" dedi; ama kime gittiğini de bilinçli olarak söylemedi. Nefret ettiği kocasının için için kıskançlıktan çatlamasını tercih ederdi. Nitekim Ragıp susmuş, nerede olduğunu soramamıştı.

Zengin fakat kalp ve şeker hastalığı ile boğuşan Ragıp, son yıllardaki cinsel iktidarsızlığının tedavisi için tıbbın her imkânına başvurmuş ama netice alamamıştı. Yeterli sertleşmeye sahip olamaması karısı tarafından aşağılanmasına neden oluyordu. Aylin ise onun güçsüzlüğünden istifadeye kalkışır, zaman zaman kasten karşında soyunup dökünür, adamı alaycı bir şekilde büsbütün kahrederdi. Ragıp o gece de karısının aynı yola başvuracağını sezinleyince ışığı söndürüp ilgisiz kalmayı düşündü; fakat bunun pek faydası olmayacağını biliyordu. Zira Aylin'in keyfi yerindeyse ışığı tekrar yakıp onu tahrik edecek mizansenler yaratacağından emindi. Gözünden okuma gözlüğünü çıkarıp elindeki kitapla beraber başucundaki komodinin üzerine koydu. Güçsüzlüğüne rağmen içi erişe de karısının şahane vücudunu seyretmekten zevk alırdı. Bastıramadığı bir heyecanla karısını yan gözle izlemeye başladı; ama bir şey dikkatini çekti. Aylin soyunuyordu; fakat belirli bir telaş içindeydi ve kendisiyle hiç ilgilenmiyordu. Oysa soyunurken kocasını kahreden bir rahatlıkla çıplaklığını teşhir eder, ağırdan alır, sinsi sinsi gülümserdi hep. Bu gece hızla geceliğini giymiş, yüz makyajını bile üstün körü temizlemişti. Karısı

yatağa girip yorganı çekerek sırtını dönerken Ragıp dayanamayıp sordu: "Rahatsız mısın sen?"

Aylin başını çevirmeden homurdandı:

"Yoo... "

'Yoksa gittiğin yerde alkolü fazla mı kaçırdın?"

"Saçmalama, Ragıp! İçki içmiş hâlim var mı?"

"Bilmem" diye mırıldandı yaşlı koca. İçinden de, belki bir şeye sinirlenmiştir, diye geçirdi. O da baş ucundaki lambayı söndürdü; fakat beynine üşüşen düşüncelerle bir türlü uykuya dalamadı. Uzun süredir karısının kendisini genç erkeklerle aldattığı kuşkusu içindeydi. Aylin'in ne kadar ateşli biri olduğunu iyi bilirdi. Onun tatminsiz yaşayamayacağını kabullenmek zorundaydı. Işıklar sönüp oda karanlığa bürününce bir süre kımıldamadan yatan yaşlı adam, sanki içindeki merakı gidermek ister gibi dönüp arkadan karısını kucaklamak istedi. Bir şey yapamasa da vücudunun çıldırtıcı sıcaklığını duymak istiyordu. Fakat hemen Aylin'in itirazı ile karşılaşmıştı.

"Rahat bırak beni, Ragıp. Seninle uğraşacak hâlim yok bu gece. Uyumak istiyorum."

Yaşlı adamın genç karısının diri vücudunu saran kolları gevşerken içinde buruk bir hüzün oluşmuş, ruhunu yakan kıskançlık ateşi daha da yoğunlaşmıştı.

2

Gecenin derin sessizliğini sağanak hâlinde yağan yağmurun gürültüsü alınca Aslı Altınmızrak yattığı karanlık odada gözlerini açtı. Bir süre ürküntü ile onu uykusundan uyandıran yağmurun sesini dinledi. Genellikle hafta sonlarını babasının yazlığında geçirmeyi âdet edinmişti. İşe gitmediği günlerde üvey annesi Aylin'e katlanmak hatta onun yüzünü bile görmek istemiyordu.

İki katlı yazlık evde kalmaktan kesinlikle korkmazdı, zaten ev de oldukça muhkem sayılırdı. Gözlerini açan ve bir süre karanlığa alışmaya çalışan

Aslı, neden sonra kendisini uykudan uyandıran sebebin aslında gürültüyle yağan yağmur olmadığını sezinler gibi oldu bir an. Gerçi poyraza bakan yatak odasının camlarına trampet çalar gibi çarpan sert damlacıklar garip sesler yaratıyorsa da, onu asıl uyandıran neden başka bir ses olmalıydı. Kışları hafta sonlarında kaldığı bu villada nice yağmurlu geceler geçirmiş ama yağmur onu hiç uykudan uyandırmamıştı.

Isınma sistemini devamlı açık tuttuğundan evin içi sıcacıktı. Bir süre hiç kımıldamadan yatağın içinde kalarak uykusunu bölen sesin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Dışarıdaki fırtınanın çıkardığı uğultudan ve camlara çarpan yağmur taneciklerinden gayri hiçbir farklı ses gelmemişti kulağına. Fakat içinde garip bir tedirginlik hissetmişti. Kesinlikle korkak bir kız değildi Aslı, zaten öyle olsa, şehir dışındaki bu evde tek başına kalamazdı.

Birden aklına flörtü Emre geldi. Bugün uzun süre onunla birlikte olmuş, hoşça vakit geçirmişlerdi; ama akşam saatlerinde havanın bulutlandığını gören genç sevgilisi sanki fırtınanın kopacağını önceden tahmin etmiş gibi; yolum uzak, ben erken kaçayım, diyerek saat sekiz sularında arabasına atlayıp akşam yemeğine bile kalmadan ayrılmıştı yazlık villadan. Acaba hava şartlan bozulunca geri dönmüş olabilir miydi? Fakat Emre gideli çok olmuştu...

Aslı başucundaki lambayı yakarak komodinin üzerine bıraktığı kol saatine baktı. Gecenin iki buçuğuydu. Emre'nin dönmesi söz konusu olamazdı.

Onu uyandıran sebebin ne olduğunu merak etmeye başladı, bu kesinlikle fırtınanın uğultusu olamazdı. Hiç tereddüt etmedi, üstündeki yorganı atıp ayaklarını karyoladan aşağıya sarkıttı. Topuksuz terliklerini ayağına geçirip sabahlığını giydi.

Evi kontrol etmek istiyordu. Önce pencerenin önüne gidip perdeleri aralayarak camda oluşan buğuyu sildi ve gecenin karanlığına doğru baktı. Olağandışı hiçbir şey göremedi. Islak çiçek tarhları, çimlerin üzerinde toplanmış su birikintileri ve boş komşu villasının yan duvarına bıraktığı ufak Nissan arabasının gölgesinden başka bir şey göremedi. Herhalde uykumu bölen şey yağmurun şiddeti olmalı diye telkinde bulundu kendine.

Ama nedense bunca zamandır burada bulunmasına rağmen ilk kez ruhunun derinliklerinde anlam veremediği bir ürperti şekilleniyordu. Bu

tedirgin ruh haliyle uyuyamazdı. Odasından çıkıp alt kata bir göz atmaya karar verdi. Kaldığı sitenin girişinde bir bekçi vardı; her ne kadar yaşlı bir adamsa da görevinde hiç kusur etmemişti. Babası burayı yıllar önce, daha annesinin sağlığında satın aldığı tarihten bu yana da en ufak bir vaka olmamıştı sitede, hiçbir hırsızlık teşebbüsü de hatırlamıyordu Aslı.

Cesaretle kapıyı açıp dışarı çıktı genç kız.

Aşağıya inen merdivenlerin başı karanlıktı.

Aslı hemen koridor duvarındaki elektrik düğmesine bastı. Duvardaki iki apliğin kehribar rengi ışığı bulunduğu yeri aydınlattı. Dikkatle ve sessizce merdivenin tırabzanına tutunup alt kata eğilerek baktı. Bulduğu tek şey derin sessizlikti. Her şey olağan gözüküyordu.

Fakat neden içindeki o ürperti geçmemişti daha? Bu ancak sezinlenen bir duyguydu. Aslı evin inanılmaz sessizliği içinde olağandışı bir şeylerin varlığını algılamaya devam ediyordu hâlâ. Kulak verip dinledi. Dışarıda patlak veren fırtınanın uğultusu evin her yanından duyuluyordu ama hepsi o kadardı, rüzgâr sesinden başka uykusunu bölecek bir fevkaladelik yoktu.

Genç kız tabiat olaylarından etkilenmezdi, hele böyle rüzgârlı, yağışlı bir havadan hiç müteessir olmazdı. Lakin içindeki anlam veremediği korkuyu hâlâ başaramamıştı.

Ağır ve temkinli adımlarla basamakları indi. Alt katın salonunda verandaya açılan geniş camlı bölmeye doğru yürüdü. Perdeler sıkı sıkıya kapanmıştı. Duvardaki apliklerin aydınlattığı yarı loş ortamda boş nazarlarla etrafına bakındı. Görünürde hiçbir şey yoktu; her şey yukarıya çıktığındaki gibi sakin ve normaldi. Ne var ki, sebepsiz ürküntüsü onu şaşırtmaya ve rahatsız etmeye devam ediyor, kalbinden çok beyninden kaynaklanan bir tür içgüdünün etkisiyle garip bir beklenti içinde hareket ettiğini hissediyordu.

Bekledi...

Olağandışı bir sesin kulağına geleceğini umdu.

Birden koridorun sonundaki mutfak kısmında belli belirsiz, hafif de olsa bir gürültü duyar gibi oldu. Emin değildi, dışarıda esen rüzgârın kulaklarında yarattığı bir yanılsama da olabilirdi. Hızla oraya, sesin geldiğini yana baktı. Mutfak kapısı bıraktığı gibi açık ve haliyle ışığı

sönüktü. Aniden mutfakta biri olabileceği kuşkusuna kapıldı. Yüreği hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Korkak biri olmasa da evde yabancı birinin varlığını düşünmek onu ziyadesiyle tedirgin etmişti.

"Kim var orada?" diye seslendi.

Sesi boş evde çaresiz bir korkunun ifadesi olarak yankılandı. Cevap alamayacağını biliyordu tabii. Yine de ağır ağır karanlık mutfağa doğru yürüdü. Değişik, alışık olmadığı bir ses duyduğuna emindi. Tam mutfak kapısının eşiğinde durdu. Gerçi mutfak karanlıktı; ama alt kata inen merdivenlerin duvarlarındaki apliklerin solgun ışığı, mutfaktaki sabit eşyaları insanın içine ürperti verecek şekilde büyüterek aksettiriyordu sanki.

Aslı daha dört beş saat evvel o mutfakta rahat, neşe ve güvenle dolaşıp dururken şimdi korkunun pençesine düşmüş gibi yerine mıhlanıp kalmıştı, içeriye adımını atamıyordu. Kendi evinde bu kadar korkuya kapılacağını hiç düşünmemişti. Belki duyduğu o sesi de hayali yaratmıştı, emin olamıyordu bir türlü.

Fırtına daha da şiddetlenmiş gibiydi. Hava elektriklenmiş birbiri ardına şimşekler çakmaya başlamıştı. Yıldırımlar yakın yerlere düşüyor olmalıydı; zira gürültüleri kulakları sağır edercesine gümbürtüler yaratıyordu.

Güçlükle derin bir nefes aldı. Bu kadar gürültülü bir havada o tuhaf sesin evdeki bir yabancıdan kaynaklandığını düşünmek sadece safsataydı, hırsız bile soygun için böyle bir havayı seçmezdi. Sonra tüm cesaretini toplayarak kolunu uzatıp mutfağın elektrik düğmesine bastı. Yarı loş mekân birden aydınlanıvermişti. Aslı merakla mutfağa bir göz attı. Hiçbir şey yoktu içerde. Emre ile yedikleri yemeğin kirli tabaklarını kaldırdığı bulaşık makinesi çalışıp bitmiş, ışık yanan göz hâlâ kapatılmasını bekliyordu. Daha sonra kendisine pişirdiği kahvenin fincanı ve cezvesi de ocağın üzerinde duruyordu. Her şey derli topluydu, işittiği o garip ses mutfaktan gelmiş olamazdı.

Yeniden cesaretlendi.

Herhalde fırtınanın yarattığı uğultu uykusunu bozmuş olmalıydı. Biran kendine kızar gibi oldu, çocukça bir duyguya kapılmıştı. Sesin geldiğini sandığı mutfak bomboştu işte. Ama sonra aklına başka bir şey takıldı; aslında içinde ürperti yaratan, ne olduğunu kestiremediği tuhaf korku hissi daha yatağında uyandığı andan itibaren başlamıştı. Sebep ne dışarıdaki

fırtına, ne de duyduğunu sandığı o garip ses olabilirdi. Bilinçsiz ürpertiyi bu kez daha şiddetli hissetti benliğinde. Böyle bir ruh hâlini ilk defa yaşadığını idrak edebiliyordu; sebepsiz ve anlamsız bir korku. Ne var ki yüreğini titreten korkuyu engelleyemiyordu bir türlü. Bu aşırı duygusallık, hatta aptalca bir histi. Ona göre insan ancak belirgin ve somut bir tehlike karşısında korkabilirdi, bilinmeyen bir kavrama karşı korku duymak sadece komiklikti.

Durduğu yerde silkindi. Saçmalıyorsun Aslı, diye homurdandı içinden. Belki de Emre'nin ummadığı biranda kendisini bırakıp gitmesine biraz bozulmuş, hafta sonu hayalini gerçekleştiremediği için sinirleri gerilmişti. Mutfağın ışığını söndürüp yatak odasına dönmek için geri döndü ve tam o sırada o garip sesi yeniden duydu.

Bu kez o sesi duyduğundan emindi.

Ses salonun verandaya açılan geniş sürme cam kapısından geliyordu. Bir tür cam tıkırtısı...

Sanki biri cama vuruyordu. Hem de şiddetle... Öyle ki, ses fırtınanın uğultusundan bile baskındı. Aslı biran düşündü. Gecenin bu saatinde acaba kim camı vurabilirdi? Emre mi? O çok zayıf bir ihtimaldi, sevgilisi şimdiye kadar çoktan şehir merkezindeki evine varmış olmalıydı.

Bir an sitenin bekçisi mi geldi acaba, diye aklından geçirdi. Kâmil Efendi senelerdir bu görevi sürdürüyordu. Site hemen hemen tamamen boştu bu mevsimde. Yaşlı adamcağız onun yalnız olduğunu bildiğinden belki korkup korkmadığını anlamak için uğramış olabilirdi. Ne de olsa emektar ve anlayışlı bir gece bekçisiydi. Genç kız Kâmil Efendi'nin kendisini çocukluğundan beri tanıdığını hatırladı. Kaldı ki kötü niyetli biri eve girmek istese herhalde varlığını belli etmek için cama böyle vurmazdı.

Aslı hızla cama yaklaşıp kalın perdeleri tam sesin geldiği noktadan açıp dışarıya baktı. Yağmur damlacıklarının oluk oluk izler bırakarak aktığı camın diğer yanında alnını cama dayamış birinin siluetini görünce irkildi önce. Daha sonra dışarıdakinin kim olduğunu anlayınca rahatladı birden. Ve kapıyı içerden itip beklenmeyen ziyaretçisini içeriye aldı.

Ama ne yazık ki Aslı için bu sonun başlangıcı olacaktı...

3

Genç komiser Barış Şahin yanındaki meslektaşı Selim'e yaklaşarak fısıldadı:

"Ağabey, kime aitmiş bu ceset?"

"Adı Aslı Altınmızrak. Yirmi üç yaşında... Babası tanınmış bir tüccarmış. Şimdilik ben de fazla bir şey bilmiyorum" diye karşılık verdi Komiser Selim.

Barış Şahin, dizlerinin üzerine eğilmiş dikkatle cesedi inceleyen Baş komiser Hidayet'i işaret ederek sordu tekrar:

"Bizim şef çok sinirli görünüyor. Nedeni hakkında bir bilgin var mı?"

Selim dudaklarını büzdü. "Bilmiyorum. Belki kızın ailesini tanıyordur."

"Belki. Ama ben o aileyi tanımıyorum."

Komiser Selim omuzlarını silkti. "Ben de" dedi.

Barış uzaktan yerde yatan genç kızın cesedine baktı.

"Bıçaklanmış, değil mi?"

"Evet. Tam kalbinden."

"Tecavüze de uğramış mı?"

"Henüz o bulguları saptayamadık ama kesin neticeyi otopsiden sonra öğreniriz."

"Ailesi nerede?"

"Üst kattalar. Yaşlı bir babası var. Adam kızını bu hâlde görünce baygınlık geçirdi. Aile doktoru da yanında... Adama açılması için iğne filan yapıyorlar."

'Ya annesi?"

Selim belli belirsiz bir şekilde sırıttı ama bunu yaparken salondaki görevlilerin görmemesi için eliyle ağzını kapatmıştı.

"Kızın annesi yıllar önce trafik kazasında ölmüş."

Barış yadırgayarak komiser arkadaşına bakmıştı.

"Peki, niye gülüyorsun? Bunun komik nesi var?"

"Yukarı çıkınca anlarsın?"

"Neyi anlarım?"

"Kızın bir de ciciannesi var. Adamın büyük kızı mı yoksa ikinci karısı mı, ben önce pek anlayamadım da. Bir de sen gör. Aklın durur ha! Müthiş bir kadın..."

Barış sesini çıkarmadı. Ağır ağır Baş komiser Hidayet'in yanına yaklaşıp çömeldi. "İlginç bir şey buldunuz mu, amirim?" diye sordu. Baş komiser yardımcısının sorusunu hiç duymamış gibi sesini çıkarmadı. Barış bu hâli ancak çok sinirlendiği zaman takındığını çok iyi bilirdi. Bu durumda yapılacak en uygun davranışın da sessiz kalmak, amiri soru sormadıkça fikir beyan etmemek olduğunu bunca zaman yanında çalışarak öğrenmişti.

Baş komiser doğrulunca Barış da onunla birlikte dizlerinin üzerinde doğruldu. Hidayet Baş komiser, sert bir şekilde, "Benimle gel" diye söylendi. İkisi birlikte üst kata çıkan merdiveni tırmandılar. Barış bir basamak arkasından amirini takip ediyordu. Üst katta cinayet masasından sivil bir memur yatak odalarından birinin önünde bekliyordu. Baş komiseri görünce başıyla selam verip hafifçe yana çekildi. Hidayet kapıyı vurmadan içeri girdi. Barış hızla odaya bir göz attı Baş komiserin omzu üzerinden. İçeride üç kişi vardı. Yaşlı, ak saçlı bir adam yatakta yarı baygın yatıyordu. O şahsın öldürülen kızın babası olduğunu hemen anladı Barış.

Yatağın başında ayakta duran ve endişeli tavırlarla yaşlı adama bakan kişi de aile doktoru olmalıydı. Genç komiserin bakışları bu defa kenardaki koltuğa ilişmiş kadına takıldı. Komiser Selim'in sözünü ettiği üvey anne o olmalıydı. Barış bir an arkadaşı Selim'e hak vermekten kendini alamadı. Sabahın bu saatinde yorgun ve makyajsız olmasına rağmen kadının gerçekten müthiş bir albenisi vardı, insan gözlerini ondan almakta zorlanıyordu.

Baş komiser ayakta duran doktora bakarak mırıldandı:

"Ben cinayet masasından Baş komiser Hidayet. Acaba maktulenin babası ifade verecek hâlde mi doktor?"

Doktor olumsuzca başını salladı.

"Üzgünüm ama hayır Baş komiserim. Ragıp Bey şu an konuşamaz. Verdiğim ilaçlar ve yaptığım iğnelerle şu an dinleniyor. Kendisi kalp ve şeker hastasıdır, tansiyonu da çok yüksek. Şayet toparlanabilirse ancak akşama doğru ifadesine başvurabilirsiniz. O da on beş dakikayı geçmemek şartıyla. Anlayış göstereceğinize inanıyorum."

Baş komiserin suratı asılmıştı. Bir iki dakika ağzını açmadan yatakta perişan hâlde uzanan yaşlı adama baktı. Ragıp Altınmızrak zaten gözleri kapalı, uyku hâlinde ve kendinden geçmiş vaziyetteydi. Fakat Baş komiserin odaya girmesiyle ayağa kalkan eşi Aylin üzüntülü bir eda ile iri siyah gözlerini Hidayet'e çevirdi.

"İstediklerinizi bana da sorabilirsiniz memur bey" dedi. "Zaten eşim de benden fazla bir şey bilmiyor. Site bekçisi telefon ettiği zaman kışlık evimizde uyuyorduk. Perişan bir hâlde haberi alınca buraya geldik. Sonrası malum."

"Pekâlâ, hanımefendi" diye mırıldandı Baş komiser. Sonra Barış'a dönerek, "Sen de şu site kapıcısını bul ve ifadesini al" dedi.

Barış aceleyle odadan çıkıp tekrar alt kata indi. Cinayetin işlendiği yerde bir sürü görevli bulunuyordu. Genç komiser doğru Selim'in yanına gitti.

"Abi, şu site bekçisi nerede?" diye sordu.

Selim bezgin bir ifadeyle mırıldandı:

"Ne yapacaksın? İfadesini mi alacaksın?"

"Hı hıh! Baş komiserim emretti."

"Siz gelmeden ben o işi yaptım. Tutanağı da imzalattım."

"Ver bir göz atayım."

Selim resmî giysili memurlardan birine seslendi:

"Mehmet, şu tutanağı getirsene.

Polis memuru elindeki dosyayla yaklaşırken Barış, Selim'e döndü.

"Nerede bu site bekçisi?"

"Aha, şu koridorun sonundaki iskemlede oturan yaşlı adam... "

Barış memurun getirdiği sorgu zabtını alarak yaşlı adama doğru yaklaştı. Site bekçisi elindeki dosya ile kendisine yaklaşan genç komiseri görünce yarı saygı yarı da korkuyla oturduğu iskemleden kalktı. Barış daha adamın suratına bakar bakmaz onun iyi niyetli ve dürüst biri olduğuna meslekteki sezileri ile karar vermişti bile. Elindeki dosyaya göz atmadan sordu:

"Adın ne senin amca?"

"Kâmil, memur bey... Kâmil Suveren."

"Kızın cesedini sen buldun, değil mi?"

"Evet, efendim."

Barış içini çekerek mırıldandı:

"Anlat bakalım, nasıl oldu olay?"

Site bekçisi ayağa kalkmış, âdeta hazır ola geçmiş gibi dimdik ve biraz da ürkek bir şekilde bildiklerini yeniden sıralamaya başlamıştı.

"Dün gece berbat bir hava vardı. Gece ona doğru başlayan rahmet ilerleyen saatlerde hızını daha da arttırdı. Şimşekler çakmaya başladı. Bol yağmur düştü. Mevsim kış olduğundan site tamamen boş sayılır. Bir G blokta Samim Beyler var, bir de burada Aslı Hanım."

"Evet, sonra?"

"Fazla yağmur yağdığından bekçi kulübesinden pek dışarı çıkmamıştım. Ama bir ara burada ışıkların yandığını gördüm."

"Nasıl yani? Daha önce ışıklar sönük müydü?"

"Evet. Aslı Hanım'ın arkadaşı gittikten bir süre sonra sanırım o da yatmıştı."

"Dur bir dakika. Arkadaşı mı dedin?"

"Evet. Emre Bey yani..."

"Dün gece burada öldürülen kızın arkadaşı mı vardı?"

"Evet, efendim."

"Öyle mi? Kaçta gelmişti bu Emre Bey dediğin kişi?"

"Öğle sularında... Bir buçuk, iki civarında."

"Tanır mıydın onu?"

"Tanırım. Çoğu hafta sonlarında o da buraya gelir."

"Gece de kalır mıydı?"

Gece bekçisi biraz utanarak başını salladı.

"Çoğu zaman kalırdı. Sanırım Aslı Hanım'ın sözlüsüydü."

"Sözlüsü ha?"

Site bekçisi ezilip büzüldü. Sesini biraz daha kısarak mırıldandı:

"Vallahi ne bileyim memur bey, öyle derlerdi işte."

"Kim derdi?"

Bekçi içini çekti.

"Rahmetlinin kendisi derdi, beyim. Ben onun yalancısıyım" diye fısıldadı. "Allah gani gani rahmet eylesin ama çok iyi bir kızdı. Ragıp Beyefendi bu villayı satın aldığında daha küçücük bir kızdı. Yani sizin anlayacağınız onu ta küçüklüğünden beri tanırım; temiz kalpli, hatırşinas bir insandı. Benimle her zaman konuşur, hâl hatır sorardı. Asla kibirli değildi."

Başını sallayan Barış, "Devam et" dedi.

Kâmil Efendi heyecanlı bir ses tonuyla daha evvel verdiği ifadeyi bir kez daha tekrarlamaya başladı. "Dün gece yağmur bir ara öyle şiddetlendi ki, âdeta seller akmaya başladı. Ben de çaresiz, sarı lastik çizmelerimi ayağıma geçirip binaların alt katlarına suların girip girmediğine bakmaya çıktım. Aslı Hanım'ın evinde ışık yandığını da o zaman gördüm işte. Onun da uyuyamadığını anladım."

"Şu Emre dediğin kişi dün gece bu evde kalmadı mı?"

Site bekçisi hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Gitmişti, memur bey."

"Emin misin?"

"Kesinlikle efendim. Çünkü çıkıştaki bariyeri ona ben açtım. Hatta biraz konuştuk da."

"Ne konuştunuz?"

"Emre Bey konuşkan biridir. Ona gidiyor musunuz diye sordum, oda başını sallayıp, hava bozuyor, yağmur gelecek, fazla geç kalmayayım şeklinde laflar etmişti. İyi hatırlıyorum."

"Sonradan geri dönmüş olamaz mı?"

Yaşlı gece bekçisinin yüzü birden sararıverdi.

'Yani... Siz bu işi Emre Bey'in yaptığını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Kaşlarını çatan Barış homurdandı:

"Burada soruları ben sorarım. Sen sadece suallerime cevap ver. O genç geri gelmiş olamaz mı?"

"Ama bu imkânsız!"

"Neden?"

"Dönmüş olsa arabasını görürdüm. Dün gece siteye kimse giriş yapmadı."

"Bundan emin misin?"

"Tabii... Benim görevim bu. Sabaha kadar gözümü kırpmadım. Hele dün geceki gibi bir havada..."

Barış seçtiği kelimelerin üzerine basa basa konuştu.

"Ama dün gece birisi gelmiş ve o cinayeti işlemiş işte... Ve sen o kişiyi görmemişsin."

Sorumluluğunu hatırlayan gece bekçisi bunalmış gibi homurdandı:

"Yoo... Dün gece kimsenin gelmediğine yemin edebilirim."

"Bir ara uyuyakalmış olamaz mısın?"

"Asla... Dedim ya, dün gece gözümü bile kırpmadım."

"Şu Aslı Hanım'ın sözlüsü siteden çıkarken saat kaçtı?"

Kâmil Efendi birkaç saniye düşündü.

"Tam hatırlayamayacağım şimdi ama ortalık henüz kararmamıştı. Beş filan olabilir."

"Beş mi?"

"Yani yaklaşık olarak."

"Ama sen, Emre'nin gündüz bir buçuk iki sularında siteye geldiğini söylüyorsun."

"Doğru. O saatlerde geldi."

Barış alaycı bir şekilde güldü.

"Sen gece bekçisi değil misin? Kaç saat görev yapıyorsun?"

Komiserin neyi kastettiğini anlayan Kâmil Efendi hemen açıkladı.

"Haklısınız, efendim. Ama dün Adnan yoktu."

"Adnan da kim?"

'Yani gündüzleri nöbet tutan arkadaş... Çocuğunu hastaneye götürmüştü. Saat öğleyin on ikide görevi ondan teslim aldım."

'Yaa... "

"Evet. Bazen böyle birbirimize yardım ederiz."

Barış birden hatırlamış gibi sordu:

'Ya sitede kalan şu diğer aile, adları neydi onların.

"Samim Beyler mi?"

"Evet."

"Aman yapmayın, komiserim! Onlardan nasıl şüphelenebilirsiniz? Samim Bey yedi senedir kötürümdür. Tekerlekli sandalyeyle dolaşır. Eski bir mali müşavirdir. Karısı Şaziye Hanım ise altmış yaşını aşmış dünya tatlısı bir kadındır. Böyle bir işi neden yapsınlar ki?"

"Orası hiç belli olmaz."

Yaşlı bekçi böyle bir olasılığı kabul edemezmiş gibi dudak bükmüş ama sesini de çıkarmamıştı.

Barış birkaç saniye düşündü.

"Dün gece bu evde ışıklar yandığında saat kaçtı, hatırlıyor musun?" diye sordu.

Bekçi hafızasını zorlayarak anımsamaya çalıştı.

"Sanırım iki, iki buçuktu."

"Şimdi söyle bakalım" diye mırıldandı Barış. "Bütün bir gece Aslı Hanım'ın ışıklarının yanık olduğunu gördüğün hâlde neden merak edip evin çevresinde hiç dolaşmadın veya uğrayıp bir sorunu olup olmadığını sormadın?"

Kâmil bu beklemediği sual karşısında kısa biran afalladı.

"Niye dolaşayım ki komiserim? Kimsenin ışıklarını yakmasına karışamam ki."

"Öyle fırtınalı bir havada yalnız kalan bir genç kızın korkacağı hiç aklına gelmedi mi?"

"Vallahi pek gelmedi. Ayrıca Aslı kızımız hemen her hafta sonu buraya gelir ve tek başına kalırdı. Alışıktı yani... Düşünemedim. Bilsem, sabaha kadar kapısının önünde beklerdim. Ayrıca sitenin bütün evleri ile nöbetçi kulübesi arasında dâhili telefon vardır. O da yardım ihtiyacı duysa beni arardı; ama hiç aramadı."

"Tamam, tamam. Pekâlâ, cesedi ne zaman gördün?"

"Sabahın erken saatlerinde... Gün ağarmış, yağmur da hafiflemişti. Gece boyunca uyuşan bacaklarımı açmak için çıkar, sitenin içinde bir tur atarım. Sonra Adnan gelip gündüz nöbetini devir alıncaya kadar kulübemde beklerim. Bu sabah da kulübemden çıkmış normal turumu atarken Ragıp Beyin villasındaki ışıkların hâlâ yanmakta olduğunu gördüm. Önce bir irkildim; acaba Aslı Hanım ışıkları söndürmeyi unuttu mu diye yaklaştım. İşte o zaman verandaya açılan salonun sürgülü cam kapısının açık olduğunu görünce şüphelendim. O cam kapı hiç açık bırakılmazdı. Rüzgârın etkisiyle aralıktan perdeler dışarıya süzülmüş dalgalanıyordu. Bir gariplik olduğunu sezinlemiştim."

"Sonra?"

"Verandaya çıktım ve içeriye bir göz attım. Bir de ne göreyim, Aslı Hanım yerdeki halının üzerinde kanlar içinde yatıyordu. Hemen kulübeye dönüp polise telefon ettim."

"İçeriye girip hâlâ yaşayıp yaşamadığına bakmadın mı?"

"Korktum, komiserim... Böyle bir hadise ilk defa başıma geliyordu. En iyisi polisi aramak diye düşündüm. Ayrıca..."

"Ayrıca ne?"

"Aslı Hanım'ın öldüğü o kadar belli oluyordu ki. Kan revan içindeydi zavallı."

Barış şimdilik sorgulamayı yeterli bulmuştu. "Tamam, Kâmil Efendi" diye mırıldandı. Şimdilik gidebilirsin ama seni yeniden sorgulayabiliriz."

Yaşlı bekçi soluklandı.

"Tabii, komiserim" dedi. "Ne zaman isterseniz."

Baş komiser Hidayet bir süre Aylin Altınmızrak'ı süzdü. Sonra yumuşak bir sesle sordu:

"Olayı nasıl öğrendiniz hanımefendi?"

"Sabahın erken saatlerinde kaldığımız apartmana sitenin gece bekçisi telefon etti. Biz olayı öyle öğrendik."

"Telefonu Ragıp Bey mi açtı?"

"Hayır. Eve gelen telefonları önce hizmetkârımız Sıdıka açar. Bekçi ona haber vermiş, tabii Sıdıka da derhâl bizi uyandırdı."

"O sırada saatin kaç olduğunu hatırlıyor musunuz?"

Aylin birkaç saniye düşündü.

"Sanırım, beş buçuk altı olmalıydı."

"Hizmetçiniz haberi önce size mi verdi, yoksa eşinize mi?"

"Gerçi yatak odasının kapısını ben açmıştım ama Ragıp da kapı hızlı hızlı vurulunca uyanmıştı. Hizmetçi berbat bir hâldeydi ve devamlı ağlıyordu. Takdir edersiniz, kimse böyle acı bir haberi pat diye söylemek istemez. Yazlıkta birtakım olaylar olmuş, küçük hanım galiba yaralanmış diye olayın şokunu atlatmamız için vakayı hafifletmek istedi; ama onun hâlinden neticeyi sezinledim. Eşim deli gibi yataktan fırladı, arabaya atlayıp doğru buraya geldik. Sonrası malum."

"Evet" diye mırıldandı Baş komiser. "Cidden hazin bir durum. Peki, Aslı Hanım'ın hayatına kastedecek düşmanları var mıydı?"

Aylin titizlendi.

"Düşmanları mı dediniz? Şaka mı yapıyorsunuz? O daha yirmi üç yaşında bir kızdı, o yaştaki bir kızın kim düşmanı olabilir ki? Saf, temiz ve evlenmek üzere olan biriydi."

"Evlenecek miydi?"

"Bildiğim kadarıyla evet, ciddi olarak hayatını birleştirmeyi düşündüğü bir genç vardı."

"Siz tanıyorsunuz bu genci, değil mi?"

"Evet... Dört beş defa gördüm."

"Adı nedir?"

"Emre Paksoy."

"Aynı iş yerinde mi çalışıyorlardı?"

Aylin yine kısa bir an düşündü.

'Yanılmıyorsam mimardı... Ama mühendis de olabilir. Sanırım inşaat işiyle uğraşan bir meslektendi. Hayır, aynı iş yerinde çalışmazlardı."

Hidayet genç kadını kısa bir an süzdükten sonra mırıldandı:

"Siz Aslı Hanım'ın üvey annesisiniz, değil mi?"

"Evet. Aslı eşimin ilk izdivacından olma çocuğudur."

"Kardeşi var mı?"

"Hayır, yok."

"Anlıyorum, efendim. Üvey kızınızla ilişkileriniz iyi miydi?"

Aylin'in kaşları çatılmıştı birden.

"Ne biçim bir sual bu komiser bey? Ne demek istiyorsunuz?"

"Bağışlayın hanımefendi ama bilmek istedim. Üvey kızınızla fikir ayrılıklarınız olur muydu?"

Genç kadının sinirli hâli Hidayet'in gözünden kaçmamıştı. Ama Baş komiser yılların getirdiği tecrübeyle istifini bozmadan sorusuna cevap bekledi.

"Olurdu haliyle. Ne de olsa ben üvey anne sayılırım. Aslı, babasının benimle yaptığı evliliğe hep soğuk baktı."

"Neden?"

Aylin zoraki de olsa hafifçe tebessüm etmişti.

"Babasının benim gibi genç bir kadınla evlenmesinin onaylamadı kuşkusuz. Ama bu soruları neden sorduğunuzu anlamıyorum. İşlenen cinayetle ne alakası var."

"Sadece maktulenin ruh hâlini anlamaya çalışıyorum, efendim. Hepsi o kadar."

Aylin âdeta homurdandı:

"Kanımca Aslı'nın ruh hâlinden ziyade, dün gece cinayeti kimin işlediğini öğrenmeye çalışsanız daha iyi olur."

Hidayet kadına cevap vermeden yatağa yaklaşıp kendinden geçmiş hâlde yatan Ragıp Altınmızrak'a bir göz attı. Sonra doktora dönüp sordu:

"Doktor bey, hastanızın uğradığı derin üzüntüden başka ciddi bir sıhhat sorunu var mı? Anladığım kadarıyla siz aile hekimiymişsiniz."

Doktor başını salladı üzüntüyle.

"Evet, doğru. Bu ailenin yirmi yıllık doktoru ve aile dostuyum. Ragıp Bey ciddi bir kalp hastasıdır. İki kalp damarı tıkalıdır; ayrıca şeker hastalığından muzdariptir. Şu anda bile durumu kritik. Ben acilen bir hastaneye naklinden yanayım."

* * *

Site bekçisinin yanından ayrılan Komiser Barış salona döndüğünde olay yeri inceleme ekibinde görevli komiser muavini Hakan'ı görünce gözleri ışıldadı. İyi arkadaştılar ve mesleğe aynı yıllarda girmişlerdi. Hakan eski arkadaşına sarılarak sırtını okşadı.

"Ne haber, koçum? Özledim be..."

"Ben de öyle vallahi! Aybaşı geliyor, maaşı alıp borçlara dağıtmadan önce bir Nevizade yapalım mı? Ne dersin?"

"Tamam, bana uygundur. Haldun'a da bir telefon ederiz. İyi olur."

"Ne zaman geldin yahu? Seni görmedim burada?" "Eee, biz her zaman sizden önce geliriz, koçum." Barış suratını asarak söylendi:

"Boktan bir işe benziyor. Siz bir şeyler bulabildiniz mi?" "Pek fazla bir şey bulduğumuz söylenemez. Arkadaşlar içeride hâlâ parmak izi araştırıyorlar. Ama verandada bazı ayak izlerine rastladık."

Barış önemsemezmiş gibi mırıldandı:

"Muhtemelen site kapıcısına aittir. Cesedi verandadan ilk gören o olmuş." Haldun sırıttı.

"Ama ben farklı üç ayak izi tespit ettim."

Barış irkilerek arkadaşını süzdü. "Üç ayak izi mi?"

"Hı hıh... "

"Yok yahu? Aynı yerde, verandada mı yani?"

"Evet..."

"Yani kızı öldürmek için eve girenler birden fazla mı demek istiyorsun?" Haldun kaşlarını çatıp söylendi:

"Onu bilemem artık. O hususu araştırıp bulmak sizin işiniz, koçum. Biz sadece bulguları tespit ederiz."

Barış üsteledi.

"Emin misin? Ekiple gelen memurların ayak izleri filan olmasın...

'Yapma, Barış! Öyle hata yapar mıyız sanıyorsun." Komiser homurdandı: "Göstersene bana şu ayak izlerini."

"Gel" dedi Haldun.

Salondaki sürgülü cam kapıyı açıp verandaya çıkmadan hemen kapının eşiğindeki izleri incelemeye başladılar. Gerçekten de karoların üzerinde muhtelif ayak izleri görünüyordu. Verandanın üstündeki sundurmadan burası yağış almamış ama bahçenin çamurlu zemininden gelenler bariz izler bırakmışlardı. Soğuk, ayakkabı tabanlarındaki çamurları katılaştırıp dondurmuş, geriye kalıp gibi izler bırakmıştı. Barış bir süre izleri inceledikten sonra Haldun'a döndü.

"Sence ne ifade ediyor bunlar?"

Haldun kendinden emin bir şekilde mırıldandı:

"Kanımca biri 45 numara, diğer ikisi ise 43 veya 42 numara ayakkabı giyen üç ayrı kişinin ayakkabılarının bıraktığı izler. 45 numara giyen kişinin iri cüsseli, uzun boylu, yere sert basan biri olduğuna eminim. Ayağındakiler kalın bir bot olabilir, dikkat edersen en bariz çamur kalıntıları onda. 42 numara giyen ise ufak tefek, minyon biri olmalı. Ayakkabısının altı lastik olabilir. İzler oldukça silik. Tahminim, o izler cesedi bulan gece bekçine ait. Ama 43 numara ayakkabı giyen şüpheli için hiçbir fikrim yok. Kösele tabanlı bir ayakkabı kullandığı ortada... Onun bıraktığı izlerde çamur büklümleri yok. Muhtemelen ayağında bir mokasen varmış."

"Emin misin?"

"Eee koçum, bu da bizim ihtisas sahamız. Ne var ki, ufak bir ayrıntının mevcut olduğunu da söylemek zorundayım."

Barış hemen sordu:

"Neymiş o ayrıntı?"

Haldun yeniden sırıttı.

"Oğlum, dedektif olan sensin. İzleri bir daha incele ve ayrıntıyı bul bakalım, bu da senin işin."

"Hadi, Haldun... Sabah sabah uğraştırma beni. Söyle, neymiş şu ayrıntı."

"45 ve 43 numaralı ayakkabı izlerine bir daha bak. Önemli bir nokta dikkatini çekmiyor mu?"

Barış bir daha eğilip izleri pürdikkat inceledi.

"Galiba, anladım. Bot ve mokasen izleri dediklerin biraz daha eski ve kurumuş gözüküyorlar. İzlerin oluşmaları arasında saat farkları var, değil mi?"

"Doğru. Kanımca kızı öldürenler iki kişiymiş. En azından bu varsayım üzerinde durabilirsiniz. Tabii ayak izleri kesin delil niteliğinde değil; ama hiç olmazsa başlangıç sayılabilir."

Barış'ın suratı asılmıştı.

"İki kişi, ha!" diye mırıldandı kendi kendine.

"Neden? Olamaz mı?"

"Olmasına olur da, benim de beynimi kurcalayan başka bir nokta var."

"Nedir o?"

"Dün geceki berbat yağmurlu havada verandada bu kadar iz bırakan insanların çamurlu ayak izlerine salonda neden rastlayamadığımız. Garip değil mi? Salon tertemiz... Sizin ekip ayaklarına plastik galoş geçirerek çalışıyor. Kızı öldürenlerin salonda ayak izlerini bırakmaları gerekmez miydi?"

Haldun içini çekti.

Herhangi bir yorum yapmadı...

Baş komiser Hidayet, Asayiş Şubesindeki aydınlık odasında karşısına dikilen iki muavinine ters ters baktı.

"Eee, bütün söyleyeceğiniz bu kadar mı?" diye homurdandı sonra.

Barış sessiz kalmayı yeğlerken, kıdemli muavin Selim hafifçe gırtlağını temizleyip mırıldandı:

"Adli Tabibin raporuna göre kız cinsel tecavüze uğramamış efendim. Bu nedenle olaya cinsel saldırı sonunda işlenmiş bir cinayet diye bakamayız sanırım."

Baş komiser bu kez bakışlarını Barış'a çevirdi.

"Sen de mi öyle düşünüyorsun?" diye sordu.

Barış yutkundu.

"Ben, Selim'le aynı kanıda değilim amirim. Gerçi cesette zorlama veya şiddet kullanma gibi belirgin emarelere rastlayamadık ama maktule cinayet öncesi kendi rızası ile cinsel ilişkiye girmiş olabilir veya hayati bir tehdit karşısında katilin teklifini kabul zorunda kalabilir. Bu ahvalde cesette şiddet arazları bulunmaması olağandır. Bu husus otopsi sonucu netleşecektir."

Hidayet tok ve kalın sesiyle sordu:

"Peki, cinayet sebebi olarak ne düşünüyorsunuz?"

İlk cevap yine Komiser Selim'den geldi.

"Sebep soygun veya hırsızlık değil. Bu nokta kesin. Zira evden kıymetli hiçbir eşya çalınmamış. Maktulenin çantasındaki yüklü nakit paraya bile

dokunulmamış. Bu da haliyle zikrettiğim ilk iki nedeni ortadan kaldırıyor. Elimizdeki ipuçları henüz yeterli değil; akla yakın bir cinayet sebebi görünmüyor. Yine de iki olasılığı düşünmeliyiz."

Hidayet homurdandı:

"Sence nedir o olasılıklar?"

"Birincisi; o gece eve gelen kızın sözlüsü Emre... İki sevgili henüz bilemediğimiz bir nedenle tartışmış olabilirler. Aldığımız bilgilere göre oğlan genellikle hafta sonları o yazlıkta kalırmış ama nedense o gece kalmamış. Bu da aralarında muhtemel bir tartışmanın olduğuna işaret sayılır. Kanımca Emre'ye potansiyel suçlu nazarıyla bakabiliriz."

"Sence ikinci olasılık nedir?"

"Birinin eve soygun nedeniyle girmesi fakat kızı birden salonda görünce korkuya kapılıp kızı öldürmek zorunda kalması... Ve haliyle, uğradığı panik sonucu emelinden vazgeçip telaşla kaçması... "

Hidayet sordu:

"Öyleyse katil yakalanacağını anlayınca niye kaçmaya değil de öldürmeye teşebbüs etti?"

"Korkuya, paniğe, anlık bir buhrana kapılmış olabilir, amirim. Böyle vakalara çok rastlıyoruz."

Baş komiser, Selim'e bir sual daha sordu:

"Yaşlı gece bekçisi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ben onu tamamen saf dışı bırakıyorum."

"Neden?"

"Önsezi diyelim, efendim. O adam bana cinayet işleyecek biri gibi gelmedi."

Hidayet bu defa Barış'a döndü.

"Sen de böyle mi düşünüyorsun?"

Barış dudaklarını büzerek kararsız bir şekilde mırıldandı:

"Ben de henüz kesin bir şey söyleyemem efendim ama ufak tefek bazı bulgularım var. Olay yeri ekibi evi iyice araştırmış. Ne ana kapıda ne de

mutfak kapısında en ufak bir zorlama bulamamışlar. Her iki kapıda içeriden kilidiymiş. Bu durumda salonun sürmeli cam kapısı bizzat maktule tarafından açılmış olmalı. Bu da katilin öldürülen kız tarafından bilinip güvenildiğinin kanıtıdır. Aksi hâlde gecenin o saatinde kız bir yabancıya kapıyı neden açsın."

Baş komiser söylendi:

'Yani gelenin Emre Paksoy olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu mümkün olabilir."

Muavin Selim hemen müdahale etti.

"Fakat site bekçisinin yazılı ifadesini defalarca okudum. O genç bir daha villaya dönmemiş. Dönse mutlaka görürdüm diyor bekçi. Adam bütün gece uyumamış."

Barış iddiasını savundu.

"Bunu biliyorum. Adamı ben de sorguya çektim. Emre arabasıyla siteye girse, kuşkusuz dikkatini çeker ve bekçi hatırlardı. Ama arabasını siteye uzak bir yere bırakıp bekçi kulübesinden görünmeyen bir noktadan sitenin bahçesine atlaması pekâlâ da mümkün. O yağmurlu gecede yaşlı bekçinin de devamlı bahçede dolaştığına ihtimal veremeyiz, hele şimdiye kadar hiçbir ciddi vakanın yaşanmadığı bir yerde. Ayrıca benim dikkatimi çeken önemli bir nokta daha var."

Baş komiser sordu:

"Nedir o?"

"Verandadaki ayak izleri."

"Anlat. Ne buldun?"

"Olay yeri inceleme ekibinden Komiser Muavini Haldun'la konuştum. Henüz rapor bize intikal etmedi ama verandada üç farklı ayak izleri tespit etmişler. Bunlardan birinin site bekçisine ait olduğu kesin, onda şüphe yok. Fakat diğer iki ayak izi cinayeti işleyenlerin sayısı hakkında düşündürücü amirim."

Hidayet dikkatle muavinini süzdü.

'Yani cinayeti iki kişinin mi işlediğini söylemek istiyorsun?"

"Tam onu demek istemiyorum, şef. Ama bu durumda farklı saiklerle de olsa eve iki ayrı kişinin geldiği anlatmak istiyorum. Bunlardan biri katil olabileceği gibi ikisi de olabilir."

Hidayet ve Selim bu yeni bulgu karşısında bir an sustular. Odada kısa bir sessizlik oldu. Bundan yararlanan Barış devam etti:

"Muavin Haldun'un tahminlerine göre ayak izlerinden biri iri yarı, cüsseli bir adama ait olması gerekirmiş. Kalın bir botun izi diyor. Adam en azından 45 numara ayakkabı giyiyormuş. Diğeri ise daha ufak tefek ince tabanlı bir mokasene aitmiş. Kuşkusuz kriminal laboratuvar analizi bize daha sağlam bilgiler verecektir."

İkisinden de yine ses çıkmamıştı. Barış cümlesini tamamladı.

"Ayak izlerini ben de inceledim. Oldukça net ve açıktı. Fakat kafamı karıştıran bir hususu da açıklamalıyım. Cinayet mahallinde yani asıl salonda hiç ayak izine rastlanmadı."

Selim isteksizce tekrar lafa karıştı.

"Verandada gördüğünüz izlerin katil veya katillere ait olduğuna nasıl hükmettiniz? Hepimiz biliriz, cinayet mahallinde daima karmaşa yaşanır; belki de o izler ekibin çalışması sırasında bırakılmış olabilir."

Barış olumsuzca başını salladı.

"Haldun'u iyi tanırım. Çok titiz çalışan, işinin ehli bir memurdur. Olay yerine ilk onlar giderler. Bütün ekibi plastik galoş giyer. Ayrıca site tamamen boş olduğu için vaka mahalline gelen giden olmamış. Haldun mahalli ayrıca kordonla ayırmış ve giriş çıkışı men etmiş. Biz geldiğimizde bile basın henüz olaydan haberdar olmamıştı. Bu onların ihtisası, Haldun'un yanıldığına hiç ihtimal vermiyorum."

Hidayet birkaç saniye düşündükten sonra homurdandı:

"Ya cinayet yağmurun başlamasından önce işlendiyse? O zaman içeride iz bulamamanız mantıklı değil mi?"

"O zaman verandadaki izleri neyle açıklayacağız? Aynı şeyi Haldun da düşünmüş amirim. Gece bekçisine yağmurun kaçta başladığını sormuş. Bekçi yağmurun saat tam onda başladığını, on buçuğa doğru da sular seller gittiğini söylemiş. Ben de Adli Tabibin verdiği raporu okudum. Doktorun

tahminine göre ölüm, cesedi muayeneden yaklaşık sekiz dokuz saat önce gerçekleşmiş. Bu da yaklaşık gece yarısından sonrayı gösterir. Yani her hâl ve kârda cinayet işlendiği sırada şiddetli yağmur yağıyormuş."

Selim aynı suali bir daha sordu:

"O zaman salonda çamurlu ayak izlerinin bulunmamasını neyle açıklayacaksın?"

Barış hiç düşünmeden başını olumsuzca salladı.

"Bilmiyorum. Henüz hiçbir fikrim yok."

Baş komiser sinirli bir şekilde cebinden sigara paketini çıkardı, kısa bir an ağzına götürdüğü sigarayı yakıp yakmamakta tereddüt etti, sonra aldırmayarak çakmağıyla yaktı ve derin bir nefesi ciğerlerine kadar çekti.

"Lanet olsun, bu vaka hiç hoşuma gitmiyor ve başımızı oldukça ağrıtacağa benziyor" diye homurdandı.

Genellikle Baş komiserden bu tür yakınmalara pek alışık olmayan iki muavini merakla onu süzdüler. Başka tatsız bir haberle karşılaşacakları sanki içlerine doğmuştu; fakat ikisi de susup amirlerinin bir açıklama yapmasını beklediler. Hidayet şikâyete hazırmış gibi homurdandı:

"Aylin Altınmızrak denen kadın da hiç hoşuma gitmedi. Evde bir cinayet işlenmiş ama kadının neredeyse eline zil alıp oynamadığı eksikti. Sanki üvey kızının ölümünden memnun olmuş gibiydi yahu! Ne biçim bir kadın o. Onu da biraz araştırın bakalım; umarım altından bir çapanoğlu çıkmaz."

İki muavin de sanki bu görevden hoşnut olmuş gibi aynı anda sordular:

"Hangimiz; amirim?"

Hidayet ters ters yardımcılarına baktı ama isim vermedi.

* * *

Sivil plakalı polis aracının direksiyonunda oturan memur İsmail Erikli arabayı yavaşlatmış, ağır ağır seyrettiği sokağın sağında kalan apartmanların kapı numaralarını kontrol etmeye başlamıştı. Arabayı durdururken yanında oturan Komiser Barış'a dönüp, "Amirim aradığınız bina bu olmalı, numara tutuyor" diye mırıldandı. Barış kapıyı açıp çıkarken, "Sen arabada bekle" dedi memuruna.

Genç komiser binaya girmeden önce başını kaldırıp dikkatle yukarıya baktı. Mimar Emre Paksoy'un dairesi üçüncü kattaydı ve sokağa bakan dairenin pencerelerinde ışık vardı. Barış kapı kenarındaki bina sakinlerinin adlarının yazılı olduğu levhaya baktı ve mimarın zilinin düğmesine bastı. Az sonra kapı otomatiği vızıldayarak açılmıştı. Ana demir kapıyı iten komiser içeriye daldı. Eski binada asansör olmadığından merdiveni tırmanmaya başladı. Bina Teşvikiye'deki ana caddeye çok yakındı; ama en azından kırk yıl hatta belki de daha önce inşa edildiği belli oluyordu. Üçüncü kata vardığında daire kapısı da aynı anda açılmıştı. Merdiven otomatiği hâlâ yanıyordu. Barış kapıda beliren kısaca boylu, ablak yüzlü, seyrek kısa saçlı gence dikkatle baktı. İnsanı etkileyen iri mavi gözlerinden zekâ fışkırıyordu. En fazla otuz yaşlarında gösteriyordu. Barış'ın kapı önünde dikildiğini görünce sordu:

"Kimi aramıştınız?"

"Emre Beyi... Emre Paksoy'u."

"Buyurun, benim. Emniyettensiniz, değil mi?"

"Evet. Asayiş Şubesinden Komiser Barış Şahin."

Genç komiser kimliğini göstermek için elini cebine attığında mimar kısık sesle mırıldandı:

"Hiç zahmet etmeyin. Geleceğinizi tahmin etmiştim zaten. Lütfen, içeri girin."

Barış, aydınlık salona girerken ev sahibini kısa biran inceleme fırsatını buldu. Mimarın dikkat çekici mavi gözlerinde derin bir üzüntünün işaretini yakalar gibi oldu. Emre Paksoy'un salonu oldukça dağınıktı. Sıra sıra rafların yükseldiği kütüphanesi silme kitaplarla doluydu; ama tozlu ve rastgele yerleştirilmişti kitaplar. Ortadaki masanın üzerinde doğranmış elma dilimleriyle yarıya kadar içilmiş bir şarap şişesi duruyordu. Komiser kısa bir süre ayakta bekledi.

"Lütfen oturun" dedi ev sahibi. Sesi de tıpkı yüzündeki ifade gibi hüzünlü ve boğuktu. Barış, masanın kenarındaki iskemlelerden birini çekerek ilişti. Mimar ayakta durmayı yeğlemişti.

"Size birkaç sual sormak zorundayım."

"Gayet tabii. Anlıyorum. Ne de olsa zavallı Aslı'yı en son gören kişilerden biri de benim. İnanılır gibi değil, olayı bir türlü kabullenemiyorum. O iyilik meleği kıza bu hunharca ve şeni fiili kim işlemiş olabilir. Ne isterseniz sorabilirsiniz, komiser. Her sorunuzu elimden geldiğince cevaplamaya hazırım."

"Teşekkür ederim" diye fısıldadı Barış. Sonra dikkatle nazarlarını genç adamın gözlerinin içine dikerek sordu. "Aslı Altınmızrak sözlünüzmüş, doğru mu?"

Mimar kısa bir duraklamadan sonra dalgın bir şekilde mırıldandı:

"Sözlüydük diyemem. Bir ara evlenmeyi ciddi olarak düşündük ama sonra arkadaş olarak kalmayı tercih ettik."

"Öyle mi?"

Emre başını salladı.

"Evet."

"Sorabilir miyim, sizi böyle bir karar almaya sevk eden sebep neydi?"

"İkimizin de henüz evliliğe kendimizi hazır hissetmemesi."

"Aileleriniz bu durumu nasıl karşıladı?"

"Ailelerimiz mi? Benim aile çevremde pek yakınım yoktur. Annem ve babam uzun zaman önce vefat ettiler. Sadece Ankara'da yaşayan bir dayım var. Bu konu da onu hiç ilgilendirmez. Aslı'nın ailesine ne dediğini doğrusu bilmiyorum. Sormak da istemedim."

Bu habere biraz şaşıran Barış anlayışlı bir şekilde sordu:

"Ama arkadaşlığınız devam etti, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Galiba her hafta sonu buluşuyormuşsunuz."

"Her hafta sonu olmamakla beraber, genellikle buluşurduk. Bazen hafta arası akşamları yemeğe çıktığımız veya bir tiyatro ya da konsere gittiğimiz de olurdu."

"Hafta sonlarını cinayetin işlendiği yazlık evde mi geçirirdiniz?

"Evet, çoğu zaman öyle olurdu. Aslı orayı çok severdi. Yalnız kalması ve başını dinlemesi için ideal bir yerdi. Bütün bir haftanın yorgunluğunu orada atardı."

"Tabii oraya gittiğinizde geceleri de orada kalırdınız."

"Evet. Kalırdım."

"Ama dün gece kalmadınız. Neden?"

Genç mimar hiç duraklamadan cevap verdi:

"Çünkü bu sabah bir iş randevum vardı. Hem de erken saatte. Benim için çok önemliydi. Kalırsam randevuma yetişemeyeceğimi düşündüm."

"Pazar sabahı bir iş randevusu, ha?"

"Evet... Sakıncası mı var? Bazı mesleklerin mahiyeti gereğidir bu. Bakın, siz de bir pazar akşamı beni sorgulamaya geldiniz."

Barış biraz bozularak, "Hayır, bir sakıncası yok" diye mırıldandı. "Bu sabahki randevunuzun kiminle olduğunu sorabilir miyim? "Tabii... Sanlar inşaat Şirketinin ortaklarından Mevlut Sarı ile. Pendik dolaylarında sekiz blokluk bir inşaatın mimari sorumluluğunu görüşmek üzere buluşacaktık."

"Görüştünüz mü?"

"Evet, bu sabah görüştüm."

"Aslı Hanım'ın ölüm haberini ne zaman öğrendiniz?"

"Yine bu sabah, Pendik'teki görüşmem sırasında."

'Yaa... Nasıl haberdar oldunuz?"

"Telefonla aradılar."

"Kim aradı?"

"Ragıp Bey'in hizmetçisi Sıdıka. Aslı'yla aramın çok iyi olduğunu bilirdi."

"Aradığında saat kaçtı?"

Emre birkaç saniye düşündü.

"Sanırım dokuz buçuk, on civarıydı" dedi sonra. "Kırkyıl kalsam aklıma gelmeyecek bir şeydi bu. Aslı dünyanın en tatlı ve iyi insanlardan biridir.

Kim ne amaçla ona böyle bir kötülük etmiş olabilir, anlamıyorum."

Barış dudaklarını büzdü, yüzüne böyle işler belli olmaz anlamına gelen bir ifade takındı.

"Henüz bir şey söyleyemem ama kesinlikle cinayeti aydınlattığımızda o kötülüğü yapanın da kim olduğu ortaya çıkacaktır" dedi.

"Umarım biran evvel bu menfur cinayeti işleyen kişiyi bulursunuz."

"Biz de bunun için çalışıyoruz, Emre Bey. Bu arada size birkaç sualim daha olacak."

"Gayet tabii. Ne isterseniz sorabilirsiniz."

"Cinayetin işlendiği villaya dün kaçta gitmiştiniz?"

"Öğle sularında."

"Tam bir saat verebilir misiniz?"

Mimar birkaç saniye düşündü.

"Bir buçuk veya iki olmalı."

"Peki, orayı kaçta terk ettiniz?"

"Akşamüzeri. Hava kararmaya başlamıştı yavaş yavaş."

"Yani erken sayılabilecek bir saatte?"

"Evet, öyle sayılabilir."

"Neden?"

"Anlayamadım? Ne neden?"

'Yani şehir merkezinden onca yolu geldikten sonra, neden bu kadar erken ayrıldınız evden? Hesaba göre arkadaşınızın yanında çok az kalmış sayılmaz mısınız?"

Mimar yine birkaç saniye düşündü.

"Doğru, fazla kalmadım. Ama dediğim gibi bu sabah erken saatlerde randevum vardı; ayrıca ben villaya geldikten sonra hava bozdu. Yağmur yağacaktı. Akşamları E5 yolu çok kalabalık oluyor, erken dönmeyi tercih ettim. Neden soruyorsunuz bu sualleri?"

Barış hiç oralı olmadı.

"Aslı Hanım'ın villasından ayrılırken yağmur başlamış mıydı?" dedi.

"Hayır, hatırladığım kadarıyla başlamamıştı. Anlamıyorum, yağmurun cinayetle ne ilgisi var?"

Komiser soruyu duymamış gibi devam etti:

"Siteden ayrılışınızı gören oldu mu?"

"Kim görebilir ki? Bu mevsim site tamamen boştur."

"Sizi kimsenin görmediğine emin misiniz?"

"Evet, eminim?"

"Hiç kimse mi?"

Barış'ın ısrarlı soruları karşısında siteden ayrıldığı anı tekrar hatırlamak ister gibi düşünmeye başlayan Emre birden mırıldandı:

"Haa, çıkışta bariyerin önünde site bekçisiyle kısa bir süre lafladık galiba. O gördü beni."

"Ne konuştunuz?"

İlgisizce omuzlarını silken genç mimar, "Önemli bir şey değil. Sıradan şeyler işte. Nasılsın, iyi misin filan gibi. Galiba yağmur geliyor diye de konuştuk. Niye bunları soruyorsunuz? Yoksa ben de şüpheliler arasında mıyım?" diye sertçe homurdandı.

Komiser gülümsedi.

"Bunu da nereden çıkardınız? Tahkikatın selametle yürümesi için sormak zorunda olduğum rutin sualler bunlar. Ne de olsa maktule ile son görüşenlerden birisiniz."

Barış bu arada çaktırmadan mimarın ayağındaki ayakkabılara bakmıştı. Yumuşak derili, boyalı, gıcır gıcır mokasendi bunlar. Ayakları da oldukça ufak sayılırdı. Bir an aklından acaba verandada rastladığım ayak izlerinden biri de ona mı ait diye geçirdi. Şimdilik bu sualin cevabı muammaydı. Sonra kibar bir ses tonuyla mırıldandı:

"Size son bir sual daha sormak isterim" dedi.

"Sorun bakalım."

"Hadiseden sonra Aslı Hanım'ın babası ve annesiyle temas kurdunuz mu?"

"Henüz, hayır..."

"Hayır mı? İlginç... Neden? Başsağlığında bulunmanız gerekmez mi? Üstelik cinayet haberini onların hizmetçisinden almışsınız. Belli ki o evde itibarınız var ve ailenin kızına olan yakınlığınız biliniyor."

"Cenazede karşılaşmayı daha uygun buldum. O sırada taziyelerimi de kendilerine iletirim."

"Biraz yadırgadığımı itiraf etmek isterim. Aslı Hanımla bir ara evlenmeyi düşünmüşsünüz, sebebi ne olursa olsun evlenmekten vazgeçseniz dahi arkadaşlığınız devam etmiş ve en önemlisi ölümünden önce onu en son görenlerdensiniz. Bu kadar yakın olduğunuz bir insanın ailesine neden başsağlığı için bir telefon etmiyorsunuz?"

Mimarın kaşları çatılmıştı. Buruk bir sesle mırıldandı:

"Çünkü ne annesi ne de babası benden pek hoşlanmazlar."

"Neden?"

"Bunun gerçek sebebini hiç öğrenemedim. Ama bana daima soğuk ve mesafeli davranmışlardır. Sanırım Ragıp Bey, kızını daha varlıklı biriyle evlendirmeyi hayal etmiştir hep. Malum, para parayı çeker derler. Ben zengin bir adam sayılmam."

"Yani kızın ailesiyle aranız açık mı?"

"Tam öyle değil. Ne zaman karşılaşsak oturur konuşuruz, yani belirli nezaket ölçüleri içinde ama ne ben onlara, ne de onlar bana pek ısınamadılar. Başka soracağınız bir şey var mı, komiser bey?"

Barış gülümsedi.

"Şimdilik yok, Emre Bey. Ama belki ilerde olabilir. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Rica ederim. Görevinizi yapıyorsunuz."

Komiser Barış kapıya doğru yürüdü. Mimar da onu geçirdi. Apartmandan çıktığında derin bir nefes aldı. Az ilerde bekleyen polis otosuna doğru yürürken mimarın ifadesinin, site bekçisi Kâmil'in beyanlarına uyduğunu

düşünüyordu. Yine de dikkat çekici iki şey öğrenmişti. Mimar'la kızın evlenme niyetleri yoktu; arkadaş olarak kalmaya karar vermişler ama nedense bunu çevrelerine açıklamamışlardı. Bu durum Barış'a biraz ilginç gelmişti, ikinci önemli nokta ise Emre'nin maktulenin ailesiyle aralarındaki soğukluktu. Ayrıca bir husus daha aklına takılmıştı genç komiserin. Ragıp Beyin yanında çalışan hizmetçi acaba neden ölüm haberini telefonla mimara iletmişti? Bu haberi vermek hizmetçiye mi düşerdi? Yek nazarda olayın pek tuhaf bir yanı yok gibiydi; ama Barış bunun yine de anne baba tarafından yapılmış olmasının daha mantıklı olacağını düşündü. Sonra biran bocalar gibi oldu; şayet iki taraf arasında bir soğukluk varsa belki Aylin Hanım haberi ulaştırması için hizmetçiye emir vermiş olabilirdi. Önce bu noktanın pekde önemli olmadığını düşündü; fakat daha sonra kafasının takıldığını hissetti. Bu noktayı araştıracaktı.

4

Baş komiser Hidayet gecenin ilerleyen saatinde hâlâ merkezdeki çalışma odasındaydı. Masasının karşısındaki koltuğa ilişen muavinine bakıp mırıldandı:

"Eee, ne öğrendin mimardan?"

"Pekönemli birşey değil, amirim. Adamın anlattıkları site bekçisinin ifadesine aynen uyuyor" dedi Barış.

"Ne yani? Adamı zanlılar listesinden çıkaracak mıyız?"

"Henüz bilemiyorum, efendim."

"Açık konuş Barış. Ağzında geveleyip durma."

"Bir iki şey öğrendim ama bunlar adamı suçlamaya yetmez. Adamın ayak numarası belli ki küçük, yani verandada bulduğumuz izlere uyabilecek cinsten; lakin bu yeterli değil. Bize daha somut deliller gerekli. Maktule ile uzun zaman önce evlenmekten vazgeçmişler. Henüz evlenmeye hazır hissetmiyorlarmış kendilerini. Bana öyle söyledi. Ama arkadaşlıklarını devam ettirmişler. Ayrıca kızın ailesiyle de arasında soğukluk varmış. Kızın babası galiba mimarın maddi durumunun yetersizliği nedeniyle bu izdivaca pek sıcak bakmıyormuş."

Baş komiser alt dudağını sarkıttı, suratını astı. Sonra sıkıntılı bir şekilde homurdandı:

"Bu iş gittikçe canımı sıkmaya başlıyor. Akla gelen ihtimaller birer birer fos çıkmaya başladı. Ortada tatminkâr bir cinayet sebebi yok. Evde soygun yapılmamış, kızı öldüren kişi veya kişilerin hırsızlık amacı taşımadıkları kesin. Otopsi raporu henüz gelmedi ama Asu'nın tecavüze uğramadığını sanıyorum. Villanın kapıları zorlanmamış, bu da failin camlı kapıdan girdiğini gösterir yani maktuleyi tanıyordu ki ona kapıyı içerden açmış. Lanet olsun, o gece neler oldu orada acaba? Kanımca elimizde şüpheli tek bir kişi var gibi görünüyordu, şimdi de onu elimizden kaçırıyoruz galiba." Barış neden sonra sordu:

"Ragıp Bey'in ifadesi alındı mı, amirim?"

"Henüz alınmadı. Adamı tedbir olarak hastaneye kaldırdılar. Aile doktorunun özel bir hastanesi varmış, orada devamlı müşahede altında tutuyorlar. Selim'i de oraya gönderdim. Sorgulamaya izin çıkar çıkmaz ben bizzat sorgulamaya iştirak edeceğim. Otopsi raporunu da merakla bekliyorum. Belki rapordan yeni bir ışık doğar."

Komiser cesaretini toplayarak mırıldandı:

"Amirim izin verirseniz ben şu mimarın evinde bir araştırma yapmak istiyorum. Bir de Altınmızrak'ların evindeki hizmetçiyle konuşmayı düşünüyorum."

Hidayet kuşkuyla muavinine baktı.

"Mimarın evi için elimizde mahkeme kararı yok, bu durumda almamız da biraz şüpheli. Ne umuyorsun orada?"

Barış içini çekti.

"Belli olmaz efendim. Belki çamurlu bir çift mokasen bulabiliriz. Çamur izlerinin de laboratuvarda tahlil ettirirsek elimizde önemli bir delil olur. Biliyorum usulsüz ama işin gidişatını değiştirebilir."

Hidayet'in asık suratı daha da gerildi. Barış'ın asıl isteğine cevap vermeden homurdandı.

"Altınmızrak'ların hizmetçisini niye sorguya çekmek istiyorsun ki, olayla ne ilgisi olabilir?"

"Doğrudan bir ilgisi olmadığı muhakkak efendim."

"O hâlde?"

"Benimki sadece bir sezi, bir yadırgama. Belki de altından hiçbir şey çıkmayacak."

'Yine ne geveliyorsun ağzında Barış, söyle bakalım."

"Şey, amirim... Ölüm haberini mimar Emre'ye hizmetçi vermiş. Sabahleyin mimarı cep telefonundan aramış."

"Eee, ne var bunda?"

"O kargaşa arasında hizmetçinin ailenin pek tutmadığı adamı aramasını yadırgadım biraz."

Hidayet omuz silkti.

"Olamaz mı yani? Ne de olsa Aslı'nın yakın arkadaşıymış. Bir anlamda insanlık borcu. Nerede bunun yadırganacak tarafı?"

Barış ısrar etti.

"Fakat amirim adam hafta sonlarını yazlık evde geçirmeyi âdet edinmiş ve bu husus aile bireyleri tarafından da biliniyor, bu durumda hizmetçi cinayet gecesi Emre'nin orada bulunmadığını ve cinayetten haberdar olmadığını nasıl bilebilir?"

Baş komiserin kaşları çatıldı ama bir yorum yapmadı. Barış devam etti:

"Ayrıca hizmetçinin mimarın cep telefonunun numarasını da bilmesi ilginç değil mi?"

Hidayet ters ters söylendi:

"Sen ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Şimdilik hiçbir şey, amirim. Sadece durumun ilgimi çektiğini belirtmek istedim."

Baş komiser birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra birden patlar gibi konuştu.

"Şayet hizmetçiyi sorguya çekeceksen bu işi bir an önce yap, yani Altınmızrak'lar evlerine dönmeden evvel."

Genç Komiser keyiflenerek sordu:

"Neden amirim?"

"Ben de bilmiyorum ama Aylin denen o kadını gözüm hiç de tutmadı. Sinsi ve riyakâr biri gibi geliyor bana. Kızın ölümüne de hiç yürekten üzülmüşe benzemiyordu. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Kocasının durumu zaten belli, kalp damarları tıkalı ve şeker hastası, yani bir ayağı çukurda. Kızın beklenmedik ölümü ile adamın bırakacağı mirasın akıbetini düşünebiliyor musun?"

"Evet, efendim."

Hidayet kararlı bir şekilde homurdandı:

"Hadi, durma git. Saat hâlâ erken sayılır. Ayrıca polisin ifade almasının saati yoktur. Şu Sıdıka denen kadını bul ve konuş bakalım. Belki yeni bir şeyler öğreniriz."

"Emredersiniz, amirim."

Barış hızla odadan çıktı. Mesleğin en zor yanı buydu, saat kavramı yoktu polislikte. Bu gece kendini yorgun hissediyordu ama şu Sıdıka denen kadınla da konuşmalıydı. Müdüriyetten çıkıp müsait bir görev arabası bulmak için aşağıya indi.

* * *

Ragıp Altınmızrak'ın evi Etiler'de pek de yeni sayılmayacak bir apartmanın dördüncü katıydı. Semt olarak muteber bir yerdi; ama doğrusu o zenginlikteki bir ailenin daha şaşaalı bir binada oturduklarını sanmıştı genç komiser.

Kapı çalınır çalınmaz açılmıştı. Saat on buçuğu beş geçiyordu, hatta asansörde dördüncü kata çıkarken Barış, hizmetçinin uyumuş olabileceğini dahi düşünmüştü, nasıl olsa evin beyi ve hanımı şu anda hastanedeydiler. Kapıyı yaklaşık elli beş yaşlarında bir kadın açmıştı. Karşısında genç ve yabancı birini görünce endişeyle yüzüne baktı. Sonra soğuk bir sesle mırıldandı:

"Kimi aramıştınız?"

"Ben Asayiş Şubesinden Komiser Barış" dedi.

Arkasından da kimliğini hizmetçiye gösterdi. Bir süre kimliğe bakan kadın sonra yavaş yavaş konuştu.

"Ne istiyorsunuz? Beyefendiyle görüşmek istiyorsanız, kendisi hastanede, haberiniz yok mu?"

"Biliyorum. Ben onun için gelmedim.

"Hanımefendi de yanında."

"Onu da biliyorum. Ben sizinle görüşmeye geldim Sıdıka Hanım."

Kadının afalladığı gözünden kaçmamıştı Barış'ın.

"Benimle mi?"

"Evet, sizinle."

"Benimle ne konuşacaksınız ki? Ben burada çalışan sıradan bir hizmetkârım."

"Bunu biliyorum. Yine de size bazı sorularım olacak."

Kısa bir tereddüt geçiren Sıdıka isteksizce, "İçeri geçin lütfen" dedi.

Kadın, komiseri salona aldıktan sonra bütün ışıkları birer birer yakmaya başlamıştı. Oda gereğinden fazla ışığa boğuldu. Sessizce hizmetçiyi inceleyen Barış kadının anlam veremediği bir telaşa kapıldığını hissetti. Böyle bir hadisede maktulenin yakınları kadar evin personelinin de sorguya çekilmesi son derece olağandı; o hâlde kadının gereksiz tedirginliği neden kaynaklanıyordu acaba? Barış, kadının ürkekliğini üzerinden atması için gülümseyen bir edayla:

"Altınmızrak'ların evi çok sıkmış" dedi.

Hizmetçi Sıdıka kekeledi ama Barış'ın o ana kadar bilmediği bir gerçeği de söyledi.

"Ailenin kaldığı asıl yer Yeniköy'deki yalıdır."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Bunu bilmiyordum. Neden orada daimi kalmıyorlar?"

Kadın kekeler gibi mırıldandı:

"Yalı rutubetli oluyor. Rutubet de beyefendinin sıhhatine iyi gelmiyor. Bazen burada, bazen orada kalırlar."

'Yaa!"

Kadının ürkekliği hâlâ üzerinden geçmemişti. Barış istifini bozmadı.

"Herhalde orası da çok güzeldir."

"Evet, öyledir. Önde büyük bir bahçesi vardır. Arkada da kırk metrelik bir deniz cephesi bulunur."

"Zenginlik güzel şey" diye mırıldandı komiser. "Siz hep burada mı kalırsınız?"

"Hayır, hanımefendi beni yanından hiç ayırmaz. Nerede olurlarsa ben de oraya giderim. Tabii aşçımız da."

"Ya yalı? Orada kimse kalmaz mı?"

"Bir bahçıvanımız var. Yalıya o göz kulak olur."

"Demek öyle."

Barış hâlâ ısrarla kadının gözlerinin içine bakıyordu. İlk telaşı biraz kaybolmuş gibiydi. Komiserin karşısındaki koltuklardan birine ilişerek sanki artık sadede gelin dermiş gibi fısıldadı.

"Evet, şimdi söyleyin bakalım, bana ne sormak istiyorsunuz?"

"Aslı Hanım'ın öldürüldüğünü ne zaman öğrendiniz?"

Sıdıka kısa bir duraklamadan sonra cevap verdi:

"Cinayet gecesinin sabahında Aslı Hanım'ın kaldığı sitedeki villanın gece bekçisinin burayı aramasıyla öğrendim."

"Bekçi, yalıda değil de burada kaldığınızı nereden biliyordu?" Sıdıka dudaklarını büzdü.

"Bilmiyorum, belki burada olduğumuzu rahmin etmiştir."

"Ragıp Beyin yalının rutubetinden etkilendiğini o da bilir mi?"

"Emin değilim, belki bilir."

"Daha önce yalıyı aramış olabilir mi?"

Kadın yine bir an durakladı.

"Bilemiyorum ama sanmam."

"Neden?"

"Yalının bahçıvanı tam aklı başında biri değildir."

"Nasıl yani?"

"Biraz geri zekâlıdır. Sitenin bekçisi de onu tanır. Bir ölüm haberini ona vereceğini sanmam."

"Öyleyse önce burayı aradı diyorsunuz, değil mi?"

"Sanırım, öyle yapmıştır."

"Site bekçisi buraya telefon ettiğinde saat kaçtı, hatırlıyor musunuz?"

"Tam dakikasını söyleyemem ama sabahın beş buçuğu ile altı arasında olmalı."

"Emin misiniz?"

"Evet, komiser bey?"

"Telefonu siz açtınız, değil mi?"

"Evet, ben açtım."

Barış birkaç saniye düşündü.

"Ve sonra bu acı haberi vermek üzere ev sahiplerinin yatak odasına gittiniz."

"Doğru."

"Herhalde çok üzgün olmalıydınız o haberi aldığınızda."

"Gayet tabii değil mi? Küçük hanımı çok severdim."

"Ragıp Bey'in ilk eşini, yani Aslı Hanım'ın öz annesini de tanır mıydınız?"

Hizmetçi bir an sararır gibi oldu. Ama çabucak toparlanarak cevap verdi:

"Hayır, onu tanımam. Ben onun vefatından sonra burada işe başladım."

"Ya öyle mi? Ben sizi burada daha eski sanmıştım."

"Yine de epey zaman geçirdim bu ailenin yanında."

"Herhalde öyledir. Peki, sizi işe kim aldı?"

Sıdıka belli belirsiz gerilir gibi olmuştu.

"Aylin Hanım aldı. Niye sordunuz?"

Barış ilgisizce omuz silkti.

"Hiç, merak ettim sadece."

Komiser dikkatle kadının yüzüne baktı. Yüzünde ilk gördüğü andaki ürkek ifade yeniden şekillenmişti. Ama hizmetçiye asıl sormak istediği soruya henüz sıra gelmemişti.

"Bu elim haberi önce kime verdiniz? Ragıp Bey'e mi yoksa Aylin Hanım'a mı?"

Sıdıka bu kez hiç duraklamadan cevap vermişti:

"Ben her sabah beş buçukta kalkarım. O sabah da öyle kalkmıştım, telefon çalınca huylandım. Genel olarak o saatte kimse bizi aramazdı; kötü bir haber alacağım içime doğmuş gibi telefonu kaldırdım. Yanılmamıştım da, az kaldı oracıkta bayılıverecektim. Gözyaşları içinde yatak odalarına koştum, kapıyı vurdum. Aylin Hanım açmıştı kapıyı, o zaman kötü haberi de hanımefendiye vermek zorunda kaldım."

"Anlıyorum" diye mırıldandı Barış. "Sonra ne oldu?"

"Hemen giyinip yazlıktaki o villaya gittiler."

"Ragıp Bey ne durumdaydı?"

"Beyefendi bitik hâldeydi. Tabii hanımefendi de."

"Arabayı şoför mü kullandı?"

"Gerçi bir şoför vardır ama geceleri burada kalmaz. O durumda şoförü çağırıp bekleyecek hâlleri yoktu, arabayı hanımefendi kullandı."

Barış anlıyorum dercesine yine başını sallamıştı. Şimdi yavaş yavaş beynindeki en can alıcı noktaya gelmişti genç komiser.

"Yazık, cidden çok yazık" diye söylendi Barış. "O yaştaki, hayat dolu bir genç kızın öldürülmesini bir türlü anlayamıyorum. Hiçbir düşmanı yokmuş, herkesle iyi geçinen ve çevresinde çok sevilen bir insanmış."

Sıdıka üzgün bir sesle mırıldandı:

"Gerçekten öyleydi. Umarım o vicdansızı biran önce yakalayıp adalete teslim edersiniz."

"Bundan hiç kuşkunuz olmasın."

"Bir de sözlüsü varmış. Emre Paksoy adında bir mimar."

"Evet, öyle."

"Onu tanıyorsunuzdur, tabii."

Kadın yine bir an duraklamıştı.

"Pek tanıdığımı söyleyemem. Bir kere görmüştüm sadece."

"Ne zaman?"

"Sanırım geçen yaz cinayetin işlendiği sitede. Oraya Aslı'yı ziyarete gelmişti."

"Hepsi o kadar mı? Bir daha karşılaşmadınız mı?"

"Hayır. Neden?"

"Polisin ilgisini çekti. Çünkü cinayetin işlendiği gün Aslı'nın yanındaymış."

'Yani cinayetin işlendiği sırada mı demek istiyorsunuz?"

"Hayır. Site bekçisi Kâmil Efendi'nin ifadesine göre cinayet saatinden çok evvel villadan ayrılmış. Onunla da bir görüşme yapmak istiyorum. Siz de herhalde telefonu vardır. Buradan arayabilir miyim kendisini?"

Kadın biran durakladı.

"Bizde telefonu olduğunu hiç sanmıyorum" diye kekeledi.

"Emin misiniz? Ragıp Beyin evinde mutlaka kızının sözlüsünün telefonu olması gerekmez mi?"

Sıdıka isteksizce yerinden kalktı.

"Bir dakika" diye mırıldandı. "Evde eşin dostun telefonlarının kayıtlı olduğu bir defter var. Ona bir bakayım."

Az sonra büyücek bir defterle geri dönmüştü.

"İşte burada, isterseniz kendiniz bakın."

Barış o an kadının yalan söylediğini anlamıştı ama anlayamadığı husus neden yalan söylediğiydi. Siyah deri kaplı telefon rehberine bakmak istemedi.

"Siz yok diyorsanız yoktur herhalde. Sizden iyi bilecek değilim ya!"

Genç komiser hızla düşünmeye başladı. Mimar Emre, ölüm haberini Sıdıka'nın kendisini arayarak verdiği haberden öğrendiğini söylemişti. Bu durumda ikisinden biri yalan söylüyordu; ama acaba hangisi? Evin hizmetçisinin yalan söylemesi için makul bir neden göremiyordu, kadının bunu saklamasında ne menfaati olabilirdi?

Kadın elinde defterle kalakaldı, hatta bir an ne yapacağını şaşırdı. Diğer yandan ürkek ve biraz şaşkın hâli, hâlâ komiserin dikkatini çekmeye devam ediyordu.

"Neyse" diyerek ayağa kalktı. "Biz nasıl olsa adresini bulur gidip konuşuruz."

Sıdıka'dan ses çıkmamıştı.

İKİNCİ BÖLÜM

1

Soğuk fakat pırıl pırıl güneşli bir gün vardı dışarıda. Barış geceyi rahat geçirememiş, geç saatlerde uykuya daldığı ana kadar üzerinde çalıştığı mesele için düşünüp durmuştu. Emniyet Müdürlüğünün kapısından girip odasına doğru ilerlerken hâlâ esneyip duruyordu. Daha odasına girmeden koridorda Komiser Selim'le karşılaştı.

"Günaydın, ağabey" dedi.

"Günaydın. Bu hâlin ne aslanım, bütün gece uyumamışa benziyorsun."

"Uyumasına uyudum da, hiç uykumu alamadım. Bıraksalar akşama kadar uyurum."

"Ne yazık ki bu lüksün olamayacak. Baş komiser bizi yanına çağırdı."

'Yeni bir cinayet vakası daha mı?"

"Hayır. Aslı Altınmızrak'ın otopsi raporu gelmiş."

Barış, Selim'in peşine takılarak odasına uğramadan doğruca Baş komiser Hidayet'in odasına doğru gitti. Amirleri makam koltuğunda düşünceli bir şekilde oturuyordu. Her zamanki gibi erkenci olduğu önündeki içilmiş kahve fincanından belli oluyordu. Onları karşısında görür görmez, "Alın, okuyun bakalım" diye otopsi raporunu önlerine sürdü. Raporu önce Selim alarak gözden geçirdi. Sonra raporu Barış'a uzattı. Barış raporu okurken Selim mırıldandı.

"Amirim raporda kayda değer bir bilgi yok. Hemen hemen her şey düşündüğümüz gibi."

Hidayet gür sesiyle homurdandı:

"İşin kötü yanı da bu ya! Cinayet aletinin on beş santim uzunluğunda cerh edici bir nesne olduğu yazılı. Tam kalbe isabet eden bir vuruş olduğu

belirtiliyor ve de tek bir darbe. Ölüm saati tahminimize uyuyor. Cinsel ilişkiye girilmemiş, vajinada sperm bulunamamış."

"Evet, efendim. Bu durumda hâlâ başladığımız noktadayız."

Kısa bir sessizlik oldu. Barış raporu şefinin masasının üzerine bırakırken düşünceli fakat kendinden pek de emin olmayan bir ses tonuyla mırıldandı:

"Amirim yine de elimizde şüpheli biri var."

Baş komiser kuşkuyla yardımcısına baktı. "Kim?"

"Mimar Emre. En azından şimdilik bir yalanını yakaladık. Bana cinayet haberini Altınmızrak'ların hizmetçisinden telefon haberiyle öğrendiğini söylemişti. Dün gece hizmetçiyle konuştum. Kadın mimarın telefon numarasını bile bilmiyor, evlerindeki telefon defterinde de yazılı değil. Yani bu durumda hizmetçi aramış olamaz."

Baş komiser biran durakladı.

"Kadın sana aramadığını mı söyledi?"

"Tam öyle değil, efendim. Mimarla temas kurmak istediğimi bana telefon numarasını vermesini istedim, o da bizde numarası yok dedi. Gerçekten yoksa Emre'ye nasıl telefon etmiş olabilir? Bu da mimarın bize yalan söylediğini göstermez mi?"

'Ya hizmetçi yalan söylüyorsa" diye mırıldandı Selim.

"Bunu da düşündüm. Ama bana hiç de mantıklı görünmedi. Kadının yalan söylemesi için ortada mantıklı ve geçerli bir neden görüyor musunuz? Evin hizmetkârı neden böyle basit bir detayı saklasın ki? Bu durumda yalan söyleyen Emre olmalı."

Hidayet homurdandı:

"Bundan bir neticeye varamayız."

"Neden?"

"Emre herhangi bir nedenle ertesi sabah kızı aramış ve olay yerindeki bizim ekiplerimizden de vakayı öğrenmiş olabilir."

"Öyle olsa o arama olay yeri inceleme ekibi tarafından kayda geçerdi. Muavin Haldun böyle bir aramadan bahsetmedi bana."

"Biraz ilginç" diye söylendi Baş komiser ama daha sonra rahatlamamış gibi mırıldandı. "Ama niye böyle bir hata yapsın ki? En azından sana eski sözlüsünün ölümünden haberdar olmadığını söyleyebilirdi. Biz de aksini ispat edemezdik."

Odada kısa bir sessizlik oldu. Bu kez Selim sordu:

"Amirim cenaze ne zaman kaldırılacakmış?"

"Bilmiyorum. Otopsi işi bittiğine göre naaş aileye teslim edilecektir artık. Sanırım Ragıp Beyde bugün hastaneden çıkıp evine dönecekmiş. Öğleden sonra evlerine gidip adamla bizzat konulmak istiyorum. Belki bize yardımcı olabilir. Sizler de gelin."

Barış mırıldandı:

"Acaba hangi evine dönecekmiş?"

Hidayet sertçe söylendi:

"Ne demek bu?"

"Dün hizmetçiden öğrendim. Asıl ikametgâhları Yeniköy'deki bir yalıymış. Acaba oraya mı gidecekler hastaneden çıkınca?"

"O kadarını bilmiyorum, öğreniriz."

***

Önce Etiler'deki apartmana gittiler. Kapı açılmadı, evde kimse olmadığını anlayınca bu kez Yeniköy’ün yolunu tuttular. Saat öğleden sonrası dört sularıydı. Yalı gerçekten muhteşemdi. Resmî plakalı arabayı kalın ferforje parmaklıklarla süslü bahçe duvarının önüne bırakırlarken üçü de hafif bir şaşkınlık yaşadı. Cinayetin işlendiği yazlık sitedeki ev buranın yanında çok hafif kalıyordu.

Kalın demir kapıyı açıp içeri girmek istediler ama beceremediler. Yan taraftaki zile doğru Selim uzanırken Baş komiser, "Dur bakalım, biri geliyor" diye mırıldandı. Başlarını çevirip yaklaşan adama doğru bir göz attılar. İri yarı, boyu bir doksandan fazla, kocaman biriydi. O zamana kadar hiçbiri bahçıvan Halil'i daha önce görmemişti. Adam cüssesine göre oldukça ağır hareketliydi. Sakin adımlarla parmaklıklara yaklaştı. Bir süre bön bön bakışlarla gelenleri süzdü. Sonra gök gürültüsünü andıran bir sesle sordu:

"Ne istiyorsunuz? Gazeteciyseniz defolup gidin. Hanımefendi sizlerle görüşmek istemiyor. Beyefendi de hasta."

Hidayet homurdandı:

"Aç şu kapıyı biz polisiz."

Bahçıvan polis kelimesini yadırgamıştı. Eskisinden daha boş nazarlarla onları süzmeye başladı ama kapıyı da hemen açmadı. Barış, hizmetçi Sıdıka'dan öğrendiğini anımsayarak amirinin kulağına yaklaşıp kısık sesle fısıldadı:

"Efendim, bu adam yalının bahçıvanıymış ama geri zekâlıymış biraz."

"Belli oluyor" diye karşılık verdi Hidayet.

"Hadi aç oğlum şu kapıyı. Uğraştırma bizi. Ev sahipleriyle konuşmamız lazım."

Halil hiç oralı olmadan geri dönüp ağır adımlarla uzaklaştı. Baş komiser afallamıştı.

"Ulan ne yapıyor bu geri zekâlı herif" diye homurdandı arkasından. "Açmayacak mı bu kapıyı?"

Halil gözden kaybolmuştu. Cinayet masasının üç elemanı bir süre kapı önünde bekleştiler kararsız bir şekilde. Baş komiser söylenmeye devam ediyordu:

"Bu ne rezalet yahu! Bu manyak canının istediğine mi kapıyı açıyor; içerde bu herifi kontrol eden kimse yok mu?"

Selim amirini teskin etmek için mırıldandı:

"Belki gelişimizi ev sahiplerine bildirmek için içeri gitmiştir, efendim" dedi.

"Hadi canım, herif tam bir salak. Boşuna bekleyeceğiz galiba burada."

Baş komiser söylenmeye devam ederken birden bahçıvanın yeniden arka çıkış kapısında göründüğünü ve kendilerine doğru ilerlediğini fark ettiler. İlkinin aksine bu defa hızlı adımlarla yaklaşıyordu. Demir kapının içten kilidini açıp tek kelime etmeden bir baş hareketiyle girmelerini işaret etti. Hidayet kızgın nazarlarla dev adamı süzerek bahçeye daldı.

Selim en azından bir asırlık yalının ihtişamlı görüntüsüne hayran kalmıştı. Bahçe, mevsimi olmamakla beraber gül tarhları, henüz çiçek açmamış leylakları, mor salkımları, susamları ve fıskiyeli mermer havuzuyla nefisti. Sanki geçmiş tarihimizden bir tablo kadar canlıydı. O da Hidayetin arkasından yürüdü. Barış ise en arkada kalmıştı. Fakat oyalının ve bahçenin güzelliğinden çok en önde giden devasa yapılı bahçıvanı izliyordu. Sıdıka'dan adamın geri zekâlı olduğunu işittiği için hareketlerine sinirlenmemişti ama birden heyecanlanıverdi. Gözleri bahçıvanın toprak üzerinde bıraktığı ayakkabısının izlerine takılıvermişti. En azından 45 numara olan büyük ayak izleriydi bunlar. Kalbi hızla atmaya başlamıştı; zihnini zorlayarak cinayetin işlendiği verandada gördüğü izleri anımsamaya çalıştı. Bahçıvan yürürken yerde iri ve ağır cüssesiyle gerçekten ağır izler bırakıyordu. Barış biraz daha yana kayarak yerde gördüğü izleri incelemeye başladı. Hafızası yanıltmıyorsa, verandada karşılaştığı izlere çok benziyordu. Kuşkusuz bu pek fazla bir anlam ifade etmezdi, memlekette 45 numara ayakkabı giyen binlerce insan vardı. Ayrıca bu geri zekâlı adamın evin kızını öldürmesi için nasıl bir nedeni olabilirdi ki?

Fakat her dikkatli polis gibi bu noktayı aklına kaydetti. O nedeni şimdi bulması belki imkânsızdı ama araştırılması gerekli gibi gelmişti Barış'a. Özellikle, psikiyatrik bozukluğunun ne olduğunu bilmese de, psikozlarla malul hastaların çoğu cinsel suç işlemeğe son derece eğilimli kişilerdi. Benimki sadece bir varsayım, diye mırıldandı içinden; ama sonra düşüncesindeki yanlışlığı çabuk kavradı, ortada işlenmiş cinsel bir suç yoktu, sadece katil olayı vardı.

Bahçıvan Halil onları yalının girişindeki büyük ahşap kapıya kadar getirdi. Aynı anda da Sıdıka asık bir yüzle polisleri karşıladı. Daha önce konuştuğu Barış'a da farklı bir muamele yapmamış, tanışık biri gibi davranmamıştı.

Baş komiser hizmetçiye dönüp, "Ragıp Bey'le görüşmek istiyorum" dedi her zamanki tok ve kalın sesiyle.

"Lütfen, beni takip edin" diyen Sıdıka öne düşerek onları bütün pencereleri denize bakan ön taraftaki geniş oturma odasına götürdü. Mekân bir asır önceki mimari zevkine göre inşa edilmiş ve aynı yılların eşya modasına uygun dekore edilmişti. Basit ve sade gibi görünmesine rağmen otantik değerler aynen muhafaza edilmişti, içeriye girdiklerinde üçü de hafif

bir şaşkınlık geçirdiler ama çabuk toparlanmaya gayret ettiler. Önde Hidayet yürüdüğü için biraz geride kalan Selim, hafifçe Barış'ın kolunu dürttü.

"Ulan bu ne debdebe be!" diye fısıldadı.

Barış karşılık verecek rahatlığı bulamamıştı.

Ragıp Bey, lacivert bir robdöşambrın içine pijama giymiş, cam önündeki antika bir berjere oturmuştu. Dizlerine de ekose bir battaniye örtülmüştü. Gerçi hastaneden çıkmıştı ama yaşlı adam bütünüyle çökmüş bir görüntüdeydi. Yüzü sapsarıydı, seyrelmiş ak saçları ise dağınıktı. Gelenlere oldukça boş nazarlarla bakıyordu. Tam karşısındaki koltukta ise karısı Aylin oturmaktaydı. Aylin, Hidayet'i görünce isteksizce ayağa kalktı. Onun sırtında da siyah balıkçı bir kazak ve aynı renk pantolon vardı. Yüzünde hiç makyaj olmamasına rağmen yine de çok alımlı ve cazibeliydi. Daha Baş komiser ağzını açmadan, "Lütfen sorularınızı çok kısa kesin zira eşim sıhhatine gereği gibi kavuşamamıştır henüz" dedi.

Başını sallayan Hidayet yaşlı adama doğru yaklaştı. Kendisini ve muavinlerini tanıttıktan sonra olaydan duyduğu üzüntüyü ifade eden birkaç cümle sıraladı. Yaşlı adam ona boş nazarlarla bakıyordu, hatta bir ara Baş komiser söylediklerinin hüzünlü baba tarafından anlaşılıp anlaşılmadığından bile kuşkuya düşüp erken geldiğini düşündü.

Kısa bir sessizlik oldu. Aylin ziyaretçilerine oturmaları için yer dahi göstermemişti. Ama Hidayet bu kabalığa aldırmadan en yakınındaki iskemleyi çekerek Ragıp Altınmızrak'ın tam karşısına geçti. Hafifçe genzini temizledi önce. Muavinleri tam arkasında ayakta dikilmişlerdi.

"Sizi böyle bir anda rahatsız ettiğimiz için çok üzgünüz efendim. Fakat takdir edersiniz ki biz de görevimizi yapmak zorundayız" dedi.

Hidayet adamın cevap verebileceğini bile sanmıyordu ama Ragıp hafifçe başını sallamıştı.

"Tabii, sizi anlıyorum. Tek isteğim kızımın katilinin bir an evvel yakalanmasıdır."

Sesi son derece kısık ve hırıltılı çıkmıştı.

"Bundan hiç şüpheniz olmasın efendim. Elimizden geleni yapacağız ve suçluyu bir an önce adalete teslim edeceğiz."

"Umarım öyle olur."

"Bundan hiç kuşkunuz olmasın."

"Şimdi sorun bakalım. Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

Hidayet bir kere daha genzini temizledi.

"Acaba kızınızın canına kast edecek herhangi bir düşmanı var mıydı?

Yaşlı adam çok garip bir soruya muhatap olmuş gibi hayretle Baş komisere baktı.

"Aslı'nın mı? Şaka mı yapıyorsunuz? O dünyanın en iyi insanıydı, melek gibi bir kızdı. Nasıl düşmanı olabilir ki?"

"İş ve ticaret hayatının açmazları bazen düşman edinilmesine sebebiyet vermez mi?"

Yaşlı adam olumsuzca başını salladı.

"Belki ama bu Aslı için söz konusu bile olamaz."

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle."

'Ya özel hayatı?"

"Özel hayatı mı? Ne olmuş ki özel hayatına?"

"Yani özel hayatında bu menfur cinayeti işleyecek kimseler olabilir mi?"

"Ne demek istiyorsunuz komiser? Kızım son derece mazbut ve sakin yaşayan biriydi. Özel yaşamında bir pürüz olduğunu hiç sanmıyorum."

Hidayet üsteledi.

"Sanırım sözlüymüş, değil mi?"

"Evet... Genç bir mimarla hayatını birleştirmeyi planlıyordu."

"Bu genci siz de tanıyorsunuz, değil mi?"

"Haliyle, tanıyorum tabii."

"Evlenmelerine siz de onay vermiş miydiniz?"

Ragıp Altınmızrak kısa bir an düşündü. Sonra ağır ağır mırıldandı:

"Ben bu konuda açık fikirli bir insanımdır. Bir kızın hayatını birleştirceği erkeği kendisinin seçmesi en doğal hakkıdır. Müdahale etmeyi asla düşünmedim."

'Yani sizin de onayınız vardı, öyle mi?"

Yaşlı adam bir kere daha durakladı.

"Şey" diye mırıldandı. "İtirazdan ziyade kızıma bazı telkinlerim olmuş olabilir, evlilikte maddi dengenin önemli olduğuna inanırım ama kızım tercihinde ısrar edince bana fazlası düşmezdi."

Konuşmanın bu noktasında Aylin duruma müdahale lüzumunu duydu.

"Lütfen, komiser bey eşimi yormamaya özen gösteriniz."

Hidayet peki dercesine başını salladı, fakat sonra yaşlı adama dönerek aniden sordu:

"İki gencin evlilik planlarından vazgeçtiklerinden haberiniz var mıydı? "

Ragıp Altınmızrak şaşkın şaşkın Baş komisere bakakaldı.

"Ne dediniz?" diye fısıldadı sonra. "Vaz mı geçmişler? Kimden duydunuz bunu?"

"Damat adayınızdan, yani Emre Paksoy'dan."

'Yani bunu size Emre mi söyledi?"

"Evet, muavinlerimden birine söylemiş."

Odada bir an derin bir sessizlik oldu. Yaşlı adamın yüzü daha sararmıştı. Biraz da yadırgayarak karısına dönüp baktı. Daha da titreyen bir ses tonuyla mırıldandı:

"Aylin, bundan senin haberin var mıydı?"

Kadın olumsuzca başını salladı.

"Hayır, ilk defa duyuyorum. Ama neden? Bildiğim kadarıyla gayet iyi anlaşıyorlardı. Neden böyle bir karar almış olsunlar ki?"

Hidayet homurdandı:

"Nedenini ben de sizden öğreneceğimi sanmıştım" dedi.

O zamana kadar sadece dikkatle konuşmaları dinleyen Barış'ın bakışları elinde olmadan Aylin'e kaymıştı. Ragıp Beyin hayreti ne kadar tabii gelmişse Aylin'in şaşkınlığında da o kadar yapaylık sezinler gibi olmuştu genç komiser.

Aylin Altınmızrak hemen atılmıştı:

"Emre hangi muavininize bu lafı etmiş acaba?"

Hidayet arkasında duran Barış'ı işaret etti eliyle. Aylin çatık kaslarıyla Barış'a dönüp söylendi:

"Size tam olarak ne söylediğini açıklar mısınız?"

Barış gayet rahat bir şekilde mırıldandı:

"Bana söylediği şey aynen şuydu; evliliğe henüz hazır olmadıklarını ama bir dost, bir arkadaş olarak ilişkilerine devam etme kararı aldıklarını ifade etti."

"Çok şaşırdım buna" diye mırıldandı Aylin. "Allah Allah, hiç beklemezdim bunu."

Bu kez Ragıp homurdandı:

"Yoksa bu cinayet olayından dolayı Emre'yi mi suçlamak istiyorsunuz?"

"Hayır, efendim. Henüz kimseyi suçladığımız yok. Amacımız mümkün olduğu kadar katledilen kızınız hakkında yeterli bilgi ve özelliklerine ulaşmak. Belki bundan sonra olay ile fail arasında bir bağ kurmak mümkün olabilir. Mesela sitenin gece bekçisi Kâmil Efendi'den merhum kızınızın hemen hemen her hafta sonunu şehirden biraz uzak ve kış aylarında tamamen boş sayılacak yazlık villanızda geçirdiğini işittik. Bu doğru mu acaba?"

Ragıp başını salladı yine.

"Evet, doğrudur. Kızım orayı çok severdi. Her hafta sonu ve tatillerde oraya giderdi."

"Garip" diye mırıldandı Hidayet.

Yaşlı adam terslenerek mırıldandı:

"Garip olan nedir? Orası da evi sayılmaz mı?"

Hidayet hiç istifini bozmadan yadırgadığı hususu açıkladı:

"İnsanın elinde bu kadar güzel bir yalıda yaşama imkânı varken, niye öyle ıssız biryeri tercih etsin ki..."

Bunun karşılığı Aylin'den geldi. Cazip kadın bacak bacak üstüne atarak bakışlarını kahredici bir rahatlıkla Baş komisere çevirdi.

"Sanırım bu tercihinin iki önemli sebebi vardı. Birincisi, sevgilisi ve sözlüsü Emre ile orada gözlerden uzak ve tam bir serbesti içinde yaşamak. İkinci nedeni ise bir türlü yüzüme karşı soramadığınız neden olmalı. Ama ben açıklamakta hiçbir sakınca görmüyorum, nasıl olsa bu gerçek sizin kulağınıza da gelmiştir. Aslı beni pek sevmezdi."

Hidayet sanki bunu ilk defa duyuyormuş gibi merakla kadına baktı.

"Öyle mi? Neden?"

"Sebebi basit değil mi, komiser? Ben üvey anneyim. Onun sevgisini kazanmak için elimden geleni yaptığım hâlde, bana bir türlü ısınamadı ve hep mesafeli kaldı. Maalesef hayatın acı bir gerçeği bu; üvey anneler sevilmiyor. Oysa onun sevgisini kazanmak için neler yapmıştım."

Konuşmaları arkadan dinleyen Barış tam bu anda kadından ziyade yaşlı babaya bakıyordu ve adamın yüz hatlarının sıkıntıyla kırıştığını gözlemledi. İçinden bu kadın yalan söylüyor diye geçirdi, hatta değil sevgi, duyduğu antipati bile yüzünden akıyordu. Tabiidir ki kadını olayın faili olarak göstermek mümkün değildi; ama azmettiren olarak düşünmek için bir yığın neden vardı ortada, en önemlisi ise Ragıp Altınmızrak'ın servetiydi. Yaşlı adam hastalıklıydı ve emri hak vukuunda en büyük mirasçısı da artık ortadan kalkmış oluyordu. Bu durumda bütün serveti sevgili karısına kalacaktı. Kadının günahını mı alıyorum acaba, diye mırıldandı içinden. Ama bunu düşünmek için polis olmaya bile gerek yoktu, kimin olsa aklına gelirdi. Tam olarak tayin edemese de, aralarında en azından otuz, otuz beş yaş fark vardı. Kadın çok çekiciydi ve bu tazeliği ile kocasının ölümünden sonra istediği tarzda bir yaşama rahatlıkla kavuşacaktı. Ayrıca bu evliliğin kökünde de maddi nedenlerin dışında başka hiçbir sebep düşünülemezdi. Barış dikkatini tekrar amiri ile kadın arasındaki konuşmaya çevirdi. Aylin acımasızca devam etmişti:

"Maalesef hep beni kıskanırdı" dedi.

Baş komiser anlamazlığa gelerek sormuştu:

"Neyinizi kıskanırdı?"

"Güzelliğimi tabii. Siz de gördünüz, bunu söylemek hele ölümünden sonra hiç de hoş değil ama Aslı çirkin bir kızdı ve yaşamı boyunca aramızdaki farkı mesele yaparak benden nefret etti."

Üç polis de kadının bu açık sözlülüğü karşısında şaşırmışlardı bir an. Ağızlarından tek kelime çıkmadı. O boşluk esnasında yaşlı adam sinirli bir şekilde mırıldandı:

'Yapma Aylin, böyle konuşma... Ziyaretçilerimiz ne düşünür sonra... "

"Gerçeği saklamanın bir yararı mı var, hayatım. Bizim görevimiz onlara yardımcı olmak. Bu olay keşke hiç yaşanmasaydı fakat olan oldu bir kere. Farkında değil misin, onlar Aslı'nın özel dünyasını merak edip öğrenmek istiyorlar. Bence bu gerçeği de bilmeliler. Kızımız iş sahasında ne kadar başarılı olsa da, özel hayatında ve ruh dünyasında bazı sorunlar yaşıyordu. Mesela sözlüsüyle evlenmekten vazgeçmesi gibi... Bu gerçeği neden en son öğrenen biz oluyoruz? Baksana, polisin bildiği bir önemli karardan bizim haberimiz yok." Yaşlı adam yine inler gibi mırıldanmıştı: "Bu neyi değiştirir ki? Gencecik kızım ölüp gitti." Ragıp Bey daha fazla dayanamamış ve hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Aylin bunun üzerine Hidayet'e dönerek, "Komiser bey acaba sorularınızı burada kesebilir misiniz? Eşimin hâlini görüyorsunuz, yeni bir kriz geçirmesini istemiyorum" dedi.

Çaresiz kalan Baş komiser oturduğu iskemleden kalkmak gereğini duydu.

2

Saat gecenin on ikisi olmuştu. Aylin yanında hafif horultular çıkararak uyuyan kocasına baktı; artık uyanması söz konusu olamazdı, zaten şu sıralar aldığı teskin edici ilaçlar aşırı sersemlik ve uyku yapıyordu. Usulca yataktan kalktı. Şimdi yapacağı önemli bir iş vardı. Yataktan kalkarken son bir kere daha kocasına baktı. Ragıp top atılsa uyanmayacak hâldeydi. Yatmadan önce odadaki geniş koltuğun üzerine bıraktığı kaz tüyü anorağını ve spor lastik ayakkabılarını eline aldı, sonra sessizce kapıyı aralayıp karanlık koridora süzüldü.

Yalı derin bir sessizliğe bürünmüştü gecenin bu saatinde. Aylin, Sıdıka'nın da uykuya daldığından emin olmak istedi. Çıplak ayak, elinde tuttuğu spor ayakkabıları ayağına geçirmeden basamaklardan aşağıya indi. Evin içindeki ürkütücü sessizliği karşı yakadan kopup gelen sert poyraz bozuyordu sadece. Bir iki saniye durup etrafı dinledi. Rüzgârın uğultusundan başka hiçbir şey duyulmuyordu. Anorağını sırtına geçirdi, lastik ayakkabıları giydi. Kendi evinde bir hırsız sessizliğiyle sokak kapısına doğru yürüdü. Dışarının dondurucu ayazı genç kadının yüzüne çarptı. Soğuktan içi titreyerek bir iki saniye kapının önünde oyalanan Aylin daha sonra hızlı adımlarla bahçenin yan komşu duvarına bitişik müştemilata doğru yürüdü. Burası bahçıvan Halil'in kaldığı yerdi. Dev adamın o saatte uyuduğunu düşünmüştü, oysa müştemilata yaklaştığında ufak kapının içeriden açıldığını görünce bir an irkildi. Aralanan kapı eşiğinde Halil'in devasa cüssesi görünmüştü. Müştemilatında bütün ışıkları sönük olduğundan bahçıvanın silueti karanlıkta olduğundan da heybetli ve ürkütücü görünüyordu.

Aylin içeri girmeden önce kısa bir duraklama yaşadı. Adamın gerçek bir köpek gibi kendisine sadık olduğunu biliyordu. Ona her istediğini yaptırabilirdi, nitekim yaptırmıştı da, Halil hiç gözünü kırpmadan evin bir ferdi olan Aslı'yı bir bıçak darbesiyle öldürmüştü. Yine de karşısında geri zekâlı biri olduğundan zaman zaman huylanıyordu. Bahçıvanı cinsel saplantıları olan, diğer normal insanlara göre farklı heyecanlar yaşayan biriydi. İri yarı görüntüsüne aldanmamalıydı, bu eve ilk defa geldiğinde henüz on altı yaşındaydı. Aradan yedi yıl geçtiğine göre şimdi yirmi üç yaşında olmalıydı; ama muhtemel bir hormon bozukluğundan olsa gerek, onu görenler kırkının üstünde sanırlardı. Anormal davranışları çok aşikârdı; genelde hiç konuşmaz, soru sorulmadıkça ağzını açmazdı. Aslında iyi huylu bir zavallıydı, damarına basılmadıkça kimseye bir kötülük yaptığı görülmemişti şimdiye kadar. Fakat Aylin daha onu ilk gördüğü anda, kendisinden fazla etkilendiğini hissetmişti. Yaz günleri ne zaman yalının bahçesine çıksa, Halil'in bütün işini gücünü bırakıp belli etmemeye çalışarak gizli gizli kendisini uzaktan seyre çalıştığını fark etmişti. Önceleri bu duruma çok sinirlenmişti; bu geri zekâlı çocuk devin bütün kadınlara aynı heyecanı hissettiğini sanmış hatta onu işten attırmayı düşünmüştü ama daha sonraları Halil'in sadece kendisine olan hayranlığını fark edince önemsememiş, hatta izahı zor bir duyguyla bundan hoşlanmış, kadınlara has bir zevk almıştı. Halil'in işe alınmasından yaklaşık bir sene sonra bir kış

günü ve tamamen bir tesadüf neticesi garip bir olaya şahit olmuştu. Şimdi hatırlayamadığı bir nedenle bahçeye çıkmış, Halil'e bakınmış, etrafta görünmeyince de onu bulmak üzere kaldığı müştemilata doğru gitmişti. Tam penceresinin önünden geçerken de gözü içeriye takılmıştı. Aylin birden dehşete kapılmıştı. Hayretle kımıldamadan içeriye bakmaya devam etmişti. Halil seyredildiğinden habersiz, Aylin'in eskidiği gerekçesiyle çöpe attığı çizmelerini karşısına almış, onları okşayıp öperek mastürbasyon yapıyordu.

Donakalmıştı genç kadın, ne yapacağını şaşırmıştı. İlk şaşkınlığı geçtikten sonra bu seyirden garip bir keyif almıştı. Halil odanın içinde çırılçıplaktı o kış günü; geri zekâlı diye o güne kadar hiç ilgilenmediği devin heykel gibi bir vücuda sahip olduğunu ilk o zaman görmüştü zaten. Sonra ani bir kararla kapıyı açıp içeriye dalmıştı. Halil utançtan dikleşmiş organını bile örtmeyi akıl edemeyerek ayağa fırlamıştı. Renkten renge girmiş, daha sonra da konuşmaktan çekindiği için affedilmesi için ev sahibinin ayaklarına kapanmıştı. Koca adam durmadan ağlıyor fakat konuşamıyordu. Şeytani düşünceler Aylin'in aklına ilk defa o zaman girmişti. Kaşları çatık olarak ilerlemiş tam karşısına dikilmiş ve yüksek sesle gürlemişti:

"Nedir bu rezalet?"

Halil konuşamıyor, sadece hıçkırıyordu. Secde eder gibi alnını Aylin'in topuklu ayakkabılarının önüne dayamış ağlıyordu. Genç kadın yere kapanmış çırılçıplak gencin fazla gelişmiş adaleli omuzlarına, sırtına bakarken içinin tuhaf bir ürpertiyle kaplandığını hissetti. O güne kadar Halil'i geri zekâlı, acınacak bir yaratık olarak görürdü ama o an tamamen cinsel bir obje olarak bakıyordu adama.

"Sen eski çizmelerimi mi öpüyorsun, ha?" diye sordu tiz bir sesle.

Halil'in cevap verecek hâli yoktu. Omuzları sarsılmaya devam ediyordu. Neden sonra gök gürültüsünü hatırlatan sesiyle, "Hanımefendi lütfen! Lütfen beni kovmayınız" diye inledi.

Genç kadın birkaç saniye düşündü. Gördüğü olaydan ziyade bahçıvanın gelişmiş vücudu ve kendisine olan tutkunluğunun boyutu ilgisini çekmişti. Önce hiç sesini çıkarmadı. Kadının suskunluğu Halil'i daha da korkutmuştu.

"Ayaklarınızın altını öpeyim" diye yalvardı yeniden.

Aylin farkında olmadan adamın gayritabii cinsel temayülünden haz duyduğunu o zaman hissetti.

"Bakalım, şimdi bir karar vereceğim. Demek seni kovmamı istemiyorsun ha?"

Dev, bakışlarını hanımına çevirmeden başını sallamıştı.

"Hadi bakalım! Şimdi de şu ayağımdaki pabuçları öp."

Sesi sanki emreder gibi çıkmıştı Aylin'in. Bir an aldığı emri anlamakta zorlanan Halil heyecana kapılarak ne yapacağını şaşırdı, sonra da secde eder gibi durduğu pozisyonunu bozmadan eğilip kadının siyah ayakkabılarını öpmeye, daha sonrada diliyle yalamaya başlamıştı. Genç kadın şimdiye kadar hiç yaşamadığı bir olayın içinde buldu kendini. Neden sonra, "Yeter!" diye bağırdı. Halil hemen durmuştu. Manzara belki iğrenç, tiksinti vericiydi. Adamın gözyaşları ve dilinin ıslaklığını ayakkabısının parlak derisinde görüyordu.

"Ayağa kalk!" diye gürledi Aylin.

O zaman koca devi bir utanç kaplamıştı. Titreyerek fısıldadı:

"Bu hâlde mi? Kalkamam... Ayıp."

"Kalk diyorum sana. Emrediyorum!"

Halil çaresizlik içinde ve müthiş utanarak dizlerinin üzerinde doğrulup ayağa kalkmıştı. Genç kadın kalbi duracak gibi adamın müheykel vücuduna ve özellikle devasa vücuduna uygun düşen cinsel organına bakışlarını çevirdi. Şimdiye kadar hiç böyle iri bir şey görmemişti, içinden yazık, diye inledi; bu geri zekâlı devden iğrenmese bulabileceği en yetkin yatak arkadaşı olabilirdi oysa.

"Sen bir köpeksin" dedi sonra. "Ve seni kovmamamı istiyorsan hep benim köpeğim olarak kalacaksın, anladın mı?"

Halil başını sallamakla yetinmişti.

"Evet, efendim anladım. Ben sizin köpeğinizim ve hep öyle kalacağım. Yeter ki beni kovmayın."

* * *

Aylin müştemilatın önünde kısa bir an durakladı. Sanki Halil onun geleceğini biliyormuş gibi gecenin bu saatinde uyumamıştı hâlâ. Aslında genç kadın müştemilata sinen kokudan nefret eder, diğer zamanlarda mecbur kalmadıkça içeriye girmezdi. Dev adamın berbat bir ten kokusu vardı ve o koku kaldığı yere fena sinmişti. İçerisi karanlık olduğu için Aylin o an adamın ter içinde olduğunu fark etmedi; lakin o hoşlanmadığı koku daha kapı açıkken bile genzine dolmuştu.

Halil mahcup bir edayla fısıldadı.

"Bir emriniz mi vardı, hanımım?"

Kapının eşiğinde duran Aylin bir an durakladı. Halil'e verdiği özel emirleri bile ekseriyetle başka yerlerde ona iletirdi. Her ne kadar dikkatli davransa da, gecenin bu saatinde müştemilata gelmekten biraz çekinmişti. Yalıda, alt katta yatan hizmetkârlardan heran birinin uyanması söz konusu olabilir ve görülme riski doğardı.

"Uyumamış mıydın daha sen?"

"Bu gece gözümü uyku tutmadı, efendim."

"Yaa! Neden?"

"Bilmiyorum, efendim."

"Yoksa gelmemi mi bekliyordun?"

"Hayır, efendim."

Genç kadın, bahçıvanın yüzündeki ifadeyi görmek istedi; ama karanlık buna engel oluyordu. Ayrıca gelişinin adamda fazla bir şaşkınlık yaratmadığını da hissetmişti. Halil'i ziyaret sebebi ona teşekkür etmekti.

"Aferin" diye mırıldandı kapı aralığında. "İşini iyi yaptın."

Halil'den hiç ses çıkmamıştı.

Biraz yadırgadı; fakat fazla değil. Sadık köpeği zaten duygularını fazla belli eden bir yapıya sahip değildi.

"Bunun karşılığını alacaksın."

Yine ses yoktu Halil'de. Oysa yaltaklanmasını, abuk subuk da olsa bir şeyler söylemesini beklemişti.

"Korktun mu?" dedi.

"Ben hiçbir şeyden korkmam, efendim."

Gülümsemeye çalıştı Aylin. Ama için için ürkmüştü de. Geri zekâlı da olsa cinayet işleyen bir adamın bu kadar soğukkanlı davranması garibine gitmişti.

"Ben de böyle olmanı istiyorum zaten" diye mırıldandı.

Daha fazla kalması için neden yoktu. Bu kısacık teşekkür cümlesi bile sadık köpeğine yeterdi. Geldiği gibi sessizce yalıya döndü, içinden meseleyi bu kadar rahat ve kısa geçiştirdiği için memnundu; oysa adama biraz daha taviz vermeye dünden razıydı. Işıkları yanık yalıdan içeri süzülüp yatak odasına çıkan basamakları tırmanırken aklı hâlâ dev adamın durgunluğundaydı. Dalgın uyuyan kocasının yanına uzandığında geçmişteki anılarıyla bu gece yaşadıkları birbirine karışmış gibiydi. Endişelenecek bir şey yoktu; geri zekâlı köpeği hâlâ aynı köpekti.

Aynı dakikalarda kapıyı kapatan Halil kan ter içindeki vücuduyla daracık yatağına uzanıp ağlamaya başlamıştı. Birkaç geceden beri kâbuslar görüyor, gözüne uyku girmiyordu. Hanımına karşı görevini hakkıyla yerine getirememişti.

Resmî plakalı aracı bu kez Selim sürüyordu. Yan koltukta hafif kaykılmış oturan Barış ise boş gözlerle etrafa bakıyordu. Hava güneşli ama yine soğuktu. Araba Silivri istikametinde yol alıyordu. Selim başını iki yana sallayarak mırıldandı.

"Doğrusu hiç anlamıyorum. O harika yalıya sahip olan bir zengin neden gelip bir de burada yazlık alsın. Başka villa alacak yer mi bulamamış yahu!"

Barış isteksizce homurdandı:

"Adamın keyfinin kâhyası değilsin ya, belki de burayı beğenmiştir. Adam da para bol, istediği yerden mülk alır kendine."

"Hadi canım sen de. Sana makul geliyor mu? Yazları o canım yalıyı bırakıp da kim gelir buraya?"

"Öyle deme Selim ağabey, bak öldürülen kız yalıyı sevmiyormuş işte."

"Onun zoru yalıyla değilmiş, bunu öğen dik. Kızın sorunu üvey annesiyleymiş, düpedüz hafta sonları kadınla beraber olmamak için kaçıyormuş buraya."

"O da doğru ya!"

Selim yadırgamış gibi mırıldandı:

"Şu evlilik sözünün bozulması hadisesi var ya, sana biraz tuhaf gelmiyor mu?"

"Nesi?"

"Yahu iki genç evlenmekten vazgeçiyorlar ama kızın tarafının haberi yok. İlk defa bizden öğreniyorlar. Sen olsan yadırgamaz mısın?"

"Ben yadırgarım ama şimdiki gençler bizim gibi değil. Ayrıca bunlar sosyetik tabaka. Onlara pek akıl sır erdiremeyiz."

Selim bir süre sustu. Sessizce arabayı sürdü, sonra birden hatırlamış gibi sordu:

"Şu Mimar Emre'yi sen gördün, nasıl biri?"

Barış omuzlarını silkti.

"Bilmem, sıradan biri işte. Bir fevkaladeliği yok."

"Nasıl yani? Az önce onların sosyetik olduğunu söylüyordun, züppenin teki mi?"

"Benim kastım Altınmızrak ailesiydi. Emre Paksoy pek öyle biri değil. En azından bana öyle görünmedi. Dedim ya, her zaman karşılaştığımız tiplerden biri gibi."

"Sence kızı o öldürmüş olabilir mi?"

"Ne bileyim, Selim ağabey? Henüz elimizde kimseyi suçlayacak yeterli delil yok."

"Ama mimarın bir yalanını yakaladık. Şu cinayeti hizmetçi kadından öğrendiği konusundaki telefon yalanı... Hizmetçi kadın onun telefon numarasını bilmiyormuş, değil mi?"

"Evet, ama ya Sıdıka denen kadın yalan söylüyorsa."

Selim birkaç saniye düşündü.

"Hizmetçi kadın neden yalan söylesin ki? Bunda ne menfaati olabilir? Böyle bir yalana başvurması için mantıklı bir gerekçesi olmalı."

"Haklısın" diye mırıldandı Barış. "Ortada öyle bir gerekçe yok. Lakin mimarın kızı öldürmesi için de ben bir sebep göremiyorum. Kız pek çok erkeği peşinde koşturacak kadar uygun biriydi. Gerçi pek güzel sayılmazdı ama onunla evlenen her erkek geleceğini garanti altına almış, köşeyi dönmüş sayılırdı. Bu şartlarda kızı neden öldürsün."

Selim homurdandı:

"Şu telefon yalanı midemi bulandırıyor ama. Belli ki ikisinden biri yalan söylüyor."

"Bak, bunda haklısın işte. Bence de ikisinden biri yalan söylüyor. Benim asıl kafamın takıldığı nokta şu; böyle bir telefon haberinin gizlenmesinin gerekçesi ne olabilir ki? Alt tarafı kızın en yakın arkadaşına durumu bildiriyorlar. Bunun saklanacak ne yanı olabilir?"

Selim düş ündü ama verecek bir cevap bulamadı. Sonra cebinden sigara paketini çıkarıp bir tane tellendirdi. Barış gülerek takıldı meslektaşına.

"Ne o Selim ağabey, yeniden içmeye mi başladın?"

"Yok yahu, her zaman değil, arada sırada işte. İçim daralınca.

Bu cinayete kafayı iyice taktım."

"Neden?"

Sigarasından derin bir nefes çeken Selim dumanı üflerken bezgin bir şekilde mırıldandı.

"Hidayet Baş komiseri eskiden beri tanırım, kafayı bir şeye taktı mı, kolay kolay düşüncesinden vazgeçmez. Kanımca bu cinayeti de kızı yakinen tanıyan birilerinin işlediğini düşünüyor. Bunu açıkça söylemiyor ama inancı öyle."

"Ben de o doğrultuda düşünüyorum."

'Yanılıyor olabilirsiniz. Nedense arızi olarak o eve gelen bir yabancının hırsızlık, ırza geçme gibi bir fiili gerçekleştireceği ihtimali üzerinde hiç durmuyorsunuz."

"Fakat kızın o amaçlarla öldürülmediği ortada. Ne bir şey çalınmış, ne de kıza tecavüz edilmiş, bu hususlar tespit edildi."

"Bence yetersiz. Fiil teşebbüs derecesinde kalmış olabilir. Meçhul kişi paniğe kapılıp emelinden vazgeçerek kızı öldürmek zorunda kalmış olabilir, yani bir anlık buhran, panik nedeniyle."

Barış tartışmayı sürdürecek havada değildi. Sesini çıkarmadı. Zaten Baş komiserin bu sabah kendilerine yüklediği görev biraz anlamsız gelmişti kendisine; şu an Aslı Altınmızrak'ın öldürüldüğü sitede kışın da kalan tek mal sahibi yatalak Samim Bey ve karısı Şaziye Hanım'ı sorgulamaya gidiyorlardı. Barış'a göre bunun pratik hiçbir faydası olmayacaktı soruşturmaya. O yaştaki iki ihtiyarın öldürülen kızla sonucu cinayete kadar gidecek ne ilgileri olabilirdi. Ayrıca yaşlı birinin keskin bir bıçakla genç kızı kalbinden tek bir darbeyle vurması pek mümkün görülemezdi. Bu soruşturmanın amacı olsa olsa, o da zayıf bir ihtimaldi ama cinayet anında belki bir şeyler görmüş olmalarıydı. Barış aklından geçenler hakkında Selim'e bir açıklama yapmadı.

Sitenin kapısında Kâmil Efendi'yle karşılaşınca şaşırdılar. Selim direksiyonun başından seslendi:

"Ne o Kâmil Efendi, hâlâ nöbetini bırakmadın mı?"

Girişteki bariyeri kaldıran yaşlı gece bekçisi onlara yaklaştı.

"Yok be komiserim" diye mırıldandı. "Şu bizim Adnan'ın çocuğu, hani hastanede yatan bebek, durumu daha da kötüleşmiş, ne yapayım, garibanın nöbetini yine ben devraldım."

Selim sordu:

"Nesi varmış çocuğun?"

Kâmil Efendi hüzünle başını salladı.

"Hani şu kötü hastalık var ya, ondan diyorlar."

"Kanser mi?"

"He, ya... Ondan."

"Ağır mıymış durumu?"

"Adnan öyle diyor. Sevimli de bir çocuktu ama elden ne gelir."

Yaşlı bekçi birden hatırlayarak mırıldandı.

"Komiserim herhangi bir gelişme var mı? Aslı Hanım'ın katilini buldunuz mu?"

"Henüz bulamadık, Kâmil Efendi ama yakındır. Merak etme sen, katil polisin elinden kurtulamayacaktır."

Yaşlı bekçi memnuniyetle gülümsedi, "inşallah o namussuz yakalanır" diye mırıldandı, sonra da birden hatırlamış gibi sordu. "Hayrola, burada ne işiniz var?"

"Önemli değil. Burada kalan yaşlı karı koca ile tanışmak istiyoruz, hani eskiden mali müşavirlik yapıyormuş."

"Samim Bey ve eşiyle mi?"

"Hı hıh" diye mırıldandı Selim. "Bizi onların evine götürür müsün?"

"Tabii, komiserim. Bir dakika bekleyin" diyen gece bekçisi bariyeri indirerek hızla arabanın arka bölümüne atladı, sonra da merakla sordu. "O garibanlarla ne işiniz var Komiserim, ne öğreneceksiniz ki onlardan?"

Selim ciddiyetle söylendi:

"Cinayet gecesi onlar da burada değil miydi? Usulen onların da ifadelerini almak zorundayız."

"Yapma be, komiserim! Onlar yaz günü bile hava karardıktan sonra dışarıya çıkmazlar. O fırtınalı gece de kim bilir kaçıncı uykudaydılar, bir şeye şahit olduklarını mı sanıyorsunuz."

"Belli olmaz, Kâmil Efendi" diyen Selim lafı uzatmayarak arabayı sitenin içinde gazladı.

Samim Alagöz tekerlekli sandalyeye mahkûm bir felçliydi. Sağ tarafı hiç tutmuyordu. Felç yüzünden başladığı için çehresinin sağ yanı aşağıya sarkmış, tükürüğünü ayarlayamadığından ince bir salya akıntısı çenesine doğru kaymıştı. Sırtında çizgili bir pijama, üstünde de eski bir hırka vardı. Düşük çoraplarını örtecek şekilde de bacakları bir battaniyeyle örtülmüştü. Yaklaşık yetmiş yaşlarında görünüyordu. Konuşma zorluğu çektiği için her iki dedektif de söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorlardı. Yaşlı adam daha ziyade bir hırıltı çıkarıyordu ağzından.

Karısı Şaziye Hanım da altmış yaşlarında olmalıydı ama devamlı hasta bir adama baktığı için oldukça çökmüş bir hâldeydi. İki polisin de ilk dikkatini çeken şey, kadının uzun boyu olmuştu. En azından bir seksen boyu vardı. Gerçi sürdürdüğü hayat kadını yıpratmış ve çökertmişti ama ikisi de kadına bakar bakmaz bir zamanlar oldukça güzel ve cazibeli biri olduğunu hemen anlamışlardı. Saçları bembeyaz ve dağınıktı. İnce kemikli vücut hatları kocasının yükünü çektiğinden sırtında belirgin bir kambur oluşmuştu. Sırtında bir ev elbisesi, en üstünde de eski bir yelek vardı.

Ummadıkları bir zamanda karşılarında iki sivil polis memuru görünce önce biraz şaşırmışlar, sonra da hafif ürkmüşlerdi. Geliş nedenlerini Selim anlatınca Şaziye Hanım biraz rahatlamış ve oturmaları için yer göstermişti. Onlara Alagöz ailesinin evini gösteren gece bekçisi Kâmil, içeri girmeden işinin başına dönmüştü.

Şaziye Hanım'ın ince fakat ahenkli bir sesi vardı.

"Size nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu.

Gelişlerinin tamamen anlamsızlığına inanan Selim sorgulamaya başladı. Barış ise gösterilen yere oturmuş hiç ağzını açmadan sadece dinliyor ve bulundukları salonu inceliyordu. Oldukça sade ve basit eşyalarla döşenmiş bir mekândı. Ayrıca oldukça dağınıktı. Ortadaki masanın üstünde tepsi içinde sabah kahvaltısından kalma yemekler, etrafa saçılmış giysiler vardı. Şaziye Hanım iki ziyaretçisini ağırlamaya çalışırken bir yandan da devamlı ortalığı toplamaya çalışıyordu. Selim şimdiden gördüğü manzara karşısında yüreği burkulmuştu.

Selim, "Yaşanan olayı herhalde biliyorsunuz" diye mırıldandı.

"Tabii, duyduk" diye karşılık verdi yaşlı kadın. "Çok üzüldük."

"Öldürülen Aslı Altınmızrak'ı tanır mıydınız?"

Şaziye Hanım hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi.

"Kuşkusuz tanırdık. Size söylemediler mi?"

Biran afallayan Selim hemen sordu. "Neyi?"

"Eşim senelerce Ragıp Altınmızrak'ın yanında çalışmıştır. Onun mali müşaviriydi."

Selim afallayarak yaşlı kadına baktı.

"Öyle mi? Bundan haberimiz yoktu. Ne zaman?"

"Yaklaşık yirmi beş yıl."

"Sonra Samim Bey emekli mi oldu?"

"Evet... Ama henüz aktif olduğu yıllarda yüksek tansiyondan bir beyin kanaması geçirdi ve gördünüz gibi bu hâle geldi."

"Geçmiş olsun, üzüldüm efendim."

Yaşlı kadın, Selim'in üzüntüsünü kibar bir baş hareketiyle kabul etmişti. Lakin o ana kadar ilgisiz gibi görünerek konuşmaları dinleyen Barış, yaşlı çiftin Altınmızrak ailesiyle sadece aynı site komşusu olmaktan öte başka bir bağıntısı olmadığını düşünürken ortaya çıkan bu yeni durum karşısında birden irkilmişti. Samim Alagöz'ün Ragıp Bey'in bir zamanlar mali müşaviri olması ilginçti. Acaba bu durum olaylara farklı bir düşünme boyutu getirebilir miydi? Birden o da konuşmaya katıldı.

"Sizi en iyi ben takdir ederim, hanımefendi" dedi.

Şaziye Hanım içeriye girdiklerinden beri hep Selim'e muhatap olduğu için ilk defa nazarlarını Barış'a kaydırdı ve bu takdirin neden kaynaklandığını anlamak istercesine genç komiseri süzdü. Barış ise hiç bozuntuya vermeden devam etti:

"Benim babam da yıllarca bu hastalığı çekti. Çok zordur. Eşinizin tansiyon hastalığı eski miydi?"

"Hayır, çok sağlıklıydı. Veya biz öyle sandık. Bir gün çalışırken tansiyonu aniden yükselmiş ve hastaneye yetiştirilemeden o anda felç olmuş."

"İş esnasında mutlaka bir şeye aşırı sinirlenmiştir."

Ak saçlı kadın tam Barış'ı tasdik etmeye çalışırken birden sustu ve yeniden Selim'e döndü; ama bu davranışı genç komiserin gözünden kaçmamıştı. Barış'ın merakı şimdi daha da artmıştı. Samim Bey'in inme inecek kadar tansiyonunun yükselmesine neden olan işindeki o olayın nedenini öğrenmeliydi mutlaka. Kadın kocasının hastalığını daha fazla konuşmak istemez gibi Selim'e sordu yeniden.

"Evet, öğrenmek istediğiniz nedir, memur bey?"

Selim yutkundu.

"Cinayet gecesini hatırlıyorsunuz, değil mi?"

"Gayet tabii. Çok yağmur yağıyordu. Berbat bir fırtına vardı dışarda."

"Bekçi Kâmil Efendi genelde erken yattığınızı söylemişti; yağmurun başladığı saatlerde uyanık mıydınız?"

"Doğrudur, ne de olsa ikimiz de yaşlıyız ve genelde erken yatarız. O gece de biraz televizyona bakmış ve sonra ilaçlarımızı alıp yatmıştık."

Selim sordu:

"Yattığınız saati hatırlıyor musunuz?"

"On filan olmalıydı, zaten o saatten geç vakitlere hiç kalmayız."

Barış müdahale etti:

"Yattığınız saatte yağmur başlamış mıydı?"

"Bilmiyorum, dikkat etmemiştim. Ya da yağmur o saatte pek şiddetli değildi; malum artık ikimizin de kulağı eskisi gibi iyi duymuyor. Başlamış olabilirdi" diye karşılık verdi Barış'a yaşlı kadın.

Selim mırıldandı:

"Evet, devam edin lütfen."

Şaziye Hanım bir an durakladı, sonra o geceyi yeniden hatırlamak istercesine düşündükten sonra devam etti:

"Ben çakan şimşekler ve gök gürültüleriyle uyandım. Dışarıda müthiş bir fırtına vardı. Yataktan kalktım. Burada zaman zaman elektrikler kesilir. Sitenin jeneratörü vardır ama kışın kimse olmadığı için jeneratör devre dışı bırakılıyor."

Barış yeniden titizlenmişti.

"O gecede elektrikler kesildi mi?"

Yaşlı kadın hemen cevap verdi:

"Bildiğim kadarıyla, hayır. Yani benim uyanık olduğum sırada kesilmedi ama sonra yeniden uykuya daldığım sırada kesilmişse bir şey diyemem."

"Uzun süre uyanık kaldınız mı?"

"Pek sayılmaz. Bir süre yağan yağmurdan etkilenerek perdeyi aralayıp dışarıya baktım. Gördüğünüz gibi bizim evimiz villa türü değil, apartman bloklarından birinin alt katıdır. Binalar eskidi, pek bakım da olmuyor. Dışarıda oluk gibi seller akıyordu, içeriye su girip girmediğini kontrol ettim ve sonra da gelip tekrar yattım. Hepsi o kadar."

Selim sordu:

"Cinayet haberini ne zaman aldınız?"

Şaziye Hanım içini çekti.

"Her sabah eşimi yaz kış hava alması için tekerlekli sandalyesiyle dışarı çıkarırım. O sabah da mutat gezintimize çıkmıştık. Site girişine doğru ilerlediğimizde Ragıp Bey'in villasının önünde bir sürü polis arabaları ve resmî sivil giysili memurları gördük. Tabii meraka kapılarak o tarafa doğru sürdüm arabayı. Üniformalı polislerden biri önümüzü kesti. Ne olduğunu sordum ve polisten Ragıp Bey'in kızının öldürüldüğünü öğrendim. Tabii çok üzüldüm. Ayrıca itiraf edeyim ki, korktum da. Burada bu emsal vakalar hiç olmazdı."

"Öldürülen kızı tanır mıydınız?"

"Tanırdım, tabii. En azından eşimin eski patronunun kızıydı. Buraya taşındığımızda ufacık bir kızdı. Zaman zaman sitede akranlarıyla oynarken görürdüm. Ama o kadar, tanışmışlığımız yoktu. Şimdi ben size bir sual sorabilir miyim?"

"Buyurun, sorun" dedi Selim.

Yaşlı kadın merak dolu nazarlarla iki dedektifi süzdükten sonra fısıldadı:

"Bize neden müracaat ettiniz? Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

Selim, hiç işte, anlamsız formalite demek isterdi ama daha ağzını açmadan Barış bu suale karşılık verdi:

"Acaba o gece fırtınanın arttığı sırada pencereden dışarıya bakarken ilginizi çekecek herhangi bir şey gördünüz mü?"

"Ne gibi?"

"Herhangi biri, yürüyen veya yağmurdan kaçan bir insan."

Şaziye Hanım yine ince metal gözlüklerini kırışmış parmaklarının ucuyla burnunun kavisine yerleştirirken kısa bir an düşündü.

"Yabancı birini kast ediyorsunuz, değil mi?" diye sordu sonra.

"Tanıdık veya yabancı olması şart değil, sadece herhangi birini."

"Sanırım gördüm. Biri hızlı hızlı sitenin arkasına doğru yürüyordu."

"Gördüğünüz kişiyi tanıyor muydunuz?"

Barış'ın nutku bir an tutulur gibi olmuştu. Alacağı cevabın çok önemli olduğunu sezinliyordu, sanki içine doğmuş gibi. Ama kadının cevabı bütün keyfini kaçırdı.

"Yabancı biri değildi. Gerçi o an gözlüklerimi takmamıştım ama yabancı olmadığına eminim."

"Yani gözlüğünüzü yataktan kalktığınızda takmadığınız için rahat göremediğinizi kabul ediyorsunuz ama yabancı olmadığı hususunda da eminsiniz, doğru mu anladım?"

"Evet, öyle."

"Peki, bundan nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Çünkü yürüyen kişinin sırtındaki parlak sarı muşambayı karanlıkta bile seçebildim. O muşambaları bizim bekçiler giyer. Gördüğüm adam ya Kâmil'di ya da Adnan."

Barış susmak zorunda kaldı. Kâmil Efendi'nin ifadesini hatırlamıştı. Fırtınalı o gecede yaşlı bekçi aşırı yağmur nedeniyle sitedeki evlere yağmur sularının dolup dolmadığını anlamak için dolaşmaya çıktığını birkaç kez söylemişti. Şaziye Hanım yanılmıyordu.

3

Selim çekinerek Baş komiser Hidayet'in çatık yüzüne baktı.

"Boşuna gittik amirim, kayda değer bir malumat elde edemedik, netice olarak sıfıra sıfır, elde var sıfır diyebiliriz. Tek öğrendiğimiz şey, felçli

adamın bir zamanlar Ragıp Altınmızrak'ın mali müşavirliğini yaptığı oldu, hepsi o kadar."

Hidayet irkilmişti.

"Mali müşaviri miymiş?"

"Evet, efendim. Ama yıllar önce."

Barış bu haberi Baş komiserin ilginç bulduğunu hemen sezinlemişti. Amirinin sert yüzü şimdi daha da asılmıştı. Hidayet, "Bu enteresan" diye homurdandı.

Selim bilgiyi küçümser gibi söylendi.

"Neyi değiştirir ki amirim. Çiftin ikisinin de ahi gitmiş vahi kalmış, tirite dönmüşler. Değil cinayet işleyecek, kımıldayacak hâlleri yok. O iki zavallı genç kızdan ne isteyebilirler ki, neden öldürsünler, aklınıza bir sebep geliyor mu?"

"Orası hiç belli olmaz" dedi Hidayet. "Mali müşavirler patronlarının her türlü gizli sırlarını bilirler, kim bilir belki adamın Ragıp Bey'e bir hıncı vardı."

Selim belli etmemeye çalışarak gülümsedi.

"Yani o felçli adamın katil zanlısı olabileceğini mi ima etmek istiyorsunuz?"

"Şimdilik hiçbir şeyi ima ettiğim yok. Ama henüz bir arpa boyu yol alamadık. Elimizde doğru düzgün tek bir ipucu bile yok. Her ihtimali değerlendirmek zorundayız. Başka bir şey söylediler mi?"

"Ne gibi, efendim?"

"Yani cinayet gecesiyle ilgili; herhangi bir şey görüp işitmişler mi?"

"Hayır, amirim. Hiçbir şey görmemişler."

O noktada Barış lafa karıştı. "Kadın fırtınanın şiddetinden bir ara uyanmış ve yataktan kalkmış. Pencerenin yanına gidip sitenin içindeki parka bakmış. Sarı muşamba giyen gece bekçisini görmüş, ufak bir detay ama bize bunu anlattı. Ne var ki kadın gözlük kullanıyor fakat o anda gözlükleri gözünde değilmiş."

Hidayet homurdandı:

"Gecenin karanlığında, yağmurun rüyeti düşürdüğü bir sırada gördüğü kişinin bekçi olduğunu nasıl anlamış peki?"

"Bekçinin giydiği sarı muşambadan, efendim."

Baş komiser birden hiddetlendi. "Allah Allah!" diye homurdandı. "Yani sarı muşamba giyen herkes bekçi mi olacak? Ya bekçi değilse, sıkıştırmadınız mı kadını?

Selim tekrar söylendi:

"Amirim, bekçi Kâmil'in ifade tutanağında bu husus açıkça ifade edilmiş. Adam yağan aşırı yağmur nedeniyle çıkıp etrafı kolaçan ettiğini söyledi."

Barış susmuştu. Hidayet koltuğuna yaslandı ve düşünmeye başladı. Bir süre Baş komiserin konuşmasını beklediler. Odada çıt çıkmıyordu. Neden sonra Hidayet kendi kendine konuşur gibi mırıldanmaya başladı:

"Bu iş hiç hoşuma gitmiyor. Kilitlenip kaldık, ikiniz de bilirsiniz, polis sonuca giden ipuçlarına genellikle kırk sekiz saat içinde ulaşır, bu süre aşarsa cidden muğlak ve bizi uğraştıracak bir vakayla karşı karşıya sayılırız. Hâlâ dişe dokunur bir şey bulamadık. Bence ortada iki şüpheli şahıs var." Derin bir nefes alan Baş komiser devam etti. "Birincisi kızın eski sözlüsü Emre Paksoy; evlenmekten neden vazgeçtikleri bence hâlâ meçhul. Hiçbir erkek öyle zengin ve gelecekte çok daha büyük bir mirasa konacak bir kızı öyle kolay kolay bırakmaz. Bence o mimarı biraz daha sıkıştırmakta yarar var. Ayrıca bir yalanını da yakaladık, cinayet haberini nasıl almış? Hizmetçi Sıdıka telefon etmediyse sabahın o saatinde kimden öğrenmiş olabilir? İkincisi de kızın üvey annesi. O kadını hiç gözüm tutmadı. Ragıp Bey için fazla genç ve kesinlikle o yaşlı adamla evliliğini sürdürecek, tek oturacak birine benzemiyor. O kadının yirmi dört saat izlenmesini istiyorum."

Selim mırıldandı:

"Bir sevgilisi mi olduğunu düşünüyorsunuz, amirim?"

"Ne düşünmesi? Adım gibi eminim."

"Fakat efendim, cinayetle bir bağlantısı olmazsa kadının özel hayatı bizi ilgilendirir mi?"

Hidayet ters ters muavinine baktı.

"Saçmalama Selim, tabii ki ilgilendirir. Kadın o servete tek başına konabilmek için sevgililerinden birini maşa olarak kullanamaz mı yani? Bu ihtimali yabana atmamalıyız. Bu nedenle kadını devamlı izlemenizi istiyorum. Belki bir hafta on gün açık vermemeye çalışacaktır ama ondan sonra bazı şeyler bulacağımıza eminim. Gözünüzü dört açın."

Muavinler odalarına dönmek için ayağa kalktılar. Tam kapıdan çıkarlarken Hidayet arkalarından seslendi:

"Haberiniz var, değil mi?"

Selim mırıldandı:

"Neden efendim?"

"Hiç gazete okumuyor musunuz yahu? Cenaze yarın öğle namazına müteakip Bebek Camiinden kaldırılacak. Unutmayın, üçümüz de orada olacağız."

İki komiser sessizce amirlerinin odasından çıktılar.

Selim müşterek odalarına doğru yürüdü. Barış onu takip ederken koridorda Komiser muavini Haldun'la karşılaştı. Bir süre ayaküstü sohbet ettiler. Ay başındaki yapacakları rakı sohbetini bir kere daha birbirlerine hatırlattılar. Tam ayrılacakları sırada Haldun hatırlamış gibi sordu:

"Şu öldürülen kız hakkında yeni bir gelişme var mı?"

Barış olumsuzca başını sallamıştı.

"Ne yazık ki yok?"

Haldun tekrar sordu:

"İçerdeki ayak izlerinin kaybolmuş olması hakkında bir fikir geliştirdin mi?"

"Hayır."

Haldun güldü.

"Çok basit değil mi, dostum. Belli ki katil tarafından silinip temizlenmiş yerler. Bunu anlamak için müneccim olmaya gerek var mı? Villada araştırma yapmadın mı?"

Barış homurdandı kızgın bir edayla:

"O sizin görevinizdi."

"Ben adamlarıma yaptırdım ama hiç kirli, çamurlu yer bezleri bulamadık. Ben senin yerinde olsam o villayı baştan aşağıya bir daha araştırırdım. Belki biz gözden kaçırmış olabiliriz. Dört adamımı o esnada görevlendirmiştim ama insan hâli bu, herif olmayacak bir yere de tıkmış olabilir bezleri."

Hiç de yabana atılacak bir hatırlatma değildi bu.

"Tamam" diye mırıldandı Barış. "O evi bir de ben araştırayım."

Haldun arkadaşının sırtını okşayıp uzaklaştı. Olay yeri ekibi gerçekten atlamış olabilir miydi? Gerçekten de cinayet mahallinde ayak izlerine rastlanmaması çok ilginçti. Barış villaya bir daha gitmeye karar verdi. En azından beynine takılan bu muammayı aydınlatmalıydı. Belki kirli yer bezlerini bulamayacaktı; katil onları eve saklamadan yanına alıp götürmüş de olabilirdi; ama yine de denemeye değerdi.

4

Cami avlusunda kesif bir kalabalık vardı. Öğle ezanına daha yarım saat olmasına rağmen cenazeye iştirak edenler daha şimdiden yerlerini almışlardı. Cinayet masasının üç dedektifi meraklı gözlerle etrafa bakmıyorlardı. Şehrin ticaret ve sanayi kesiminden pek çok maruf kişi, sosyetenin nam salmış, fotoğrafları sık sık magazin ve renkli basında boy gösteren ünlüleri Aslı Altınmızrak'a son görevlerini yapmak üzere bir araya gelmişlerdi. Avlu irili ufaklı çelenklerden geçilmiyordu. Tabii çok sayıda gazeteci, foto muhabiri ve televizyon kameraları da cenazeyi haber yapmak için oradaydılar.

Komiser Barış'ın gözleri daha ziyade yan yana tam bir ıstırap abidesi gibi hareketsiz duran baba Ragıp ve üvey anne Aylin'in üzerindeydi. Yaşlı adam tam bir çöküntü halindeydi. Feri kaçmış gözleri kan çanağı gibiydi. Komiserin tanımadığı şık giyimli birinin koluna girmişti. Dik durmaya çalışmakla beraber sanki o adamın kolundan çıkarsa hemen dizlerinin üzerine çökeceği intibaını veriyordu. Barış, Ragıp Bey'in öbür yanında duran karısına baktı. Genç kadın karalara bürünmüştü. Siyah palto, siyah

çorap ve siyah iskarpin giymişti. Hemen hemen yüzünün yarısını kaplayan güneş gözlüğü de aynı renkteydi. Gözlüğün camları öyle koyuydu ki yüzündeki teessür ifadesini gözlerinden anlamak kesinlikle mümkün değildi. Ama bu şartlarda bile Aylin cenazeye iştirak eden kadınlar arasında hemen dikkatleri kendisine çekiyor, hüzünlü maskesi altında cenaze mahalline gelenler arasında odak noktası hâline geliyordu.

Barış, dışarıdan görünmese de, için için gülümsemekten kendini alamadı. Aklına dün Baş komiserin verdiği emir geldi. Uzun süre bu kadını izleyeceklerdi. Kuşkusuz polislik mesleği meşakkatli ve zor bir işti; ama nadiren de olsa zevkli yanları da bulunuyordu; mesela uzun süre bu kadını izlemek, ilişki kurduğu insanları tespite çalışmak bir hayli eğlenceli olacaktı. Azılı katillerin peşinde koşmaktansa bu denli cazibeli bir kadının etrafında dolanmak meslek hayatında her zaman rastlanan bir durum değildi. Barış da amirine hak veriyordu; bu tıynet ve yapıdaki bir kadının Ragıp Bey'le ona bağlı ve mutlak evlilik birliğine riayetkar bir hayat sürdürmesi düşünülemezdi. Bakalım, altından neler çıkacak diye düşündü.

Genellikle cenaze namazına kadar cami avlusunda cemaat kadınlı erkekli bulunur; ancak namaz sırasında kadınlar ve erkekler ayrılırlardı. Yine de daha şimdiden kadınlar yan tarafta bir topluluk meydana getirmişlerdi. Cenazeye iştirak edenler arasında Aslı'nın çalıştığı şirketlerin mensupları davardı haliyle. Nitekim içlerinden kırk yaşlarında bir kadının hüngür hüngür ağladığını gören Barış yanındaki Selim'in kulağına fısıldadı:

"Şu ağlayan kadında kim acaba? Çok üzgün görünüyor."

Selim'in bileceğini hiç sanmıyordu ama muavin, "Aslı'nın sekreteriymiş" deyince enikonu şaşırdı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Selim büyük bir içtenlikle mırıldandı:

"Az önce iki şirket yetkilisi kendi aralarında konuşurlarken işittim. Kızı çok severmiş. Adını bile duydum. Sabiha."

Barış bu kadınla da konuşmakta yarar var, diye düşündü. Gerçekten de bazı sekreterler patronlarının özel hayatları hakkında çok şey bilirlerdi, hele genç patronunun ölümüne bu kadar içten yana yakıla ağlıyorsa.

Barış aynı anda bekleşen kadınların arasında hizmetçi Sıdıka'yı da gördü. Demek evi boş bırakmış, o da bu son vazifenin ifası için camiye kadar gelmişti. Ama bir şey dikkatini çekti; daha doğrusu Sıdıka'yı gördüğü anda, kadının da husumet ve kuşku dolu nazarlarla kendisine baktığını görmüştü; fakat nazarlarının karşılıklı olarak kesiştiği o anda, Sıdıka hızla bakışlarını kendisinden çekmişti. Yine de o birkaç saniye Barış'ın durumu fark etmesine yetmişti. Genç komiser sezilerine her zaman güvenirdi; nedense bu kadın kendisinden hiç hoşlanmamıştı; ama sebebini henüz bulup çıkaramıyordu. Telefon yalanı yeniden aklına geldi; gerçekten de o konuda yalan söyleyen acaba Mimar Emre miydi, yoksa bu kadın mıydı? Hizmetçinin cinayetle yakın bir ilişkisi olduğu ihtimali Barış'a uzak geliyordu; ama ortada bir yalan varsa ve bu yalanı Sıdıka söylemişse, böyle bir şeye neden tevessül etmiş olabilirdi acaba? Bunda kadının ne menfaati olabilirdi? Mantıklı bir izah aklına gelmiyordu. Kadını daha fazla inceleme imkânı bulamadı; zira Baş komiser Hidayet bulundukları yerden ilerleyince Selim'le o da peşinden yürümek zorunda kalmışlardı.

Öğle ezanı okunurken Emre Paksoy da cami avlusuna girmek üzereydi. Geç kalmış gibi telaş içindeydi. Kalabalıktan sıkılmış gibi etrafına bakındı ve eski sözlüsünün annesiyle babasını yan yana görünce ağır ağır onların bulunduğu yere doğru yürüdü. Altınmızrak'ların önünde bir taziye kuyruğu oluşmuştu, mimar da o kuyruğun sonuna katıldı. Sırtında devetüyü rengi kapüşonlu bir kaban vardı. İçine yeşil balıkçı yaka bir kazak, ayaklarına da altı kalın botlar giymişti. Ürkek ve çekingen görünüyordu. Barış kalabalık arasında onu fark edince hemen yanındakilere eğilerek, "İşte mimar bu" diye fısıldadı. Baş komiser ve Selim merakla Barış'ın gösterdiği adama baktılar. İkisinden de ses çıkmamıştı ama dikkatle mimarı süzüyorlardı.

Emre Paksoy cenaze sahiplerine yaklaşmış ve ellerini sıkmıştı. Barış'ın uzaktan görebildiği kadarıyla oldukça mesafeli; içten ve gerçek bir üzüntüden uzak bir başsağlıydı bu. Sanki yerine getirilmesi zaruri bir taziye gibi. Genç komiser huylanmıştı; daha cinayetin işlendiği gün maktulenin yanında olan biri nasıl bu denli soğuk olabilirdi. Bilinmeyen bir nedenle hızlı başını çevirip yan tarafta bekleşen kadınlar grubu arasında yer alan hizmetçi Sıdıka'ya nazarlarını çevirdi Barış. O esnada Sıdıka da bir kaşı havada dikkatle mimarın hareketlerini kolluyordu. Bunların arasında bir numara var, diye geçirdi içinden. Ne olduğunu tahmin edemiyordu henüz ama telefon yalanından sonra şimdi de aralarında bir göz kontağı

kurulmuştu. Nitekim taziye kuyruğundan çıkan mimar kısa bir araştırmadan sonra Sıdıka'yı bakışlarıyla aramış ve bulmuştu. Barış aklından bunları geçirirken birden Selim'in dürtmesiyle toparlandı.

"Ne var ağabey?" diye sordu.

Selim sırıtıyordu. "Bak, kim geldi?" dedi.

Genç komiser, Selim'in işaret ettiği tarafa başını çevirip baktı. Avlu girişinde neredeyse iki metreye yaklaşan boyu ve devasa yapısıyla yalının bahçıvanı duruyordu.

"Bir bu geri zekâlı herif eksikti burada" diye gülümsemeye devam etti Selim.

Barış ikinci kere gördüğü bahçıvandan bir süre nazarlarını alamadı. Aslında o da ailenin hizmetkârlarından biriydi ve cenazede bulunması gayet doğaldı ama o anda gayriihtiyari bir düşünce takıldı kafasına. Anlamsız olduğunu biliyordu ama bir bakıma cinayet mahallindeki izlere bakılırsa tam aradığı fiziki vasıflarda biriydi bahçıvan. Tipik bir katil adayı olabilirdi. Geri zekâlı, suç işlemeye son derece müsait bir karakter. Ama ne var ki ailenin küçük kızını öldürmesi için hiçbir sebep mevcut değildi, ayrıca saldırgan bir tip olsa onu yanlarında barındırmazlardı. Bir süre daha adama dikkatle baktı. Herhalde bugün acayiplik bende diye düşündü; kime dikkatle baksa sanki avludaki biriyle özel bakışma hâlinde hissediyordu o şahsı. Şimdi de geri zekâlı bahçıvanın sanki devamlı Aylin Altınmızrak'a baktığını sandı. Herhalde yanılıyorum diye, söylendi kendi kendine, aklına gelen şey çok uzak bir olasılık, hatta tam bir hayal ürünüydü. Şu sıralar içinden çıkamadığı bu cinayetle ilgili çok fazla teori üretmişti. Şimdi de fantastik bir hayale kapıldım galiba, diye homurdandı içinden.

* * *

Gayrettepe'deki yedi katlı binanın tamamı Altınmızrak'lara aitti ve ilk altı katında aileye ait farklı şirketler yer alıyor, en üst katında ise Ragıp Bey'le ölen kızının çalışma odaları ile şirket toplantıların yapıldığı çok büyük bir salon vardı.

Komiser Barış, Aslı Altınmızrak'a ait bölümün sekreter odasına girdiğinde Sabiha denen kadının gözlerini hâlâ ıslak ve ağlamaktan kızarmış bir hâlde buldu. Kadın otuz beşle kırk yaşları arasında gözüküyordu. Siyah etek, beyaz bir bluz giymişti. Hafif toplu, balıketinde

bir kadındı ve kızıla çalan saçlarını atkuyruğu şeklinde arkasında toplamıştı. Barış kapıyı vurup içeri girdiğinde oldukça şaşkın bir ifadeyle bakışlarını komisere çevirmişti. Üzüntüsünün sesine aksettiği titrek bir sesle, "Güvenlik, sizin Asayiş Şubesinden gelen bir dedektif olduğunuzu söyledi telefonla, yanlış anlamamışım, değil mi?" diye sordu.

"Evet, efendim" diyen Barış kimliğini bu defa da sekretere uzattı.

Sabiha Boz kimliği tetkik bile etmeden mırıldandı:

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sorun da bu zaten. Henüz ben de bilmiyorum çünkü."

Sabiha Boz bal rengi gözlerini komisere dikerek sessiz kalıp bekledi. Bu girizgâh bir polis için oldukça yadırgatıcıydı. Barış devam etti:

"Bugün sizi patronunuzun cenaze namazında ağlarken gördüm. Kanımca Ragıp Beyden sonra cenazeye iştirak edenlerin en üzgünü sizdiniz."

"Evet. Aslı Hanım'ı çok severdim."

"Bunu tahmin etmek hiç de zor değil. Belli oluyor."

Sekreter anlayışlı bir sesle mırıldandı:

"Lütfen sadede gelin komiser bey. Benden ne istiyorsunuz?"

"Yardım istiyorum. Asıl mesele şu: bildiğiniz gibi patronunuz menfur bir cinayete kurban gitti. Size açıklamakta mahzur görmüyorum; polis tüm gayretlerine rağmen olayın aydınlatılması hususunda fazla bir ilerleme kaydedemedi. Ne katilin kimliği, ne de cinayet sebebi hakkında bir bilgimiz yok maalesef."

Sabiha Boz'un kaşları çatılmıştı.

"Yardım mı? Ne tür bir yardım?"

Barış sıkılgan bir edayla fısıldadı:

"Oturabilir miyim?"

Şaşkınlıktan misafirine yer bile göstermeyi unutan Sabiha, "Lütfen oturun, kabalığımı da bağışlayın komiser bey" diye mırıldandı. "Çok şaşırdım ama hâlâ ne istediğinizi tam olarak anlamış değilim."

Geniş maun masanın karşısındaki rahat ve biraz da modern dizayn edilmiş koltuğa oturan Barış sözü fazla uzatmamaya karar vermişti.

"İsterseniz, önce basit bir tespitle işe başlayalım" dedi.

Sabiha da iyi olur demek ister gibi başını sallamıştı. Barış derin bir nefes aldı.

"Bana öyle geliyor ki, rahmetli Aslı Hanım'la ilişkiniz ve dostluğunuz alışılagelmiş patron sekreter ilişkisinin ötesindeydi, değil mi? Sanki bir abla kardeş münasebeti vardı aranızda."

Sabiha biran düşündü, sonra, "Doğru" diye mırıldandı.

"Ve Aslı size asla açıklayamayacağınız bazı sırları güvenilir bir dost olarak anlattı. Bu da doğru mu?"

Sekreterin bu defa kaşları işin sonucunun nereye varacağını sezinlemiş gibi çatılmıştı.

"Evet, o da doğru" dedi.

"Şimdi sizden bazı suallerime bu menfur cinayetin aydınlanması için ışık tutmanızı ve o hain katilin yakalanması için yardımınızı rica edeceğim."

Sabiha hemen itiraz etti:

"Durun bir dakika. Bu resmî bir soruşturma mı? Suallerinize cevap vermek zorunda mıyım?"

Kısa biran düşünen Komiser doğruyu söylemeye karar verdi.

"Hayır, resmi bir soruşturma değil. Şu an sorularıma cevap vermek zorunda değilsiniz ama gerekirse soruşturmayı resmiyete de dökebilir, sizi bir daha resmî sıfatla soruşturmaya gelebilirim. Bu ziyaretim tamamen dostane ve iyi niyete dayalıdır. Tek amacım beynimde çöreklenen bazı bilinmeyenlere cevap bulmaktır. Sizin bu konuda bana yardımcı olabileceğinizi düşündüm."

Sabiha Boz hâlâ mütereddittti. Uzunca bir bekleyişten sonra nihayet mırıldandı:

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

Komiser rahat bir nefes aldı. Amacına ulaşacağını anladığı gibi sekreterde sansasyon yaratacak bazı bilgilerin de olduğunu sezinlemişti.

Yine de önemli olan karşısındaki kadının bildiklerini ne ölçüde açıklayacağıydı.

"İsterseniz, önce şu üvey anneden başlayalım. Yani Aylin Altınmızrak'tan. Araları açıktı sanırım, değil mi?"

"Umarım buraya sırf bunu öğrenmek için gelmemişsinizdir. Çünkü bunu bilmeyen yok. Yani geçimsizlikleri bir sır değildi."

"Evet. Aylin Hanım bile itiraf etti bu hususu."

"Şu hâlde?"

Sabiha dudak bükerek öyleyse neden bu soruyu soruyorsunuz der gibi baktı Komiser'e.

"Benim öğrenmek istediğim bu geçimsizliğin hudutlarının bir cinayete varacak kadar ileri gitmiş olup olmayacağı konusunda."

Sekreter afallayarak yeniden Barış'a baktı.

"Ciddi olamazsınız. Ben bunu nereden bilebilirim?"

"Aslı Hanım bu tip bir korkusundan size bahsetti mi?"

"Hayır, asla!"

'Yani üvey annesinin kendisini öldürmeye teşebbüs edebileceğinden hiç söz etmedi, öyle mi?"

"Tabii ki, etmedi."

"Ama ortada mükemmel bir cinayet sebebi var."

"Ragıp Beyden ilerde kalacak mirası kastediyorsunuz sanırım."

"Evet, öyle."

Sabiha hafifçe gülümsedi.

"O hâlde siz Aslı'yı hiç tanımamışsınız sayılır. Onun için paranın pulun hiç önemi yoktu. Hayatta tanıdığım en eli açık, servetiyle böbürlenmeyen, kendisinden yardım talep eden herkese el uzatan müstesna bir insandı o. Özel tuttuğum dosyada yardım ettiği kişilerin bir listesi vardır. Aklınıza hayalinize gelmeyecek bir yığın insanın adı yazılıdır o dosyada. Tabii bunlar benim bildiğim, bana söylediği kişilerin adları ve ödediği miktarlar. Mutlaka bana intikal ettirmediği yardımları da olmuştur. Sadece iki şeyden

nefret ederdi; riya ve yalan. Üvey annesini hep riyakâr ve yalancı biri olarak görmüştür. Aralarındaki uyuşmazlığın nedeni de budur. Aylin Hanım'ın babasıyla serveti için evlendiğini kuşkusuz bilirdi; ama bu onu pek de ilgilendirmezdi."

"Neden?"

"Sonuçta, babasının mutlu olmasını isterdi. Ragıp Bey'i tanıyan herkes de karısına ne kadar âşık olduğunu çok iyi bilir."

Barış cesaret bularak mırıldandı:

"Şimdi daha şahsi bir sual sorabilir miyim?"

Sekreter omuz silkti.

"Sorun. Cevaplandırabileceğim bir şeyse benim için hava hoş."

"Siz Aylin Hanım'ı nasıl bulursunuz? Ondan hoşlanır mısınız?"

Sabiha Boz bir iki saniye düşündü. Sonra ihtiyatlı bir edayla soruyu cevapladı.

"Bir kadın olarak soruyorsanız, şimdiye kadar gördüğüm en cazibeli ve havalı dişilerden biridir. Bütün erkeklerin yüreğini hoplatan biri olduğu inkâr edilemez. Sorunuzun ikinci kısmına gelince ondan hiç hoşlanmam. Tıpkı Aslı'nın dediği gibi paraya tapan riyakârın tekidir. Öyle insanları hiç sevmem."

"Tanışıklığınız var mı?"

Sabiha hayret eder gibi yeniden süzdü komiseri.

"Aylin Hanım da bütün şirketlerimizin ortağıdır. Gerçi hissesi çok azdır; ama haliyle iştirak zorunda olduğu bazı şirket toplantılarında onu yakından tanıma fırsatım oldu. Hepsi o kadar, yani daha fazla bir bağıntım yoktur."

"Başka erkeklerle ilişkisi olduğu rivayet ediliyor, doğru mu?"

Sabiha Boz birden kızarıverdi.

"Bu sorunuza cevap vermek zorunda mıyım?"

Barış gülümseyerek fısıldadı:

"Hayır. Zaten yüzünüzün kızarmasından ben cevabımı aldım sanırım. Daha fazla açıklama yapmanıza gerek yok."

Sabiha Boz utanarak başını önüne eğdi. Sonra masasının üzerinden bir kâğıt mendil alarak yeniden yaşlanan gözlerini sildi.

"Beni yanlış yorumlamanızı istemem. Bu konuda kesin bir bilgim yok ama sözünü ettiğiniz konu şirkette bile bütün personel arasında yaygın bir rivayettir, insanlar dedikodu yapmaya bayılırlar. Ragıp Bey'le, Aylin Hanım arasındaki yaş farkı haliyle bu şayianın yayılmasına yol açmıştır."

"Anlıyorum. Bu konuyu geçelim. Kaç seneden beri bu şirkette çalışıyorsunuz?"

"Epey eski sayılırım. Yirmi sene oldu. Evlendiğim yıl girmiştim."

"Şu hâlde Samim Alagöz adlı mali müşaviri tanırsınız."

Sekreter gözlerini kısıp hatırlamak ister gibi sordu:

"Kimi dediniz?"

"Samim Alagöz."

İsim Sabiha Boz'a yabancı gibi gelmişti. Bir süre daha düşündü. Neden sonra, "Ha evet, galiba hatırladım şimdi. Yıllar önceydi, işe yeni girdiğim, satış servisinde çalıştığım ilk yıllarda öyle bir mali müşavirimiz vardı; uzun boylu, zayıf, sarışın bir zat. Neden sordunuz?"

"Hiç, sadece merak ettim. Hakkında bir şey hatırlıyor musunuz?

"Ne yazık ki hatırlamıyorum. Aradan çok zaman geçti."

Barış omuz silkti.

"Neyse, pek önemli de değil zaten."

Sekreter birden bir şeyler anımsamış gibi mırıldandı:

"Durun bir dakika. Galiba bir şey hatırlar gibi oldum. Aklımda yanlış kalmadıysa şirkette hastalanmıştı. Ciddi bir rahatsızlık geçirmişti. Apar topar hastaneye kaldırıldığını şimdi hayal meyal anımsıyorum. Kalp krizi mi ne, öyle bir şey... "

"Beyin kanaması."

"Olabilir. İyi de o olayın Aslı Hanım'ın öldürülmesiyle ne ilişkisi olabilir. O vaka sırasında patronum üç dört yaşında bir çocuktu sanırım."

Barış meseleyi geçiştirdi.

"Bir ilgisi yok zaten. Ama şimdi soracağım sualin ilgisi olabilir."

Sabiha bir önceki soruyu yadırgamıştı. Kısa bir süre komiseri süzdü. Genç biriydi ama hiç de boş sorular soracak birine benzemiyordu. Gözlerinden zekâ fışkırıyordu polis şefinin.

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Aslı Altınmızrak'ın sözlüsü Emre Paksoy hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Sekreter yeniden kızarır gibi olmuştu. Hafif tombul parmakları bluzunun yakasına doğru gidip aşağı doğru çekiştirdi. Kâğıt mendili, gözyaşlarını kurulamak ister gibi göz pınarlarına bastırdı, oysa o sırada ağlamayı kesmişti.

Nihayet, "O konuda fazla bir şey bilmiyorum" dedi.

Barış alaycı bir şekilde mırıldandı:

"Yoksa Aslı'nın sözlüsünü tanımadığınızı mı söyleyeceksiniz?"

"Hayır, hayır... O kadar da değil. Ama Emre Bey, Aslı'nın özel hayatının bir parçası olduğu için fazla bir şey sormazdım."

"Fakat Aslı size ondan bahsederdi, değil mi?"

Sabiha Boz yeniden bir tereddüt geçirdi ve "Evet" dedi. "Bazı bazı ondan bahsederdi."

"Mesela evlenmekten vazgeçtiklerini biliyorsunuz sanırım."

"Evet, biliyorum."

"Sebebini de biliyor musunuz?"

Sekreterin sıkıntısı daha da artmış gibiydi.

"Henüz evliliğe hazır olmadıklarını söylemişti bir kere. Fazlasını değil. Ben de sormamıştım."

"Tuhaf... Cidden çok tuhaf!"

"Nedir tuhaf olan?"

"Böyle bir gerekçenin sebebini kızınız gibi sevdiğiniz patronunuza sormamanız."

"Dedim ya, o konu Aslı'nın özel yaşamıydı ve beni ilgilendirmezdi."

"Evlenmekten ne zaman vazgeçtiler?"

"Sanırım iki ay kadar önce."

"Bu kararı öğrenince Aslıya şahsi fikrinizi söylediniz mi?"

Sabiha Boz yeniden sıkılmış gibi yerinde kıpırdandı.

"Komiser bey, bu konu beni ilgilendirmezdi dedim, lütfen anlayışlı olun. Ben haddimi bilirim, Aslı'ya sevgim ayrı bir şey; ama geleceği hakkında fikirlerimi açıklamam amir memur durumumuza ters düşerdi."

"Doğru. Haklı olabilirsiniz ama siz yine de bu konudaki fikrinizi açıkladınız, değil mi?"

Renkten renge giren sekreter sonunda dalgın bir şekilde, "Evet" diye fısıldadı.

Barış gülümseyerek, "iddiaya varım ki, bu ayrılığı siz de desteklediniz" dedi.

Sabiha başını ağır ağır sallamakla yetinmişti.

"Neden?"

"Gözüm o mimarı hiç tutmamıştı. Bence, Aslı'ya layık biri değildi o."

"Böyle düşünmenizin bir gerekçesi olmalı."

"Size somut bir şey söyleyemem. Kadınlar çoğu zaman hisleriyle hareket edip karar verirler. Emre Bey'de bana ters gelen itici bir yan vardı. Samimi ve dürüst olmadığı gibi bir hisse kapılmıştım görür görmez. Aslı sahip olduğu tüm imkânlarına rağmen kadın erkek ilişkilerinde oldukça tecrübesiz ve saf bir kızdı, hatta ondan evvel ciddi bir flörtü bile olmamıştı. Diyebilirim ki, Emre onun hayatındaki ciddi ilk deneyimiydi. Mimarı çok sevmişti."

"Lakin Reha Paksoy'un aynı duygularla ona yaklaşmadığını düşünüyordunuz, değil mi?"

"Evet."

"Fikrinizce mimarı bu evliliğe iten sebep de kızın zengin malvarlığıydı. Yanılıyor muyum?"

Sabiha Boz da aynı şeyi düşündüğünü belirtmek için başını salladı. Bu defa Barış düşünceli bir şekilde içini çekti.

"Ama bir tenakuza düşmüyor muyuz? Mimarın niyeti buysa, kızın ölümünden ne menfaati olabilir? Onun geleceği ancak Aslı ile evlenmesine bağlı değil miydi? Kızı niye öldürsün?"

Gözleri irileşen Sabiha hemen itiraz etti:

"Lütfen komiser bey, ben bunu ima etmedim. Emre Bey'in cinayet işlediğini anlatmaya çalışmadım size. Niyetim, izdivacın temelindeki aksaklığı anlatmaya gayret etmekti."

"Endişelenmeyin, sizi gayet iyi anlıyorum. Ama benim görevim insanların ilişkilerinin ahlaki boyutunu tahlil değil, cinayetle muhtemel suçlu arasındaki hukuki bağıntıyı saptamaktır. Gerisi beni ilgilendirmez."

Sabiha sustu. Bu sorgulamadan yavaş yavaş sıkılmaya başlamıştı. Aslı'ya olan sevgisi nedeniyle gerçeğin ortaya çıkması için elinden geleni yapmaya hazırdı; ama biraz fazla ileri gittiğini düşünmeye başlamıştı şimdi. Elinde olmadan fısıldadı:

"Bu konuşmamız tamamıyla aramızda kalacak, değil mi?" diye sordu.

"Hiç endişelenmeyin Sabiha Hanım, kimse bilmeyecek. Size bir zarar gelmesini kesinlikle istemem. Polis bilgi kaynaklarını açıklamak zorunda değildir. Size bir iki sualim daha olacak."

Biraz rahatlar gibi olan sekreter, "Tamam" diye fısıldadı.

"Aslı'nın evine hiç gittiniz mi?"

"Gayet tabii, gittim. Beni birkaç defa öldürüldüğü yazlığa hafta sonu çağırmıştı."

"Ya Yeniköy'deki yalıya?"

"Evet, oraya da yanılmıyorsam iki defa gitmiştim. Birinde önemli bir dosyayı Aslı Hanım'a bırakmak için uğramıştım, diğerinde ise yalının bahçesinde verilen bir gardenparty'e davetliydim."

"Hangi tarihlerde?"

"İlki geçen kıştı sanırım. Garden party ise bu yazdı."

"Partide Emre Paksoy davar mıydı?"

"Tabii, o da davetliydi. Orada görmüştüm."

"Ama benim asıl sormak istediğim Sıdıka adlı evin hizmetkârı. Onu tanır mısınız?"

Sabiha birkaç saniye düşündü.

"Şu uzun boylu, zayıf kadın olmalı. Evet, sima olarak tanıyorum. Her iki gidişimde de yalıdaydı, hatta bugün cenazede de gördüm. Neden sordunuz?"

"Pek önemli değil. Aslı hiç ondan size bahseder miydi?"

"Hayır. Ondan bahsettiğini hiç hatırlamıyorum."

"Eminsiniz, değil mi?"

Sekreter bir daha düşündü. Anılarını zorladı.

"Hafızamda yer etmiş bir şey yok. Yalnız..."

"Yalnız ne?"

"Galiba bir defa..."

"Evet?"

"Sıdıka'dan değil de yalıdaki bir bahçıvandan söz etmişti."

"O geri zekâlı mahluktan mı?"

"Evet. İri yarı, akli dengesi pek yerinde olmayan biri varmış galiba. Ben hiç görmedim ama Aslı ondan söz etmişti."

Cinayetin işlendiği villanın verandasında gördüğü kırk beş numara ayak izlerini hatırlayan Barış hemen sordu:

"Ne vesileyle bahsetti size ondan?"

"Laf arasında ondan ürktüğünü söylemişti. Dediğiniz gibi geri zekâlıymış. Hatta bir ara babasına onun işine son vermesini istemiş ama galiba Aylin Hanım engellemiş."

"Aylin Hanım mı?"

"Aklımda yanlış kalmadıysa, evet o engellemiş."

"Neden?"

"Bakın, o kadarını hatırlamıyorum artık. Zaten pek üzerinde de durmamıştım. Beni hiç ilgilendirmeyen bir konuydu."

"Haklısınız" diyen Barış birden ayağa kalktı.

"Her şey için teşekkür ederim Sabiha Hanım. Müsterih olun, bu konuşma tamamen aramızda kalacaktır. Polise yardımınızdan dolayı size minnettarım."

"Estağfurullah! Olayın aydınlanması ve katilin bulunması için elimden geleni yapmaya hazırım ben."

Barış, sekreterin elini sıkarken, "Şayet yardımınıza ihtiyacım olursa sizi tekrar arayabilir miyim?" diye sordu.

Sabiha Boz da rahatlamış bir edayla, "Ne zaman isterseniz?" diye karşılık verdi.

5

Selim'le Barış yalının denize nazır salonunda Altınmızrak çiftinin karşısında ayakta duruyorlardı. Yaşlı adam hâlâ bitkin ve çökük bir hâlde koltuğunda oturuyordu. Acısının kolay kolay geçeceği yok gibiydi. Devamlı gözleri sabit bir noktaya takılmış, boş nazarlarla bakıyordu. Sırtında yine robdöşambrı, dizinde de ekose battaniyesi vardı. Karşısında oturan Aylin, iki komiserin tekrar gelişlerinden memnun olmamış gibi yerinden kalkarak onlara yaklaştı.

"Evet beyler, ziyaretinizin sebebini öğrenebilir miyim? Hayırlı bir haberiniz mi var? Yoksa Aslı'nın katilini yakaladınız mı?"

Selim üzgün bir şekilde başını olumsuzca iki yana sallarken, "Henüz değil, hanımefendi" diye mırıldandı. "Sizden başka bir ricamız olacak."

Ev sahibesi kaşlarını çatarak homurdandı:

"Ne ricası?"

"Cinayet mahallinde bazı ileri araştırmalar yapmak gereği hâsıl oldu. Malumunuz, villa boş ve kilitli. Ya izin verin çilingirle kapıyı açtıralım yahut yanımıza birini katın, o villaya girmemizi sağlasın."

"Ne araştırması bu? Amiriniz cinayet günü her türlü araştırmanın yapıldığını söylemişti. Daha ne araştıracaksınız o evde?"

"Bağışlayın hanımefendi ama şimdilik bunu sizlere açıklamaya mezun değiliz. Katilin aleyhinde delil olabilecek bazı şeyleri evde sakladığını düşünüyoruz."

"Ne gibi şeyler?"

Selim suali geçiştirmeye kararlıydı fakat o ana kadar susmayı tercih eden Barış birden lafa karıştı.

"Mesela cinayet aletini, efendim" diye mırıldandı.

Genç kadın bu açıklamayı pek de inanmamış gibi karşılamıştı ama kısa bir düşünme anını müteakip, "Gerekli mi bu?" diye sordu.

"Evet, efendim."

Aylin polislerin kendisini oyaladığını sezinlemişti. Bir yandan ne gayeyle böyle bir araştırmaya gerek duyduklarını düşünmeye çalışırken diğer yandan da söylendi:

"O gün cinayet aletini bulamadıysanız, bugün ne değişti de birden aramaya karar verdiniz?"

Barış sakin bir edayla mırıldandı:

"Mesela bir ihbar aldık diyelim."

"İhbar mı? Kimden?"

"Şimdilik bunu söylemeye mezun değiliz, efendim."

Aylin ters ters Barış'a bakmakla yetindi. Bu üç memurdan da hoşlanmıyordu, özellikle de aralarında en genç görünen bu komiserden. Hem ukala, hem de fazla işgüzar birine benziyordu. Ama huylanmıştı bir kere; şayet söyledikleri doğruysa ihbarı kim yapmış olabilirdi? Yoksa geri zekâlı Halil'e güvenmekle hata mı ettim, diye titredi bir an. Sadık köpeği aldığı emri başarıyla uyguladığını söylemişti, doğru muydu acaba? Halil kendisine yalan söylemezdi; şimdiye kadar ona ufak tefek bazı görevler vermiş ve hepsini de başarıyla ifa etmişti. Ama Halil'in son görevi farklıydı. Aylin kendisini toparlama çalıştı. Polislerin şüphelenmesi daha da tehlikeli olabilirdi.

"Pekâlâ" dedi bezgin bir sesle. "İstediğiniz araştırmayı yapabilirsiniz. Yanınıza yalıdan birini katabilirim. Size yardımcı olur."

Selim hemen, "Teşekkür ederiz" diye mırıldandı.

Az sonra iki komiser yanlarına hizmetçi Sıdıka'yı alarak cinayetin işlendiği yazlık villaya gitmek üzere resmî araca binmişlerdi. Sıdıka arkaya geçmiş soğuk ve ilgisiz hâlde tek bir soru sormadan, somurtuk bir yüzle oturuyordu. Yol boyunca da ağzını açıp tek kelime etmemişti.

Siteye geldiklerinde gündüz bekçisi Adnan onları karşıladı. Resmî bir polis arabası görünce hemen yerinden fırlayarak ne olduğunu anlamak için yanlarına yaklaştı. Adnan iri kıyım, otuz beş yaşları civarında güçlü kuvvetli biriydi. Selim ve Barış buraya gelişlerinde hep Kâmil Efendi'yle karşılaştıklarından gündüz bekçisine yadırgayarak bakmışlardı. Adnan şoför mahallindeki Selim'e yaklaşarak, "Buyurun memur bey, bir isteğiniz mi var?" diye sormuştu.

Selim sert bir sesle homurdandı:

"Bariyeri kaldır. Aslı Altınmızrak'ın cinayetiyle ilgili olay yerinde araştırma yapacağız."

Genç bekçi tam itiraza kalkışacağı sırada arka koltukta oturan Sıdıka'yı görünce hemen gidip bariyeri kaldırdı. Araba hızla villaya doğru uzaklaştı. Adnan'la fazla konuşmayı, açıklama yapmayı abes görmüşlerdi.

** * **

İki polisin Yeniköy'deki yalıdan uzaklaşmalarından az sonra ise Aylin Altınmızrak hemen sırtına kalın bir kaban geçirerek bahçeye fırladı. Bahçıvan Halil bahçenin yan tarafından mevsim gereği dökülen sararmış yapraklan tırmıkla toplamakla meşguldü. Güzel kadının yaklaştığını görünce işini bırakarak derin bir nefes aldı. Aylin'in kaşları çatık, yüzü gergindi. Her zamanki korkusu dev adamın yine içini kaplamıştı. Nefesini keserek kadının yaklaşmasını bekledi. Yüzüne bakmaya fazla cesaret edemezdi. Bahçıvan ürkütücü bir şey olduğunu sezinlemişti; zira kadın bu kez pervasızca "Halil" diye bağırmıştı. Ses tonundaki kızgın ifadeyi bilirdi. Güçlükle, "Buyurun, hanımım" diye inilder gibi bir ses çıkardı. İyice yanına yaklaşan kadın emreder gibi sordu:

"Aslı'yı bıçakla öldürdün, değil mi?"

Dev adam kalbinin derinliklerine kadar titremişti. Artık gerçeği sahibine asla anlatamazdı. Bunun kendi sonu olduğunu idrak edecek kadar zekâ düzeyine sahipti yine de. Birden soğuk soğuk terlemeye başlamıştı. Fazla düşünmeyi sevmez, daha doğrusu beceremezdi; ama o an yarım yamalak aklıyla yapabileceği en doğru şeyin söylediği yalana devam etmek olduğuna inanıyordu. O gece şans ondan yana olmuş ve öldürmek için gittiği küçük hanımın villanın salonunda cansız olarak yattığını görmüştü. Hiç duraklamadan cevap verdi:

"Evet, bıçakla öldürdüm hanımefendi" dedi.

"Sonra bıçağı ne yaptın?"

"Attım?"

"Nereye attın, sersem?"

"Denize attım."

"Denize mi? Nereden?"

Halil uydurduğu yalanı kendisi de beğenmiş gibi hafifçe güldü.

"Yalının önündeki rıhtımdan var gücümle uzaklara fırlattım; artık kimse bulamaz o bıçağı."

Genç kadın biraz rahatlamış gibiydi ama bunu hemen belli etmedi. Kaşları çatık devam etti.

"Söyle bakayım; o gece orada herhangi bir şey düşürdün mü?"

Muhakeme gücü fazla gelişmediğinden Halil suali anlamakta zorlandı.

"Nerede?" diye sordu.

"Nerede olacak sersem, villanın içinde tabii."

Halil az kaldı, evin içine hiç girmedim ki diyecekti; fakat son anda durdu. Tek kelimeyle, "Hayır" dedi. "Bir şey düşürmedim."

"Emin misin?"

Bu defa sessizce başını salladı dev adam.

"Siteye girişini gören kimse oldu mu?"

"Olmadı."

"Ya gece bekçisi?"

"O da görmedi."

Şimdi biraz daha rahatlar gibi olmuştu Aylin. Fakat hâlâ beyninde bazı endişeler taşıyordu. Bu durumda polisler villaya cinayet aletini bulmak için gitmiş olamazlardı. Sadık köpeği bıçağı denize attığını ve evde kendisini ele verecek bir şey düşürmediğini söylüyordu, o hâlde polise kim ve nasıl bir ihbarda bulunmuştu. Halil'i yeterince tanırdı, yalan söylemezdi. Fakat yine de polisi ikinci kere evde araştırma yapmaya zorlayan bir durum olmalıydı. Sonunda, bekleyelim bakalım, diye geçirdi içinden. Nasıl olsa Sıdıka'nın dönüşünde her şeyi ondan öğrenirdi. Telaşlanmaya gerek yoktu. Uzanıp bahçıvanın sert adaleli kolunu okşadı.

"Aferin, benim köpeğime" diye mırıldandı. "O gece işini iyi becerdin."

Bu kadarcık iltifat bile Halil'i çok mutlu etmeye yeterliydi; fakat devin suratına baktığında o mutluluğun izlerini yakalayamadı, sadık köpeği her zamanki gibi bakışlarını kaçırmıştı. Devi ter içindeydi ve tiksindiği o ter kokusu esen rüzgârla beraber burnuna geliyordu. Daha fazla bahçede oyalanmasına gerek kalmamıştı, geri dönüp hızlı adımlarla yalıya yollandı. Yalnız kalan Halil, derin bir soluk aldı. Hanımına yalan söylediği için içinden kahroluyordu, ona asla yalan söylemek istemezdi; ama başka çaresi de yoktu. Aldığı emri yerine getirememek sonu olabilirdi, sevgili hanımı onu rahatlıkla yalıdan kovabilirdi ve Halil onsuz bir yaşam düşünemiyordu. Boynu bükük, içi ezik işine döndü ve yerlere düşen sararmış yaprakları toplamaya devam etti.

"Fark ettin mi?" diye sordu Selim. "Bu bekçinin ağzı leş gibi içki kokuyordu."

"Günün bu saatinde mi?" dedi Barış homurdanarak. "Ben koku duymadım."

Selim arabayı villanın önüne park edince, o zamana kadar ağzını açmadan arkada oturan Sıdıka arabanın kapısını açarak dışarıya çıktı. Barış da peşinden yürümüştü. Selim onlara yetiştiğinde hizmetçi kadın isteksiz ve sanki öfkeli gibi çantasından çıkardığı villanın anahtarıyla kapıyı açmaya çalışıyordu. Sıdıka kapıyı açınca ev sahibi gibi önce polislerin içeriye girmesi için onlara yol verdi.

Evin içi buz gibiydi ve daha şimdiden havasızlığın doğurduğu bir koku sinmişti etrafa. Sıdıka onlara bir şey söylemeden gidip verandaya bakan büyük camın perdelerini açtı. Bir anda salonun içi gün ışığıyla aydınlandı. Sonra polislere dönüp, "Benden başka bir isteğiniz var mı?" diye sordu. Kadının ilk defa konuştuğunu duyan komiserler yadırgamış gibi hizmetçiye dönüp baktılar.

Selim, "Siz oturun lütfen, biz şimdi araştırmaya başlayacağız" dedi. "Bir isteğimiz olursa haber veririz."

Sıdıka'dan ses çıkmamıştı. Salondaki koltuklardan birine tedirgin bir havayla ilişti. İlgisiz nazarlarla onları süzmeye başladı. Selim önce alt kattan araştırmaya başlamıştı. İçgüdüsel olarak önce mutfağa doğru yürüdü. Barış'ın nazarları ise kadındaydı hâlâ. Arkadaşının peşinden gitmeyerek Sıdıka'ya yaklaştı.

"Ne aradığımızı merak etmiyor musunuz?" diye sordu.

Kadının cevabı buz gibi soğuktu.

"Hanımefendi söyledi. Cinayet aletini arıyormuşsunuz."

"Doğru" diye mırıldandı Barış. Fakat kadının yüzündeki hafif alaycı ifadeyi yakalayınca kendini tutamayarak söylendi. "İnanmadınız mı?"

Sıdıka bakışlarını komisere çevirip fısıldadı.

"Bana çok saçma geldi."

"Neden?"

"İki nedeni var. Birincisi katil her kimse cinayeti işlediği aleti neden burada bıraksın? Onu da alıp yanında götürmesi çok doğal değil mi? Biraz kafası çalışıyorsa suç aletinde parmak izi filan bırakacağını düşünür."

Barış bilgiççe gülümsedi.

"Ya ikincisi?" diye sordu.

"Aylin Hanım bu konuda bir ihbar aldığınızı söyledi. Bu, muhbirin katili gördüğü anlamına gelmez mi? O zaman muhbirin katilin kimliğini değil de, suç aletini bu evde bıraktığını söylemesi daha da mantıksız. Ben böyle bir ihbarla karşılaşsam muhbirin de o cinayete karıştığını düşünürüm."

"Neden?"

"Karışmamışsa, katilin suç aletini evde bıraktığını nasıl bilebilir?"

Barış hizmetçiden hoşlanmasa da doğru muhakeme yürüttüğünü teslim etmek zorunda kalmıştı.

"Haklısınız" diye mırıldandı.

"O hâlde buraya geliş sebebiniz çok daha farklı bir şey olmalı. Siz cinayet aletinin peşinde değilsiniz. Başka bir şey arıyorsunuz."

"Her şey mümkün. Siz zeki bir kadına benziyorsunuz, anlarsınız, suçluları bazen ufak tefek yalanlar ortaya çıkarır. Hiç beklenmedik anlarda söylenen yalanlar."

Sıdıka bir anda kızarmıştı.

"Nasıl yani?" diye fısıldadı.

"Şöyle açıklayayım; zeki geçinen insanlar bile bazen ağızlarından çıkan ufak bir yalanın ilerde nasıl sonuçlar doğuracağını önceden hesap edemeyebilir. Oysa önemlidir, dikkatinden kaçmıştır. Bir de şunu unutmamak gerekir. Suçlu genelde tektir; fakat karşısında onun ifadesini değerlendirmeye çalışan kalabalık bir polis ordusu vardır ve o çalışkan beyinlerden biri o ufak görünen yalanı yakalar."

Sıdıka anlamlı bir şekilde Barış'ı süzdü. Göz bebeklerinde ciddi endişeler oluşmuş gibiydi. Nihayet kekeler gibi sordu:

"Bir şey mi anlatmaya çalışıyorsunuz?"

"Artık siz takdir edin."

Kadın susmuştu. Barış da üstüne varmadı. Henüz ona bazı sualler sorması için vakit erken sayılırdı. Mimar Emre Paksoy un mu yoksa Sıdıka’nın mı cinayet haberinin mimara ulaşması konusunda yalan söylediğini bilmiyordu. Karşısındaki kadın da yalan söylemiş olabilirdi, mimar da. Bu konuda kesin bir karara varıncaya kadar Sıdıka’nın üstüne varmasının bir anlamı yoktu. Zaten bu konuşma bile kadını ürkütmüştü. Onu yeniden sorguya çekmek için biraz daha bekleyecekti.

Sıdıka'yı salonda bırakıp mutfaktaki Selim'in yanına gitti. Komiser Selim köşe bucak mutfakta çamurlu yer bezi arıyordu. Bir ara usanç içinde homurdandı.

"Burada kirli bez filan yok. Katil içerdeki ayak izlerini temizlemiş olsa bile bezi mutfağa getirip bırakmadığı kesin. Arayacaksak başka yerlere bakalım."

Mutfaktan çıktılar. Öyle bir bezi salonda bulamayacaklarına emindiler ama ona rağmen salonunun her tarafını baştan aşağı aradılar. Hatta katilin aceleyle koltuk altlarına veya büfenin içine bezi bırakmış olabileceğini düşünerek akıllarına gelen her yere baktılar ama hiçbir yerde öyle bir bezi bulamadılar.

Sıdıka’nın yanında bu araştırmayı yaparlarken kadın meraklı gözlerle onları seyrediyordu fakat ağzını açıp ne aradıkları konusunda tek bir sual bile sormamıştı. Artık cinayet aletini aramadıklarına yüzde yüz emindi; ama neyin peşinde olduklarını da hâlâ anlamamıştı.

İki komiser daha sonra üst katı ve bodrumu da araştırdılar. Sonuç değişmemişti. Bodrumdan çıkarlarken Selim homurdandı:

"Bence herif o bezi de yanında götürmüş olmalı, şayet öyle bir yer bezi varsa" dedi.

"Eminim vardır, ağabey. Ama dediğin gibi kullandığı bıçak gibi o bezi de yanında götürmüş olabilir tabii. Netice olumsuz. Bulamadık bir şey."

Tekrar salona döndüler. Sıdıka merakla onlara bakıyordu. "Aradığınızı buldunuz mu?" diye sordu. Selim, hayır anlamında başını sallamıştı.

"Dönelim artık. Sizi de daha fazla bekletmeyelim."

Komiser Barış'la hizmetçi kadın kısa bir an göz göze geldiler. Kadının gözlerinde beliren ifade Barış'ın dikkatinden kaçmamıştı. Sıdıka neticeden memnundu sanki.

* * *

Dönüşte de arabayı Selim kullanıyordu. Bariyerin önüne geldiklerinde bu defa kulübenin içinde Adnan'ın yanında Kâmil'i de görmüşlerdi. İki bekçi birlikte dışarıya çıktılar. Kâmil Efendi hemen arabanın yanma yaklaştı. Önce Sıdıka'yı tanıdığı için ona başınız sağ olsun niteliğinde birkaç cümle mırıldandı, sonra Barış'a dönerek, "Yeni bir gelişme mi var, komiserim?" diye sordu.

"Henüz yok, Kâmil Efendi" diye söylendi Barış. "Ama yakında olacak."

"İnşallah olur! O canavarın biran önce yakalanmasına duacıyım."

Barış, Selim'e tam, "Hadi yürü gidelim" diyeceği sırada birden hatırlamış gibi başını camdan uzatarak Kâmil Efendi'ye seslendi.

"Kâmil Efendi sana bir şey sormak istiyorum."

"Buyurun Komiserim."

"Olay gecesi, o şiddetli fırtınada dışarıya çıkıp yağmur sularının evleri basıp basmadığını kontrol ettiğini söylemiştin, yanlış hatırlamıyorum değil mi?"

"Evet komiserim, kontrol ettim."

"Nereleri mesela?"

Yaşlı gece bekçisi yadırgayarak o gece kontrole çıktığı yerleri eliyle işaret edip gösterdi.

"Aşağı meşeliklerin başladığı yerdeki bloktan, Hacı Salih Beylerin villasına kadar olan tüm binaların zeminlerine baktım, komiserim. Neden sordunuz?"

"Yani Altınmızrak'ların villası da bu hudutlar içinde, öyle mi?"

"Evet, efendim."

"Ya diğer kısım, yani Samim Alagöz'lerin bölümüne göz atmadın mı?"

"Buna gerek yoktu ki Komiserim?"

"Yok muydu? Neden?"

"O aradaki arazi yeterince meyillidir, sular doğrudan aşağıdaki dereye akar. O bölümdeki evlere asla su basmaz."

"Anladım" diyen Barış, tekrar Selim'e döndü. "Sür ağabey, gidelim" dedi...

Hizmetçi Sıdıka'yı Yeniköy'deki yalıya bırakıp merkeze dönerlerken hava çoktan kararmaya başlamıştı. Barış yorgun görünüyordu. Düşüncelere dalmış, hatta şekerleme yapar gibi gözlerini kapatmıştı. Onu o hâlde gören Selim, "Ne o, çok yorgun görünüyorsun" dedi.

"Hakikaten öyleyim ağabey. Bu iş beni çok yordu. Kaç gündür uğraşıyoruz, hâlâ dişe dokunur bir şey bulamadık yahu" diye homurdandı

gözlerini açmadan.

"Hadi seni evine bırakayım. Baş komisere ben rapor veririm."

"Ne iyi olurdu ama birimizin şu Aylin Altınmızrak'ın peşine takılması gerekmiyor mu?"

"Bu gece o işi ben üstlenirim, yarın sabah da sen görevi benden alırsın."

"Hay ceddine rahmet be ağabey! Valla büyük sevaba girersin. Bu iyiliğini unutmayacağım."

Selim önce Barış'ı Edirnekapı'daki apartmanının sokağı başında indirdi, sonra vedalaşıp merkeze doğru sürdü arabayı. Genç komiser cidden yorgundu. Ufak dairesine girince soyunmadan kendini yatağın üstüne attı. Kafası karmakarışıktı. Yorgunluğunun fiziksel olmaktan çok zihinsel olduğunu gayet iyi biliyordu. Öldürülen kızın çevresindeki pek çok kişiyi potansiyel suçlu gibi görmeye başlamıştı, hatta şimdi felçli Alagöz ailesi ile sekreter Sabiha Boz hariç hepsinden kuşku duyuyordu.

Yorgunluktan hemen uyuya kalacağını sanmıştı ama uyuyamadı. Az sonra da yataktan kalktı. Bir duş belki gerginliğime iyi gelir, diye düşündü.

6

Yalıda sakin bir gece geçiyordu. Aldığı ilaçların etkisi devam eden Ragıp Bey çoktan yatak odasına çekilmiş ve uykuya dalmıştı. Evin ışıkları sönmüş sadece salonun iki ufak masa lambası yanıyordu. Rahat koltuğunda kahvesini yudumlayan Aylin karşısında oturan hizmetçisine tedirgin nazarlarla baktı. Sesi buz gibi soğuktu.

"Ne yani, o polislerin villada ne aradıklarını anlamadın mı?"

"Cinayet aletini aramadıkları kesindi, hanımefendi. Genç olanı zaten bunu ima etti."

"Peki, ne aradıklarını sormadın mı?"

"Sordum tabii, ama söylemediler."

Aylin düşünceli bir şekilde mırıldandı:

"Allah, Allah! Ne aramış olabilirler acaba?"

"Hiçbir fikrim yok, efendim. Yalnız katilin oraya bir şey sakladığını sanıyorum. Hem fazla büyük bir şey olmasa gerek; zira kıyı bucak her yanı aradılar, hatta büfelere, kanepe altlarına, mutfak dolaplarına bile baktılar."

"Çok garip" diye fısıldadı Aylin. "Adam ne saklamış olabilir."

Sıdıka içini çekti. Yıllardır hizmet verdiği genç kadına sadıktı. Araya daima mesafe koyarak, saygıda kusur etmeyerek sevgisini de kazanmıştı Aylin'in. Cesaretini toplayıp fısıldadı:

"Hanımefendi acaba bu cinayeti kim işlemiş olabilir? Sizin aklınıza gelen biri var mı?"

Aylin gözlerini devirerek hizmetçine baktı. İri siyah gözlerinde öfke belirmişti.

"Ne bileyim kimin işlediğini. O kızdan çocukluğundan beri hoşlanmazdım, beni görünce yılan görmüş gibi tiksinerek bakardı. Sen de şahitsindir, ne yaptıysam boşa gitti. Demek sinsi sinsi bir işler karıştırıyormuş. Baksana sözlüsünden de evlenmekten vazgeçmiş, haberimiz olmadı. Kim bilir, belki de başka bir sevgilisi vardı. Son anda ona da yüz vermediyse, adamın tepesi atmış olabilir."

Sıdıka sararıverdi birden. Gözlerinde endişeli bir ifade oluştu ama bunu belli etmemek için bakışlarını önüne eğip hanımının görmesini engellemek istedi. Fazla sessiz kalmasının dikkat çekeceğini düşünerek mırıldandı:

"Küçük hanımdan ben de pek hoşlanmazdım ama günahını da almak istemem, efendim. Aslı Hanım erkeklerle düşüp kalkacak biri değildi pek. Acaba sözlüsünden niye ayrılmış?"

"Saçma sapan sualler sorma, Sıdıka. Nerden bileyim? Bilsek haberi polisten öğrenmezdik."

"Ama Emre Bey'le anlaşıyor gibi görünürlerdi."

Aylin homurdandı:

"Demek anlaşamıyorlarmış." Sonra birden hatırlamış gibi sordu. "Bizim hastanede olduğumuz akşam o genç komiserin Etiler'deki eve gelip seni sorguya çektiğini söylemiştin, ne sormuştu sana?"

"Emre Bey'le evlenmekten neden vazgeçtiklerini sormuştu."

"Ne cevap vermiştin?"

"Söylemiştim ya hanımefendi, o konuda hiçbir bilgim yok demiştim."

"Başka?"

"Bir de Emre Bey'in telefon numarasını sormuştu?

"Ne dedin o zaman?"

"Bilmediğimi söyledim. Evdeki katalogda kayıtlı değil, ben de bilmiyorum dedim; hakikaten de bilmiyorum. Hanımefendi, gerçekten de Emre Bey bu cinayeti işlemiş olabilir mi?"

"Saçmalama, Sıdıka... O dürüst bir gençtir, neden işlesin ki?"

Hizmetçi kısa biran titremekten kendini alamadı. Ama bu konuda Aylin'e başka sual de soramadı. Daha doğrusu kadının şüphelenmesinden korktu. Bu arada boş kahve fincanını yanındaki sehpaya bırakan Aylin koltuktan kalkmıştı.

"Saat gece yarısını geçti. Ben yatacağım artık, uykum geldi. Sen de ışıkları söndür ve yat. Yarın yine bir sürü ziyaretçi gelip gidecektir, daha bir hafta on gün bunlara katlanacağız sanırım."

* * *

Duş Barış'ın yorgunluğunu almıştı biraz ama uykusunu da kaçırmıştı. Yatak odasına döndüğünde birden aklına gelerek Selim'i aradı. "Durumlar nasıl, ağabey?" diye sordu. Hattın öbür ucundan Selim'in yorgun sesi kulağına aksetti.

"Rıza ile Yeniköy'deki yalının sokağında araba içinde pinekliyoruz. Kadın evde. Sanırım bu gece dışarıya çıkmayacak."

"Kadının evde olduğundan emin misin?"

"Tabii. Dürbünle evi dikizliyorum. Bir ara evde ışıkları yanan bir pencerenin önünden geçerken gördüm. Az evvel de evin tüm ışıkları söndü. Zaten Jaguar da Mercedes de bahçede duruyor. Ama bu saatten sonra çıkmaya kalkışırsa onu bilemem."

"Allah yardımcın olsun ağabey."

"Dur yahu, saat gece yarısı oldu. Sen niye uyanıksın hâlâ?"

Barış ufak bir yalan kıvırdı.

"Eve gelir gelmez elbiselerimle sızmışım ağabey. Şimdi soyunup yatağa giriyordum, tam o sırada aklıma geldi, seni arayıp durumu sorayım dedim."

"Ha, bu arada aklıma gelmişken söyleyeyim. Seni evine bırakıp merkeze gittiğimde Baş komiserden öğrendim, idareye resmî müracaatta bulunup şu mimarın cep numarasını bulmuş."

"Öyle mi? Bana da versene."

"Gecenin bu saatinde mi oğlum? Saatten haberin yok galiba; on ikiyi geçiyor. Ne yapacaksın bu saatten sonra numarayı? Arayacak değilsin ya. Sabah ola, hayır ola. Yarın yazdırırım. "

"Yok, yok ağabey. Şimdi versen, yarın unuturum filan."

Selim isteksizce numarayı yazdırdı. Barış da aceleyle mimarın numarasını bulduğu ufak bir kâğıda kaydetti. Sonra da düşünmeye başladı, vakit gerçekten çok geç mi diye. Aklına çılgınca bir fikir gelmişti; nasıl olsa uyuyamayacaktı, fazla düşünmedi ve Selim'den aldığı numarayı aradı.

Telefon ikinci çalışında açılmıştı. Emre Paksoy un sesi işitilmişti.

"Alo."

"Emre Bey, ben Komiser Barış. Bilmem, hatırladınız mı? Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm ama görüşmemiz gerekiyor, hem de acilen."

Mimarın böyle bir telefon beklemediği belliydi. Adam duraklamıştı. Fakat bulunduğu yerden uğultular, konuşmalar ve fondan müzik sesi geliyordu. Barış cevap gelmeyince tekrarladı:

"Alo?"

Mimar neden sonra cevap vermişti.

"Evet, sizi hatırladım ama şu an görüşmemiz imkânsız."

"Neden?"

Emre Paksoy yayvan ve peltek bir sesle konuştu:

"Çünkü Ankara'dayım. Yarın sabah dokuz uçağıyla döneceğim. Acaba yarın saat üçte görüşebilir miyiz?"

Sarhoş diye düşündü komiser. Muhtemelen bir iş gezisi için gitmiş olmalıydı Ankara'ya.

"Tamam, öyleyse yarın üçte görüşürüz."

Mimar zorlanarak sordu:

"Nerede buluşacağız?"

"Sizin evde olabilir."

Emre telaşlanmış gibi homurdanmıştı:

"O saatte evde olamam. Başka bir yer mümkün mü?"

"Yarın on iki de sizi tekrar ararım, buluşacağımız yeri saptarız."

"Tamam."

Barış telefonu kapattı. Birden zevkten dört köşe olmuştu. Eline bundan daha iyi bir fırsat geçemezdi, ani bir kararla giyinmeğe başladı. Sırtına bir kazak giydi, silahının koltuk altı kılıfını boynundan geçirdi, sonra hızla başucundaki çekmeceden özel maymuncuğunu çıkarıp montunun cebine tıktı. Mimar Ankara'da olduğuna göre evine gizlice girip araştırma yapmak için bundan daha iyi bir şans bulamazdı. Her ne kadar bu araştırma mahkeme kararı olmadan yapıldığında yasalara aykırı düşecekse de bunu göze almaya kararlıydı. Yıldırım gibi evinden fırladı. İlk bulduğu taksiye atlayarak, "Teşvikiye'ye çek" dedi.

* * *

Boğaz'daki balık restoranında dört kişiydiler. Şarap içiyorlardı.

Emre Paksoy, Komiser Barış'tan aldığı telefondan sonra birden durgunlaşmış ve düşüncelere dalmıştı. İçinden lanet okudu. Bu telefon hiç hoşuna gitmemişti. Acaba komiser ne bulmuştu da gecenin bu saatinde kendisini aramıştı. Vücudunu ürperti kapladı aniden. Çok önemli bir şey olmalıydı, aksi hâlde gecenin on ikisinde aramazdı. Aksi gibi mimar arkadaşlarıyla bu gece şarabı fazla kaçırmıştı; yine de kurnazca davranmış komiseri atlatmak için Ankara'dayım yalanını uyduruvermişti birden. Bu haliyle bir dedektifle yüz yüze gelmek istemezdi. Başka çare bulamadığından o an aklına gelen ilk yalanı söylemişti. Şarabı fazla kaçırdığından başına ağrı saplanıverdi birden. Suratı asılmış, alkol sofrasındaki neşesi birden kaçmıştı. Düşünmeli, olası ihtimalleri birer birer

değerlendirmeliydi, aksi hâlde başına binbir dert açılabilirdi. Önce arkadaşlarından ayrılmak için izin istedi. İtiraz ettilerse de onları fazla dinlemedi ve yarın sabah önemli işleri olduğunu bahane ederek masadan kalktı. Sonra dışarıya çıkıp soğuk havayı derin derin teneffüs etti. Bu hâlde araba da süremezdi. Telefon gelinceye kadar içtiği şaraptan etkilenmemişti; ama haberle beraber alkol birden kendisini çarpmıştı. Sarıyer'de bir balıkçı restoranındaydı. Arabasını bıraktığı yere gitmeden sahil boyunca Büyükdere istikametinde yürüdü bir süre. Gecenin ayazında toparlanması, biraz kendine gelmesi lazımdı. Neyse ki son anda görüşmeyi yarın saat üçe ertelemişti. Endişe mide bulantısı da yaratmıştı, sahilde yürürken dayanamayıp kustu. Neyse ki kış gecesi bu saatte sokaklarda yürüyen fazla kimse yoktu. Daha sonra bir banka ilişerek dinlendi. Karadeniz'den kopup gelen rüzgâr biraz açılmasına yol açmıştı. Artık araba kullanabilirim, diye düşündü ve otomobilini bıraktığı parka doğru geri döndü. Ama oyalanması aldığı telefondan buyana bir saatin geçmesine neden olmuştu.

*** * ***

Teşvikiye'de inen Barış mimarın apartmanın bulunduğu sokağa doğru ilerledi. Sabaha kadar vakti vardı ve bu süre fazlasıyla yeterliydi. Aslına bakılırsa polisin elindeki en uygun zanlı adayı Emre Paksoy'du. Barış, mimarın Aslı Altınmızrak'ı öldürmesi için mantıklı bir gerekçe bulamıyordu henüz; bu evlilik bir anda mimarın maddi durumunu inanılmaz ölçüde değiştirecekti, o hâlde sevgilisini öldürmesi için ortada bir sebep yoktu. Katil olsa, anlaşamayacağımız! anladık, henüz evliliğe hazır değildik diye bir beyanda bulunması akıl ölçülerine ters düşüyordu. Bunu açıklamak bir yana, saklamaya kalkışırdı. Mimar ilk görüşmelerinde oldukça soğukkanlı davranmıştı ama nedense az evvel ettiği telefonda belli belirsiz bir panik havası sezinler gibi olmuştu komiser.

Meslek hayatında sezilerine hep güvenmişti; Emre de bazı suçlu psikozları yakaladığını düşünüyordu.

Apartmandan içeri girdi, merdivenleri tırmandı. Bütün bina sessizdi o an. Herkes uykuda olmalıydı. Geçtiği katlardan ne ışık sızıyordu, ne de televizyon sesi aksediyordu koridorlara. Mimarın dairesinin önüne gelince durdu. Cebinden maymuncukla, ufak cep fenerini çıkararak kapı kilidinin deliğine doğru tuttu. Kilidi açıp karanlık daireye girmesi sadece bir iki dakikasını almıştı. Adamın şehir dışında olduğunu bilmesine rağmen

profesyonel polis alışkanlığıyla elektrikleri açmadı. Maymuncuğu cebine atıp el fenerini yaktı.

Işık huzmesi evin karanlığını yırtarak kör bir aydınlık yaratmıştı. Bu ışığın araştırması için pek yeterli olmadığını bilmesine rağmen mecbur kalmadıkça elektrik yakmayacaktı. Feneri önce antrede dolaştırdı. Mimar çok dağınık birine benziyordu, girişte bile eşyalar yerlere bırakılmış, bir şemsiye ayakkabıların üzerine düşmüş vaziyette duruyordu. Kısa bir an düşündü. Aslında burada ne aradığını da tam olarak bilmiyordu. Cinayet gecesi verandada iz bırakan 42 numara hafif çamurlu bir mokasenden, cinayet aleti bıçağı veya villanın salonundaki ayak izlerini silen yer bezine kadar ne bulsa onu şaşırtmayacaktı.

Acaba aramaya nerden başlasam diye tereddüt etti bir an. Antreye açılan salonun önünde durup bekledi. İlk aranacak yer yatak odası olmalıydı; zira insanlar genellikle muhafaza etmek istedikleri şeyleri daha az insanın girdiği yatak odalarında saklarlardı. Ama Barış işe tersinden başlamayı tercih etti; nasıl olsa sabaha kadar çok vakti vardı. Bu nedenle önce mutfağa gitti. Evin arka cephesine bakan oldukça geniş fakat insanın içine kasvet veren bir mahaldi mutfak. Bina en azından yetmiş senelik eski bir yapı olduğundan tavanları yüksekti. Mutfakta serinlik ve hafif bir rüzgâr hissetti, sanki açık bir yerden içeriye yel esiyormuş gibi. Elindeki fenerin ışığını dar balkon kapısına doğru tuttu. Gerçekten de eski tarz parçalı camlı kapının tam vasistasa rastlayan bölümündeki cam karesi tamamen boştu. Komiser merak ederek yaklaştı, kapıyı açarak dar balkona çıktı. Dışarısı apartman boşluğuna açılıyordu. Feneri balkona tuttu. Yan tarafta, marketlerden alınmış alışveriş torbalarına doldurulup sıkıca ağızları bağlanmış üç dört tane çöp paketi vardı. Uzun zamandır orada tutulduğu etrafa yaydığı kokudan belli oluyordu. Bu defa feneri balkondan aşağıya doğru tuttu. Dar havalandırma boşluğunun dibi kirli bir betondu. Karşıdaki apartmanın mimarın binasına bakan arka cephesinde birkaç dairenin ışığı yanıyordu. Barış dikkat çekmemek için hemen feneri söndürdü. Birisi kendisini görürse, binaya hırsız girdiğini düşünebilir, hatta polise telefon bile edebilirdi. Hemen içeri girip kapıyı kapattı. Sonra bu kadar profesyonelce tedbir almasının gereği olmadığını düşündü; mimar nasıl olsa şehir dışındaydı ve yarından önce gelmeyecekti.

Yine de mutfakta elektrik yakmadı. Çünkü mutfak kapısında hiç perde yoktu. Balkon kapısını kapatınca fenerin düğmesine tekrar bastı. Bekar

yaşamının bütün izleri ortadaydı. Evyenin içi kirli tabaklar, yemek artıklarıyla kurumuş teflon tavalar ve bardaklarla doluydu. Tezgâhın üstünde bardaklar ve bol miktarda boş şarap şişeleri mevcuttu. Her yan dağınık ve pisti. Barış da bekardı ama evini hiç böyle bırakmazdı; bu herifin tıyneti pis, diye homurdandı.

Bu evde tek başına bir şey aramak, iğneyle kuyu kazmaya benzeyecekti. Genellikle işten kaçmazdı ama daha doğru düzgün burada ne aradığını bile tam olarak bilmiyordu. Keşke geniş bir polis kadrosuyla ve mahkeme izniyle gelip araştırma yapsaydım diye hayıflandı. Hani az kaldı bir ara evden çıkıp gitmeyi bile düşündü ama son anda vazgeçti. Bu fırsatı bir daha yakalayamazdı, acele etmemeli, gerekirse gün ağarana kadar araştırmayı sürdürmeliydi. Verdiği ilk karardan cayarak yeniden yatak odasına gitti. Mimarın yatak odası hemen mutfağın yanındaydı. Bu oda da binanın arka cephesine baktığından ışıkları yaksa da sokaktan görülmezdi. Elindeki fenerin solgun ışığını odanın camlarına tuttu. Bütün perdeler sıkı sıkıya kapalıydı. Demek Emre Paksoy sabahın çok erken saatlerinde bu odadan çıkmış olmalıydı ki, perdeleri bile açmaya gerek görmemişti. Bu noktayı pek umursamadı, adamın evden çıkış saati onu hiç ilgilendirmiyordu.

Yatak darmadağınıktı. Yastıklardan biri şiltenin tam kenarında yere yuvarlanacak gibi duruyordu. Duvara uzanıp elektrik düğmesini çevirdi. Oda birden bol ışığa kavuştu. Karanlığa alışan gözlerini uyum sağlamak için kıstı bir an Barış. Sonra hayretle etrafına bakındı. Tıpkı mutfak gibi burası da dandiniydi. Yerde kirli bir atletle külot duruyordu. Yine halının üstüne de spor ekoseli bir gömlek atılmıştı. Gardıroba doğru yaklaştı, oldukça eski görünümlü gardırobun kapılarından birini açtı. Kapı açılırken tiz bir ahşap esnemesinin sesi çıkmıştı. Bir an boş bulunan Barış, lanet olsun, diye mırıldandı içinden. Askıdaki elbiselere göz attı. Dört beş takım elbise, birkaç spor ceket mevcuttu. Yan tarafta ise ütülü gömlekler sıralanmıştı. Asıl hayret ettiği şey, elbise ve gömleklerin oldukça intizamlı ve temiz oluşuydu.

Acaba ayakkabıları nerede diye düşünmeye başlamıştı ki, birden tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Zira dairenin sokak kapısı büyük bir gürültüyle kapanmıştı.

Yanılmasına imkân yoktu. Bu ses dairenin içinden gelmişti.

Emre Paksoy Teşvikiye'deki evinin sokağına arabasını park ettiğinde saat bire yaklaşıyordu. Hâlâ sarhoştu ve beyni zonkluyordu. Evinin merdivenlerini zorlanarak ve yalpalayarak çıktı. Biran önce kendini yatağa atmak ve sızmak istiyordu. Cebinden anahtarını çıkardı ve kilitte çevirdi; kapının kilitli olmadığını o sarhoş hâline rağmen fark etmişti, ama yanıldığı husus, evden çıkarken kapıyı kilitlemeyi unuttuğu zehabına kapılmasıydı; zira bu hatayı sık sık yapardı. Sokak kapısını sertçe örttü, çıkan gürültülü sese de aldırmadı. Antrenin ışığını da yakmadı. Sırtından çıkardığı kabanını portmantoya asmak istedi ama askıya ulaşamadığı için kabanın yere düştüğünü hissettiği hâlde yerden alıp bir daha asmaya boş verdi. Karanlıkta doğru yatak odasına ilerledi.

İşte tam o sırada cep telefonu çalmaya başlamıştı. Emre cebinden çıkararak telefonunu açtı. Arayan annesiydi. Bezgin bir sesle mırıldandı:

"Efendim, anne.

Hattın öbür ucundan annesinin monoton düzenli sesini işitiyordu.

"Hayır, anne. Şimdi eve girdim... Evet, sarhoşum. Arkadaşlarımla Sarıyer'de içiyordum. Sana ne yahu! İçki içmeye gitmek için de senden izin mi alacağım. Bak, anne..."

Sözüne devam edemedi. Annesi durmadan yükleniyordu. Genç mimar telefonu kapatmak istedi ama bunu yapamazdı.

"Anne, sana kaç kere söyleyeceğim o kızı ben öldürmedim. Bilmiyorum... Bilmiyorum dedim ya... Nereden bilebilirim? Hayır, anne... "

Kadın hattın öbür ucunda susmuyordu bir türlü. Emre birden irkildi. Şimdi baştan savma cevaplar vermiyordu artık.

"Ne zaman?" diye sordu. "Ne yaptınız villada? Ne arıyorlarmış, öğrenebildin mi?"

Yine bir sessizlik olmuştu. Emre şimdi dikkatle annesini dinliyordu.

"Bu gece beni de aradı o polis. Telefon etti. Yarın üçte görüşeceğiz. Niçin aradığını söylemedi, bilmiyorum.

Endişelenme bir şey olmaz. Haklılar...Akıllarına ilk gelecek şüphelilerden birinin ben olmam, doğal değil mi? Ne de olsa Aslı'nın

sözlüsüydüm. Boşuna endişelenme, ben masumum, olayla en ufak bir ilgim yok. Hiçbir şey ispat edemezler. "

Emre'nin yaptığı kısa açıklamalar annesini pek tatmin etmişe benzemiyordu. Emre yine söylendi.

"Boşuna takma kafanı, aramızdaki kan bağı kimsenin aklına gelmez, sen yıllardır genç kızlığındaki soyadını taşıyorsun. Böyle bir şeye ihtimal bile vermezler. Tamam anne, tamam... Şimdi çok yorgun ve sarhoşum, kapatacağım artık. Ha, bu arada Altınmızrak'lar nasıl? Toparlandılar mı biraz? Ragıp Bey'i cenazede gördüğümde çok bitikti. Olur, olur... Fırsat bulursan yarın akşam yine ara, ne olup bittiğini naklederim sana."

Emre Aksoy yatak odasının kapısının önünde yaptığı bu konuşmadan sonra elektriği açıp odaya daldı. Odanın dağınıklığını hiç umursamış bir hâli yoktu. Cep telefonunu yatağın başındaki komodinin üstüne bıraktı. Gardırobun kapılarının açık olması da dikkatini çekmemişti; aceleyle soyundu, sırtından çıkardıklarını da rastgele yerlere fırlattı ve don gömlek kendini yatağa bıraktı. Gözleri kapanmak üzereydi. Ve o anda yatağının altında bir dedektifin gizlendiğini tabii aklının köşesinden bile geçirmemişti.

Yatağa uzanır uzanmaz da sızıp kaldı. Artık top atılsa uyanmazdı.

* * *

Daireye birinin girdiğini fark eden Barış, ilk iş olarak hızla atılıp elektrik düğmesini çevirdi. Oda bir anda yeniden karanlığa bürünmüştü. Paniğe kapılarak gizlenecek bir yer aradı. Hiç vakti yoktu, karanlıkta saklanacak yer arayamazdı, içgüdüsel olarak yere eğilip karyolanın altına el attı. Neyse ki yatak bazali yeni tiplerden değildi. Pek dikkat etmemişti ama aklında kaldığı kadarıyla pirinç başlıklı eski tip bir karyolaydı; nitekim altındaki boşluğa kaymış ve nefesini keserek olacakları beklemeye başlamıştı. Yakalanırsa eve izinsiz girdiği için polis de olsa, başını esaslı bir derde sokmuş olacaktı.

Çalan telefonun sesini de o an duydu. Mimar ışığı yakmamış, kapı ağzında ve karanlıkta konuşmaya başlamıştı. Karyolanın ağzında mümkün olduğu kadar büzüldü, bacaklarını karnına doğru çekti ve beklemeye başladı. Arayanın mimarın annesi olduğunu anlamıştı Emre'nin konuşmasından. Fakat konuşmaları dinledikçe komiser içinde bulunduğu

şartları bile unutmuştu şimdi; buradan nasıl kurtulacağı, evden kazasız belasız nasıl çıkacağı bile umurunda değildi. Öğrendikleri karşısında neredeyse küçük dilini yutacaktı; pek çok şey aklına gelebilirdi ama Emre Paksoy'un Altınmızrak'ların hizmetçisi Sıdıka'nın oğlu olacağını asla düşünemezdi. Karyolanın altında kımıldamadan uzanırken aklı iyice karışmıştı. Beyninde ürettiği bütün senaryolar biranda birbirine girmişti.

Az sonra odayı genç mimarın horultuları kaplamıştı. Adam körkütük sarhoştu ama Barış bir süre daha beklemeyi yeğledi. Sonra yavaş yavaş yerde sürünerek yatak odasının kapısına kadar ilerledi. Emre'nin muntazam horultuları devam ediyordu.

Usulca ayağa kalktı ve daire kapısına kadar ilerledi. Hatta koridoru aştıktan sonra bir yere çarpıp gürültü çıkarmayım diye ufak fenerini bile yaktı.

Bu gece çok şey öğrenmişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1

Baş komiser Hidayet gözleri irileşerek söylendi:

"Ne? Mimar, yalıdaki hizmetçinin oğlu muymuş? Emin misin?"

Barış utangaç bir edayla mırıldandı:

"Evet, amirim. Dediğim gibi ana-oğul arasındaki telefon konuşmasına şahit oldum."

"Vay canına! Doğrusu böyle bir şey aklıma gelmezdi. İyi de bunu neden gizlemişler şimdiye kadar acaba?"

Barış yutkundu.

"Kanımca Emre ile Aslı arasında ciddi bir ilişki kurulunca öyle sosyetik bir ailenin kızlarına bir hizmetçinin oğluyla evlenmesine izin vermeyeceği düşüncesiyle gizlemiş olabilirler" dedi.

"Belki... Akla yakın, ama aralarında bir ilişki kurulmadan aile hizmetçilerinin mimar bir oğlu olduğunu nasıl bilmezler? Sıdıka'nın bunu söylemiş olması gerekmez mi? Bir hizmetçinin mimar oğlu varsa, bundan gurur duymaz mı? Neden saklasın?"

Konuşmaları dinleyen Selim de lafa karıştı.

"Baş komiserim" dedi. "Bence dün Barış'ın öğrendiği en ilginç husus mimarın da katil olmadığı konusu değil mi? Adam ısrarla annesine benim olayla bir ilgim yok demiş. Oysa elimizdeki en güçlü zanlı Emre Paksoy'du."

Hidayet ters bir bakış fırlattı muavinine.

"Ne yani, adam annesine ben katil değilim demekle zanlı olmaktan kurtulacak mı şimdi? Aksine öğrendiğimiz bu bilgi bence şüphelerin daha da mimarın üzerine çekilmesini gerektirir."

"Bence de, efendim" diye fısıldadı Barış. "Mesela nedense dün yalıya gidip yaptığımız araştırmayla çok ilgilendi ve annesine sualler sordu."

"Bu da ilginç" diye homurdandı Hidayet. Sonra Selim'e dönerek sordu. "Aylin Altınmızrak'ı sen mi takip ediyorsun?"

"Evet, efendim. Dün bütün bir gece yalının kapısından ayrılmadım. Şimdi de nöbette Şakir ile Cem var. Fakat kadın yalıdan dışarıya hiç çıkmıyor."

'Yani o cephede bir gelişme yok, öyle mi?"

"Şimdilik, amirim."

Baş komiser düşünceli bir şekilde konuştu:

"Göreyim sizi çocuklar, biraz daha gayret edin. Bu cinayetin biran önce çözülmesini istiyorum. Bir yandan üst makamlar, bir yandan da basın devamlı bizi sıkıştırıyorlar. Emniyet Müdürüne her gün rapor veriyorum. Üzerimdeki baskı her geçen gün biraz daha artıyor."

Selim mahmur gözlerle mırıldandı:

"İnanın amirim, elimizden geleni yapıyoruz" dedi.

"Ondan şüphem yok."

****

Baş komiserin odasından çıktıklarında Selim, Barış'a dönüp sordu:

"Mimarla kaçta buluşacaksın?"

"Üçte, ağabey."

"Ne karara vardın? Herifle yüzleşecek misin yoksa başka bir planın mı var?"

"Ben de hep bunu düşünüyorum ağabey. Sıdıka’nın oğlu olduğunu öğrendiğimizi söylemek neyi değiştirecek ki? Aralarındaki kan bağlantısının cinayetle doğrudan bir ilişkisi yok görünüyor, bu sadece aralarındaki bir sır. Ama bu arada aklımı kurcalayan bir mesele daha var tabii; o da, anne Sıdıka’nın bile oğlunun katil olabileceğini düşünmesi. Zira telefonda Emre iki de bir Aslı'yı ben öldürmedim anne diye onu ikna etmeye çalışıyordu. Kanımca bundan şu netice çıkar, hizmetçi oğlunun katil olabileceğini sanıyor."

Selim bu sabah tıraş olamadığı için uzamış sakalını kaşıdı.

"O da doğru" diye homurdandı.

"Hepsi o kadar da değil. Mimar polisin araştırmasından ve sorguya çekilmekten korkuyor. Dün gece kendisini aradığımda yalan söyledi, şu an Ankara'dayım, yarın gelince görüşürüz, dedi. Neden böyle bir yalan söylemek gereğini duyabilir ki? Malum, yarası olan gocunur derler, belli ki herif bir şeylerden sıkılıp korkuyor."

Selim de kararsızdı. "Bence o herifi biraz daha sıkıştırmakta yarar var. İstersen şubeye çekip çapraz sorgulamaya alalım. Mutlaka sakladığı bir bok varsa kaçırır ağzından."

"Onu da düşündüm, Selim ağabey. Ama biraz daha sabredelim. O sorgulamayı nasıl olsa her zaman yapabiliriz. Şu sıra adamın özel hayatını biraz daha incelemekte yarar var gibi geliyor bana."

"Ne umuyorsun?"

"Henüz bilmiyorum. Belirli bir şey değil. Ama işleri bozuk olabilir, yaşamında başka bir kadın vardır belki, kesin bir şey söyleyemem ama araştırmakta fayda var."

"Tamam" diye mırıldandı Selim. "Nasıl istiyorsan öyle, davran. Ama sakın unutma..."

"Neyi?"

"Bu gece yalının sokağındaki nöbet senin, ben de eve gidip rahat bir uyku çekmek istiyorum. Dün bütün bir geceyi arabanın içinde geçirdim. Sakın atlatmaya kalkma."

"Söz ağabey. Yedide nöbeti senden alırım."

Barış saat üçe beş kala Taksim Gezi Parkının bitişiğindeki otele bakan ufak çay bahçesine gelmişti. Öğle saatlerinde Emre Paksoy'a telefon etmiş ve buluşacakları yeri tayin etmişlerdi. Mimar kararlaştırdıkları yere tam üçü beş geçe gelmişti. Hızlı adımlarla yaklaşarak komiserin karşısındaki iskemlelerden birine oturdu. Yaz günleri hınca hınç dolu olan çayhane kış ve soğuk nedeniyle bomboş sayılırdı. Sadece Mete Caddesine bakan tarafta el ele oturan genç bir çiften başka kimse yoktu.

"Kusura bakmayın komiser bey, beş dakika geciktim" dedi Emre.

"Vaktinde geldiniz sayılır. İş yeriniz buraya uzak mı?"

"Bilakis, çok yakın sayılır."

"Keşke büronuzda buluşsaydık ama burayı siz tercih ettiniz."

"Doğru" diye fısıldayan mimar samimi bir şekilde gülümsedi. "İsterseniz açık konuşalım. Beni Aslı'nın katlinden sonra şüpheliler arasında gördüğünüzü tahmin edebiliyorum; böyle düşünmekte de haklı olabilirsiniz. Zira ortada vazgeçilmiş bir evlilik planı var ve cinayet günü ben de o villada bulunuyordum. Bu iki gerekçe bile beni katil zanlısı yapmaya yeterli. Ama Aslı'yı kesinlikle ben öldürmedim. Bana inanmanızı isterim. Yine de iş yerimde, yanımda çalışanların yanında bu konunun tartışılması beni rahatsız edecektir. Anlayacağınızı umarım."

"Evet, bu endişenizi anlayışla karşılayabilirim. Ama polise neden yalan söylediğinizi anlamış değilim henüz."

Emre'nin beti benzi atmıştı.

"Ne yalanı?" diye kekeledi.

"Dün Ankara'da değilmişsiniz. Bu sabah Ankara'dan gelen bütün uçakların yolcu listesini araştırdık. Aralarında adınız yoktu. Neden bana yalan söylemek gereğini duydunuz?"

Emre kısa bir tereddüt geçirdi. İstese arabamla döndüm de diyebilirdi ama dürüst cevaplar vermeyi tercih eden birinin rahatlığıyla karşılık verdi.

"Bana telefon ettiğinizde gece yarısıydı ve ben çok sarhoştum. Sarıyer'de bir balık lokantasındaydım. O saatten sonra sizinle görüşmeyi uygun görmedim. Ne de olsa zan altında tutulduğum bir sorgulamaya ayık kafayla katılmayı istedim. Sanırım bu da hakkımdı."

Barış bir iki saniye düşündü. Adam pek de haksız sayılmazdı. Ayrıca söylediğinin doğru olduğunu annesiyle yaptığı telefon konuşmasından da biliyordu. Sıdıka'ya da aynı şeyleri söylemişti. Fakat mimarın mavi gözlerindeki korku belirtileri komiserin canını sıkıyordu; bilinçaltında hâlâ bu adamın yalan söylediğine dair bir inanç vardı ve bu, sadece Sıdıka ile olan kanı bağı değilmiş gibi geliyordu ona. Adamın biraz daha üstüne varmaya karar verdi o an.

"Hepsi bu kadar da değil" diye mırıldandı.

Emre kekeledi:

"Anlayamadım?"

Barış, biran sizin Altınmızrak'ların hizmetçisinin oğlu olduğunuzu da biliyoruz diyecekti ki son anda kendini tuttu. Gerekirse bu kozu daha sonra kullanmaya karar verdi.

"Aslı ile evlenmekten neden vazgeçtiğinizi bizi ikna edecek şekilde açıklamadınız. İleri sürdüğünüz gerekçe bana pek mantıklı gelmedi. Evliliğe henüz hazır olmadığınızı söylediniz ama kızla ilişkiye devam ettiniz. Nasıl oluyor bu?"

Mimar başını önüne eğdi. Omuzları çökmüş gibi gevşedi birden. Kısa bir süre düşüncelere daldı. Sonra hafifçe içini çekti. Konuşmaya başladığında sesinde derin bir üzüntü vardı.

"Demek polis indinde benden şüphelenmenizin ana nedeni evlilik planımızın bozulması, öyle mi?"

Komiser sesini çıkarmadan onu incelemeye devam etti. Bir açıklama yapmasını bekliyordu. Oysa mimar kararsız bir şekilde bocalamaya devam ediyordu. Ağzının ucuna kadar gelen kelimeleri ortaya dökmekten çekinir bir hâli vardı.

Nihayet, "Size bir itirafta bulunursam, ikimiz arasında kalacağına dair bana teminat verir misiniz?" diye mırıldandı.

"Bu itirafınızın mahiyetine bağlı, kesin söz veremem."

Anlıyorum dercesine başını sallamıştı Emre. Ama bu başlangıçtan sonra geri dönemezdi artık, içindekileri bir şekilde açığa vurmak gerekçesiyle konuştu.

"Evlilik planlarımızı bozan ben değildim. Aslı istemedi."

"Neden?"

"Sebep babası... Ragıp Bey... Beni küçümsedi. Benden hiçbir zaman hoşlanmadı. Kızına uygun bir damat olarak benimsemedi beni. Mesleğimde iyiyimdir ama zengin biri değilim kuşkusuz. O kızının varlıklı biri ile izdivaç yapmasını istiyordu. Bu nedenle de kızma çok baskı yaptı. Sonunda da başardı bunu. Aslı iki ay kadar önce evlenmemizin mümkün olamayacağını söyledi bana. Çok yıkıldım ama elimden bir şey gelmezdi."

Komiser birden bu konuda Ragıp Bey'in söylediklerini hatırladı. Kızının tercihine olumsuz baktığını ifade etmişti ama nihai kararın yine kızına ait olduğunu da söylemişti.

Barış, "Şu hâlde Aslı Hanım sizi yeterince sevmiyormuş, aksi hâlde babasını dinlemezdi" dedi.

"Hayır, Aslı beni çok seviyordu ama babasının sözünden de dışarıya çıkmak cesaretini gösteremedi. Evlenmekten vazgeçtik ama birbirimizi sevdiğimizden kopamadık da. Yine her hafta sonu buluşuyorduk. O lanet cumartesi de villadaydım; bu olayın olacağını bilseydim, ertesi günkü randevumu iptal edip her ne olursa ayrılmazdım oradan. Ama nereden bilebilirdim ki, birinin gelip sevgilimi öldürmeye kalkışacağını..."

Barış kısa bir duraklamadan sonra sordu:

"Sizce Aslı'yı kim öldürmüş olabilir?"

Mimarın gözleri biran nefretle ışıldadı.

"Tövbe, tövbe... İnanın ilk aklıma gelen Ragıp Bey oldu. Pis moruğun günahını almak istemem ama o her şeyi yapabilir."

"Yani Ragıp Bey'in, tek kızını öldürteceğini mi düşünüyorsunuz? Derin bir soluk alan Emre söylendi:

"Biliyorum, biraz saçma görünüyor ama siz o adamı tanımazsınız. Gerektiğinde aklını gelen her şeyi yapabilecek karakterde biridir. Kimsenin gözünün yaşına bakmaz."

"Bu iddianız çok komik."

"Belki de ama siz sordunuz, ben de fikrimi söyledim."

"Size tek muhalif olan Ragıp Bey miydi, ya karısı?"

"Aylin Hanım mı? O da Aslı'yı sevmezdi. Sanırım o da karşı çıkmıştır. Ama o konuda Aslı'dan herhangi bir yorum gelmemişti."

Barış hafif müstehzi bir edayla sordu:

"Gerçekten Ragıp Bey'in kızını öldürtebileceğini düşünüyor musunuz?"

"Düşünmüyorum tabii. Benimki bir anlık buhran, hırs ve kızgınlığımın bir şekilde dışarıya vurumuydu. Saçma bir düşünce."

"O hâlde Aslı'nın katilinin kim olabileceği hakkındaki tahmininiz açıkta kaldı. Bu kişi kim olabilir sizce?"

"Hiçbir fikrim yok" diye söylendi Emre. "Aklıma da kimse gelmiyor. Bence en galip ihtimal o gece villaya bir serserinin girmiş olması. Bir ırz düşmanı ya da bir hırsız. Boş sandığı evde birden Aslı ile karşılaşınca onu öldürmek zorunda kalmış olabilir."

"Biz bütün bu olasılıkları inceledik. Katil bir yabancı olamaz. Mutlaka Aslı'yı tanıyan biriydi."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Çok basit. Eve giriş için hiçbir zor kullanılmamış. Ne ana giriş, ne de mutfak kapısında zorlama izi yok. Anladığımız kadarıyla katil verandadaki sürmeli camın önüne gelmiş ve Aslı da gelen kişiyi tanıdığı için onu içeri almakta bir sakınca görmemiş olmalı."

Mimar irkilmişti.

"Yani katil Aslı'nın tanıdığı mıydı sizce?"

"Kesinlikle öyle."

Emre durgunlaşıp bilinçsizce alt dudağını dişlemeye başladı. Neden sonra, "Çok garip" diye mırıldandı âdeta kendi kendine konuşur gibi. "Gazetelerden öğrendiğime göre cinayet gece yarısından sonra işlenmiş, o saatte kim o yazlığa gelebilir. Şehir merkezinden bir hayli uzak, ayrıca vasıtasız oraya gidilemez. Gece bekçisi de geleni mutlaka tanırdı. Bekçi ne diyor?"

"Siteye kimsenin gelmediğini söylüyor."

"Yani ne tanıdık ne de yabancı, öyle mi?"

"Evet."

"Tam bir muamma."

"Pek öyle sayılmaz. Adamlarımız site alanını araştırdılar. Aslına bakılırsa sitenin geniş alanı içinde bekçi kulübesinin bulunduğu ana girişe görünmeden içeriye sızılabilecek birkaç yer var. Tabii araçsız olarak, katil siteye girmiş olabilir."

"Yaa" diye mırıldandı Emre.

Sonra da sustu. Komiser hâlâ dikkatle yüzündeki şaşkınlığı çözmek ister gibi bakıyordu. Oluşan sessizliği Barış bozdu.

"Bu durumda katilin, genç kızın yakinen tanıyıp güvendiği birisi olduğunu kabul etmek zorundayız" dedi.

Komiserin yüzüne bakmadan, "Evet, galiba" diye mırıldanmıştı Emre. "Söylediğiniz akla yakın."

"Size son bir sorum daha olacak, Emre Bey."

"Buyurun, sorun."

"Acaba evlilik planınızın bozulmasında Ragıp Beyin daha zengin bir damat adayı bulmak istemesinden başka bir neden de olabilir mi?"

Birden kıpkırmızı kesilen mimar ürkerek komisere baktı. Sanki dili dolanmış gibi kekeleyerek, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Sorum gayet açık, değil mi?"

Mimarın bu sual karşısındaki tedirginliği çok belliydi.

"Benim bildiğim başka bir neden yok" diye fısıldadı ama sesi hiç de inandırıcı değildi...

2

Barış, kendisini Yeniköy'e getiren özel plakalı polis arabasından inerken, gece nöbetini devralacak diğer iki görevliye, "Siz burada bekleyin" diye emretti. İkisi de çakı gibi, şubeye yeni girmiş ama biraz deneyimsiz elemanlardı. "Emredersiniz, komiserim" diye mırıldandılar. Barış'ın niyeti, henüz göreve yalının bulunduğu sokakta devam eden Selim'le görüşüp hem günün raporunu almak, hem de mimarla yaptığı konuşma hakkında arkadaşına bilgi vermekti.

Tam sokağa saptığı anda karşı taraftan yaklaşan hantal vücuduyla dikkat çeken ve karanlıkta daha da iri gözüken Halil'i fark etti. Aralarında yirmi metreden fazla bir mesafe vardı; şayet Barış yürümeye devam ederse, tenha sokakta birbirlerini görmeden geçmeleri âdeta olanaksızdı. Komiser karşılaşmayı kesinlikle istemedi. O daha ilk bakışta bahçıvanı tanımıştı ama

bu mesafeden adamın kendisini seçememe ihtimali yüksekti. Hiç duraksamadan geri döndü. Yan yana geçerlerken bahçıvanın kendisini hatırlayacağından emin değildi ama bu riski göze alamazdı; şayet tanırsa adam huylanırdı. Barış hızlandı ve sokağın başındaki caddeye çıktı, sonra da hızla kalabalığa karıştı. Bir yandan da caddeye açılan tenha sokağın başında Halil'in görünmesini bekliyordu. Az sonra Halil belirdi. Soğuğa rağmen sırtında ince bir mintan ve bedenine oldukça kısa gelen dar ve eski bir ceket vardı. Komiser şimdi arkasından onu gayet rahat izliyordu.

Aslında Barış, bahçıvanın peşine neden takıldığını kestiremedi. Cinayetin işlendiği villanın verandasında bulduğu 45 numara ayak izinden başka bahçıvanın olayla bir ilişkisi olamazdı. Onun la cinayet arasında bir bağ kuramıyordu ama o üç izden birinin katile ait olduğu hususundaki faraziyesi hâlâ geçerliydi. Yalıya ilk geldikleri gün, demir parmaklı bahçe duvarının önünde ayağındaki kaim botları gördüğü andan itibaren bu düşünce beynine yerleşmişti. Çözemediği tek nokta adamın Aslı'yı ne sebeple öldürmüş olabileceğiydi. Aklına ciddi hiçbir sebep gelmiyordu. Geri zekâlı bir bahçıvan bunca yıldır yaşadığı evin küçük hanımını neden bıçaklamış olabilir... Sekreter Sabiha Boz'un söylediklerini anımsadı. Aslı ne hikmetse ondan korkmuş, hatta babasından bahçıvanın işine son vermesini istemişti. Yine sekreterin ifadesine göre bu isteğine Aylin Hanım karşı çıkmıştı.

Komiser ağır adımlarla Yeniköy çarşısı içinde Halil'i takip ederken aklı bu soruya takılmıştı. Neden evin diğer fertleri değil de, Aslı huzursuzdu bahçıvandan? Acaba Halil kıza bir saygısızlık mı yapmıştı? Herkesle iyi geçinen, etrafındakilere her zaman yardım eden, gözetip kollayan bir kızın kendi evindeki bahçıvanı kovmaya kalkışması için esaslı bir neden olmalıydı. Üstelik zihnen malul bir adamı işten çıkarmaya kalkışmak Aslı'nın kişiliğine hiç de uygun düşen bir davranış olamazdı. Barış düşündükçe aklı karışıyordu; acaba evin küçük hanımının bu isteğini öğrenen Halil ona düşman kesilip kin ve nefret duymaya başlamış olabilir miydi? Ya da bu nefreti onu öldürmeye kalkışması için bir neden olabilir miydi? Ne de olsa bahçıvan, diğer normal insanlar gibi muhakeme gücü olmayan biriydi.

Komiser onu takibe devam etti. Gece nöbetini Selim'den almakta biraz gecikiyordu ama pek oralı olmadı. Aklı şimdi bu yarı meczup görünüşlü devasa yaratığa takılmıştı. Ayakkabı numarasını bilmiyordu ama ayakları, verandada gördüğü izlere uyacak kadar büyüktü, ayrıca öldürülen kızla da

aralarının açık olması gerekiyordu. Daha da önemlisi, güvendiği içgüdüleri şimdi sinyaller vermeye başlamıştı. Halil de potansiyel katil adayı olabilirdi pekâlâ.

Bahçıvan bir eczaneye girmişti. Komiser onu dışarıdan gayet iyi görebiliyordu. Eczanedeki kalfanın adamla gülerek konuşması onu tanıdığının işareti olmalıydı. Kalfanın şakalaşır gibi bir hâli vardı ama Halil ona karşılık vermiyor, soğuk ve ilgisiz bakıyordu. İstediği ilacı alıp çıkmıştı dışarıya. Komiserin ilk düşündüğü akşamın bu saatinde Ragıp Bey'in kullandığı ilaçlardan birinin alınması için bahçıvanı eczaneye gönderdikleri oldu. Cadde üzerindeki bir ağacın arkasına saklanıp Halil'in geri dönüşünü bekledi. Nitekim dev adam başka bir yere uğramadan yalının yolunu tutmuştu. Barış ani bir kararla eczaneye girmeyi düşündü. O an içeride başka bir müşteri de yoktu. Kapıyı açıp içeri daldı.

Kalfa, güler bir yüzle, "Buyurun, efendim" demişti. Adamın yüzünde hâlâ az önce bahçıvanla şakalaşmasının neşeli tebessümü vardı. Komiser, "Aspirin rica ediyorum" dedi. Kalfa tam arkasını dönüp vitrinden aspirin kutusunu çıkarırken, Barış da alaycı bir şekilde konuştu:

"Yahu, ne devasa adamdı az önce çıkan o müşteriniz. Basketbolcu filan mı?"

Kalfa yine gevrek gevrek güldü:

"Yok beyim, ne basketbolcusu! Garibanın tekidir o. Az ilerdeki yalıların birinde bahçıvanlık yapar. Zihnen biraz geridir."

"Öyle mi? Ama korkunç bir tip! Vallahi içeri girmeden önce onun çıkmasını bekledim."

"Yok, beyim yok... Boşuna korkmuşsunuz. Çok uysaldır. Fazla konuşmaz, sadece dinler. İlk gördüğümde ben de sinmiştim ama tanıyınca alıştık. Hatta şakalaşmaya başladık. Zihnen geridir ama tam geri zekâlı da değil."

"Olsun!" diye mırıldandı Barış. "Nereden bulmuşlar bu herifi yahu? Ben olsam bahçeme bile sokmam. Kimin bahçıvanı bu?"

Eczacı kalfasının yüzü birden ciddileşti.

"Ragıp Altınmızrak'ın. Gazetelerde okumuşsunuzdur herhalde, uzun uzun yazdılar. Hani geçen hafta Silivri civarındaki bir yazlık sitede genç bir kız

öldürülmüştü, Aslı Altınmızrak diye, hatırladınız mı?"

Komiser duymuş gibi başını salladı.

"Galiba. Öyle bir şey hatırlıyor gibiyim."

"İşte, o ailenin bahçıvanı."

"Vallahi o kızı bu azman öldürdüyse hiç şaşmam."

"Halil mi? Yok beyim, bizim Halil kimseyi incitmez. Siz onun görünüşüne bakmayın. Kendi dünyasına kapalı, garibanın tekidir."

Barış homurdandı:

"Böylelerine pek güven olmaz. Ne de olsa kafadan kontak, hem bunların çoğu cinsel suç işlemeye meyyaldir. Bak, sen de söylüyorsun, evin kızı öldürülmüş, günahını almayayım ama o yapmış olabilir."

Kalfa karşısındaki bu ödlek müşteriyi ikna etmenin zorluğunu anlamıştı; bunca zamandır tanıdığı Halil'i suçlamasının anlamı yoktu. Konuyu daha fazla uzatmadı. Ayrıca karşısındaki müşteriyi ilk defa görüyordu, oysa bunca zamandır semtte tanınan Halil hakkında böyle konuşması ona bir semt sakinine yapılan haksız bir saldırı gibi geldi ve konuyu birden kapattı. Barış daha fazla bilgi alamayacağını anlayınca aspirin kutusunu cebine atarak eczaneden çıktı.

*** * ***

Selim, "Nerede kaldın yahu?" diye söylendi arkadaşına.

"Ancak be ağabey, koşuşturup durdum."

"Konuşmanızdan ne çıktı mimarla? Herifi sıkıştırdın mı köşeye?"

Barış olumsuzca başını iki yana salladı.

"Yok be ağabey... Bir bok öğrenemedim."

Komiser Selim yorgun bakışlarını meslektaşına çevirdi.

"Neden? Herifi sıkıştıramadın mı?"

"Belki benle dalga geçeceksin ama mimar bana masum gibi gelmeye başladı. Galiba cinayeti işleyen o değil. Gerçi ifadesinde hâlâ muğlak ve sakladığı bir şeyler var ama sanırım aradığımız kişi o değil."

"Hizmetçinin oğlu olduğunu yüzüne vurduğunda nasıl bir tavır takındı?"

"O hususa hiç değinmedim."

Selim öfkelenmiş gibi isyan etti.

"Neden yahu? Senin söylediğine bakılırsa, annesi bile öz oğlundan şüphelenirken, sen şimdi niçin aksini düşünmeye başladın?"

"Bilmiyorum. İnan, bilmiyorum. Ama galiba yanlış kişinin peşindeyiz."

"Peki, annesinden niye bahsetmedin?"

"Yanılıyorsam, mimarı sıkıştırmak için elimde son koz olsun diye."

"Saçmalamışsın. Sanki elimizde bol koz var. Bir haftadır santim ileri gidemedik. Baş komiser yine küplere binecektir mutlaka."

Barış konuyu değiştirmek istercesine homurdandı.

"Sizden ne haber? Aylin Hanım dışarıya çıktı mı hiç?"

"Bahçeye bile adımını atmadı. Zaten gün boyu bir sürü ziyaretçileri oldu; anlarsın ya başsağlığına gelenler, işte."

Barış anlıyorum dercesine kafasını salladı.

"Hadi " dedi Selim. "Biz gidiyoruz artık. Biz çekilince siz arabanızı buraya çekin."

"Hizmetçi Sıdıka evden dışarı çıktı mı ağabey?"

"Hayır. Sadece o dev bahçıvan var ya, biri sabah biri de az önce olmak üzere iki defa yakında bir yere alışverişe gitti. Başka hiçbir hareket yoktu evde."

Barış, Halil'i az önce gördüm diye açıklama yapmaya dahi üşendi.

"Tamam" diye fısıldadı. "Ben şimdi çocukları alır gelirim buraya."

Gece sakin geçiyordu. İki memur arabanın ön koltuklarında oturuyorlardı, Barış da arka koltukta hafif kaykılmış vaziyette dinleniyordu. Dün gecenin uykusuzluğu iyiden iyiye bastırmıştı. Bir ara uykuya dalmamak için arabadan dışarı çıkıp derin nefesler aldı, adalelerini gevşetmeye çalıştı. Hatta bir de pek alışık olmadığı hâlde sigara yaktı. Tam biraz rahatlayarak arabaya girdiği anda, memur Çan'ın, "Komiserim yalının kapısında bir ışık yandı" ikazıyla irkildi. Hemen dönüp yalının bahçesine

doğru bakışlarını çevirdi. Gerçekten de içteki giriş kapısının üstündeki lamba yanmıştı. Saatine bir göz attı, on ikiye çeyrek vardı. Lamba yanmıştı ama kapıda bir hareket yoktu. Önce pek umursamadı fakat az sonra bahçıvanın kapıya doğru yürüdüğünü görünce dikkat kesildi. Galiba biri dışarıya çıkıyordu. Nitekim az sonra evin kapısı açıldı ve eşikte Aylin göründü.

Komiser durumu daha iyi izlemek için öteki memur Necati'den dürbünü istedi. Dürbünü ayarlayıp baktı. Kadın gran tuvalet şıklaşmış, makyaj yapmış dışarı çıkıyordu. Gecenin bu saatinde bu kadar şıklaşıp nereye gidebilir diye düşündü; hızlı gece yaşamı için bile vakit geç sayılırdı. Çok garipti. Ayrıca bu denli makyaj yaptığına göre üvey kızı için tuttuğu matemi de bırakmıştı artık. Demek hepsi bir haftalık göstermelikti, diye söylendi içinden. Bahçenin karanlığında dev Halil'in de belirdiğini gördü aniden. Yoksa birlikte mi gideceklerdi? Bahçıvan hantal adımlarla demir parmaklıklı büyük bahçe kapısını açmaya doğru yürüyordu. Komiser, direksiyondaki Can'a "Hazır olun, takibe çıkacağız" diye mırıldandı.

Gerçekten bej renkli Jaguar az sonra yalının bahçesinden ağır ağır ayrılmış ve daryolu geçerek caddeye doğru yönelmişti.

"Hadi, Can" dedi Barış. "Arabanın peşine takıl."

Az sonra ekip jaguarın peşinde ilerlemeye başlamıştı. Necati cesaretini toplayarak kısık sesle sordu:

"Komiserim gecenin bu saatinde kadının nereye gittiği hakkında bir bilginiz var mı?"

Barış'ın cevabı çok kısa olmuştu:

'Yok."

Necati de başka bir şey sormadı.

Jaguar, Tarabya'ya gelince meydanda yumuşak bir dönüş yaparak Hacı Osman bayırına doğru kıvrıldı. Barış arkadaşlarına belli etmemeye çalışsa da büyük bir merak içindeydi. Acaba Aylin Hanım bu saatte nereye gidiyor olabilirdi? Baş komiser Hidayet'in teşhis ettiği gibi bu kadın pek tekin sayılmazdı; geç vakitte evden ayrılmasının nedeni kuvvetle muhtemel gizli bir aşk randevusu olabilirdi, Barış'ın da aklına gelen en güçlü olasılık buydu. Bir an bozulur gibi oldu, kadının evlilik dışı ilişkileri, işlenen

cinayetle alâkalı olmadığı sürece onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu; hatta kadının peşine takıldığına pişman olmuş gibiydi.

Kadının peşlerinde olduğunu anlamaması için mümkün olduğunca Jaguar'la aralarına mesafe koymuşlardı ama gözden kaçırmamak için de azami dikkat sarf ediyorlardı. Can, altlarındaki yerli arabanın direksiyonuna sıkı sıkıya yapışmıştı. Gecenin o saatinde Maslak yolu oldukça tenhalaşmıştı, Jaguarın birden hızlandığını gördüler. Takip gittikçe zorlaşıyordu.

* * *

Jaguar, Levent'teki iki katlı, eski ve oldukça bakımsız kalmış bir evin önünde durmuştu. Evin bütün ışıkları sönüktü. Levent girişinde Jaguar'ı bir ara gözden kaçırır gibi olmuşlar, saptığı sokağı görememişlerdi. Neyse ki tam sokağın önünden geçerken Can güç bela duran arabayı fark etmiş ve "İşte burada" diye bağırmıştı. Önce arabayı o sokağa sokmadılar.

Barış hızla dışarıya fırlamış ve güç bela siper edindiği ağacın arkasından arabadan inen Aylin'in geniş çantasından bir anahtar çıkararak kilidi açtığını görmüştü. Nefes nefese durduğu yerden kadını izledi. Az sonra Necati ile Can'da yanına gelmişlerdi. Tek kelime etmeden komiserden alacakları emri bekliyorlardı. Evin zifiri karanlık olması ve kadının kilidi açarak eve girmesi, metruk görünümlü evde başka kimsenin olmadığını gösteriyordu.

Barış saatine baktı. 12:30'du.

Bir aşk kaçamağı için bile geç sayılırdı. Kuşkuyla yerinde kıpırdandı genç komiser. Acaba yanılıyor muydu? Aylin Altınmızrak gecenin bu saatinde başka hangi nedenle buraya gelmiş olabilir ki? Çevrede yeni açılmış iş yerleri ekseriyetteydi.

Üç polis baş başa sessizce beklemeye başladılar. Etrafta daha ziyade iş yeri olduğundan çoğu binanın tanıtım panolarındaki ışıklar hariç sokak karanlıktı. Kararsız bir şekilde bekleştiler ama bu bekleyiş üç beş dakikayı aşmadı. Zira tam o esnada bu kez yolun alt tarafından nispeten modeli eski bir Opel'in farları sokağı aydınlatmıştı. Barış, gelen her kim olursa olsun yanındaki memurların gelen kişi tarafından tanınmayacağına emindi; ama kendisi bu vakada görevli biri olarak tanınabilirdi. Farın huzmelerinden kurtulmak için hemen önünde duran ağacın arkasına kaydı ve kendini

gizledi. Diğer iki memur da kendi aralarında konuşuyormuş gibi yapıp gelen arabayla ilgilenmiyor görünmeye çalışıyorlardı.

Opel, tam Jaguar'ın önünde durmuştu.

Barış gecenin sessizliğinde arabadan inen kişinin araba kapısını çarptığını görünce arkadaşlarına sordu:

"Kim geldi?"

Can karşılık vermişti.

"Kısaca boylu, genç bir adam" dedi.

"Bize bakıyor mu?"

"Hayır, komiserim. Doğru eve yöneldi."

Komiser başını ağacından arkasından çıkararak Opel'den inen adama bir göz attı. Az kaldı hayretten dilini yutacaktı. Çünkü adamı bakar bakmaz tanımıştı.

Bu, Mimar Emre Paksoy'dan başka biri değildi.

3

Aylin içeri girer girmez hemen kombiyi yakmış, evi ısıtmaya çalışmıştı. Bir haftadan beri sistem çalışmadığı için evin içi soğuktu. Sonra mutfağa gitmiş, kalite bir şampanya çıkararak iki uzun kristal kadehle beraber banyoya koşmuştu. Geçen ay kimsenin haberi olmadan yenilediği banyodaki jakuzinin yanına şişeyi ve kadehleri bırakırken burada Emre ile yaşadığı son hoyrat sevişmelerini anımsayarak içi ürpermişti. Aynı sevişmeyi bir daha yaşamayı, ruhunun derinliklerine işleyen unutulmaz haz anlarının tekrarını istiyordu. Burası onun gizli aşk yuvasıydı. Daha evvel başka erkekler de getirmişti buraya ama Emre'yi bulduktan sonra, gerçek bir hazine ele geçirdiğini neden sonra anlamıştı. Sevgilisi gelmeden önce evin içinde koşturup duruyordu. Biran önce sevişmeye geçmek için şartları ve evdeki ortamı ayarlamalıydı. Aslı'nın ölümü haliyle buluşmalarını engellemişti; fakat daha fazla tahammülü kalmamıştı Aylin'in, hatta bu buluşmalarının sakıncalı olduğunu, polisin şüpheliler listesine kattığı sevgilisinin muhtemel izlenme riskine rağmen, daha fazla

sabredemeyeceğini anlamış ve bu geç saatteki randevu için zor ikna etmişti sevgilisini.

Az sonra Emre de burada olurdu. Ona aşk yuvalarının bir anahtarını vermişti. Evin içi hâlâ soğuktu ama on dakikaya kalmaz hamam gibi sıcacık olurdu. Aylin bu yaptığının tedbirsiz bir davranış olduğunu, sakıncalarını da biliyordu ama hayatın ona öğrettiği gerçeklerden biri de ancak cesurların kazanacağı vakıasıydı. Bütün ömrü aldığı ve uyguladığı cesur kararlarla bu hâle gelmişti. Yaşamın bizzat kendisi bir tehlikeydi; insanoğlunun kısacık süren hayatında mutluluğa giden yollarda cesur ve pervasız adımlar atmak ona daima kaçınılmaz görünmüştü. Emre, onun yaşamına tesadüfen giren biriydi ama sakıncaları ne olursa olsun, fiziki açlığını mükemmelen gideriyordu.

Sokak kapısının kapandığını duyduğunda yatak odasında, geçirecekleri gecenin geri kalan saatlerinin heyecanıyla aşağıya inen merdivenlere doğru koştu. Basamaklarda kucaklaştılar ve ihtiraslı bir şekilde öpüşmeye başladılar. Genç kadın iri ve etli dudaklarını erkeğin ağzından kurtardığı bir anda, "Hadi önce banyo yapalım, jakuzi hazır" diye fısıldadı güçlükle. Emre hiç sesini çıkarmadan onu kucaklamış, basamakları inerek alt kattaki banyoya götürmüştü. Ayağının ucuyla aralık duran kapıyı ittikten sonra Aylin'i usulca kucağından indirmişti. Mimar, jakuzinin kenarında duran şampanya şişesini ve uzun ayaklı iki kadehi görünce gülümsedi. Onun beyninde de, son buluşmalarında giderayak kendilerini alamayarak yorgun geçen bir günün sonunda banyoda yeniden birbirlerinin oluşlarının tatlı anıları canlanmıştı. Sekse ikisi de doymak bilmezlerdi; yaradılışlarının özelliğiydi bu.

"Aynı şampanya mı?" diye fısıldadı Emre.

Aylin baygın bakışlarla başını salladı. "Aynısı." Emre ince parmaklarıyla genç kadının siyah kazağını omuzlarından çekip çıkardı. Aylin'in parfüm kokusunu içine çekti, dantelli sutyeninin örtemediği memelerini zevkle seyretti, şampanyanın uyarıcı etkisine hiç gerek yoktu, şehvetin büyüsüne çoktan kapılmıştı; hazır ve istekliydi. Kadının beline sarılmış, omuzlarını öpmeye başlamıştı. Dudakları boynuna doğru kayarken ellerini kadının sırtına götürmüş, sutyenin kopçalarını açmıştı. İncecik sutyeni çıkarıp yere attı. Aylin daha şimdiden zevkten kıvranıyordu. Emre göğüslerini okşarken

partnerini tahrik edecek sözler fısıldıyordu kulağına. Biryandan da mimarın pantolonunun fermuarını açıp kalçalarından aşağıya çekiyordu.

Emre tam bir şehvet kasırgası içinde homurdandı:

"Daha fazla dayanamayacağım, jakuziye girmeyi boş ver şimdi. Seni istiyorum."

Genç kadının da istediği buydu zaten. Partnerini yeterince tanıyordu; o coşku anına biraz geç varıyordu ama vardıktan sonra da durulması saatler alırdı. Enerjisi âdeta sınırsızdı, tükenmek bilmezdi. Adamın parmakları aşağıya uzanırken mırıldandı:

"Hadi, beni kucakla ve yukarıya yatak odasına götür."

"Boş ver yatağı... Seni hemen burada, şuracıkta istiyorum. Eğil!"

Emre'nin sesi haşin ve emredici çıkmıştı. Kollarıyla onu çevirdi ve arkasına geçti. Aylin, sevgilisinin istediği pozisyonu anlamıştı. Eğilerek jakuzinin kenarlarını kavradı. Bir haftadır bu anı yaşamanın hasretiyle yanıp tutuşuyordu. Banyonun içini iniltiler kaplamıştı. Her ikisi de doruğa yaklaşan bir arzuyla soluyordu. Ama Aylin, sevgilisinin bu hızlı ve şiddetli tempoya dayanamayıp erken tükeneceğini hissetmişti; oysa onun için henüz çok erkendi.

"Yavaş ol biraz... Lütfen... Tut kendini" diye inledi.

Lakin fırtına birden kesildi.

Emre doruğa ulaştığında ne inlemiş, ne iç çekmiş, ne de coşkuyla ufak çığlıklar atmıştı. Durmuştu sadece.

Aylin içinden, lanet olsun, diye homurdandı. Bütün arzuları yarım kalmıştı; ama daha da ilginci Emre ile sevişirken ilk defa böyle bir hâl başına geliyordu.

Emre, kollarından tutup onun pozisyonunu düzeltirken sadece, "Kusura bakma, biraz erken oldu" demekle yetinmişti soluk soluğa. Aylin büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu...

*** * ***

Komiser Barış tam bir şaşkınlık içindeydi. Üzerinde çalıştığı cinayet olayıyla ilgili bir yığın ihtimal hesapları yapmış, katilin tespiti için eline

geçen ipuçları ve beyanları değerlendirmiş, bazı hadiselerle kişiler arasında bağ kurmaya çalışmıştı. Lakin Aylin Hanımla mimarın gece yarısı yaptıkları bu buluşma bir anda olaya yepyeni bir boyut katıyordu. Aslı'yı en fazla seven adamla, en fazla nefret eden kadın arasında bir ilişki ortaya çıkmıştı şimdi. İçinden küfür edip kendine kızdı. Böyle bir ilişkinin olabileceğini aklının köşesinden bile geçirmemişti. Bu gece şahit olduğu buluşma, cinayeti açıklayıcı bir sebep olabilirdi. Bundan böyle elinde esaslı bir gerekçe olacaktı ama biraz daha beynini zorlayınca katil ve katilin cinayeti ne şekilde işlediği hususunun hâlâ karanlıkta olduğunun farkına vardı. Mimar bir anda en güçlü katil zanlısı hâline gelmişti ama adamın polise verdiği ifadenin canlı tanığı vardı. Gece bekçisi Kâmil Efendi... Mimarın o gün siteye geliş ve gidişini yeminli ifadesiyle teyit ediyordu. Biran aklına, gece bekçisine yakayı sıyırmak için büyük para teklif edilmiş olabileceği ihtimali geldi. Bu danışıklı bir oyun da olabilirdi; gerçi öyle bir parayı verecek maddi gücün mimarda olmadığını sanıyordu ama Aylin Altınmızrak bu parayı gayet rahat ödeyebilirdi. Hem de bir taşla iki kuş vurarak. Kadının mevcut serveti yanında gece bekçisine teklif edilen para miktarı devede kulak kalırdı. Kadın böylece hem ilerde konacağı servete tek başına sahip olacak, hem de âşığı olan üvey kızının sözlüsü ona kalacaktı. Düşündükçe tüyleri ürpermeye başladı. Şimdi başka ihtimalleri de değerlendirmeye başlamıştı. Mesela mimarın evine gizlice girdiği sırada kulak misafiri olduğu telefon konuşmasında da hizmetçi Sıdıka ısrarla oğluna cinayeti işleyip işlemediğini soruyordu. Demek ki anası bile ondan şüpheleniyordu. Şimdi düşüncesi biraz daha berraklaşmaya başlamıştı. Bu durumda bütün pislik Aylin Altınmızrak'tan kaynaklanıyordu. Cinayet planını kuran ve azmettiren o olmalıydı.

Gecenin ayazında kalıp gibi kalmış düşünmeye devam ediyordu Barış. Onun şaşkınlığını hisseden ekip elemanları sessiz kalıp amirlerinden emir bekliyorlardı; fakat komiserin konuşacak hâli kalmamıştı. Nihayet Can sordu:

"Şimdi ne yapacağız amirim?"

Barış'ın cevabı pek kısa olmuştu:

"Bekleyeceğiz" dedi zor duyulan bir sesle...

* * *

O sırada aşk yuvasının banyosunda Emre ayak bileklerine düşen pantolonunu yukarı çekmekle meşguldü.

Tatminsizlikten deliye dönen Aylin sertçe homurdandı:

"Ne yani? Hepsi bu kadar mı?"

Mimar ilgisiz bir şekilde mırıldanmıştı:

"Kusura bakma, sevgilim. Şu sıralar çok gerginim. Bağışla... Bir başka buluşmamızda telafi ederiz."

Aylin huzursuzca homurdandı:

"Demek gerginsin? Şu ölen salak sevgilin yüzünden mi?"

"Lütfen, Aylin. Yine başlamayalım."

"Ne o? Ona salak dediğim için mi bozuluyorsun?"

Mimar buz gibi bir çehreyle kadına baktı.

"Çok gaddar ve acımasızsın. Az da olsa onunla bir geçmişim vardı; haliyle bu vakitsiz ölümüne üzüldüm tabii. Ondan hiç hoşlanmadığını bilirim ama bu kadar da vicdansız olma."

"Yaşadıklarımızı çok çabuk unuttun galiba. Aranızın iyi olduğu zamanlar beni baştan çıkarmak için etrafımda yaltaklanıp duruyordun ama."

Emre sert bir şekilde karşılık verdi:

"Asıl beni baştan çıkaran sendin. Büroma ilk geldiğin günü unutuyor musun? Yediğimi mi sanıyorsun o numaranı? Aslında bana teklif edeceğin mimari bir çizim filan yoktu; tek bir niyetin vardı ve o da beni tavlamaktı."

"Sen de dünden teşneydin benimle fingirdeşmeye."

"Evet, bunu inkâr etmiyorum."

"Eee, bu hâlin ne öyleyse? Gerginim demek de ne oluyor?"

"Anlaşana biraz. Polis yakamı bırakmıyor. Yüzüme karşı söylemiyorlar ama onların nazarında en güçlü katil zanlısı benim. Gergin olmam için yeterli sebep değil mi bu?"

Aylin gülümsedi.

"Senden mi şüpheleniyorlar?"

"Yüzüme karşı söylemediler ama evet, benden şüpheleniyorlar."

"Saçma" diye mırıldandı genç kadın. "Ellerinde seni itham edecek bir delil var mı?"

"Ne olabilir ki? Fakat ben maktul enin sözlüsüydüm ve cinayet günü o evdeydim. Bu iki gerekçe yetmez mi?"

"Kusura bakma ama sen bir aptalsın. Beynin, aletin kadar iyi çalışmıyor."

"Ne demek oluyor bu?"

"Sana o kızla görüşmemeni söylemiştim. Beni dinlemedin. Niye gidiyordun hâlâ o yazlığa?"

"Biraz anlayışlı olmaya çalışsana. Aslı ile evlenmekten vazgeçtim; ama o iyi bir insandı, onu tamamıyla kaybetmek istemiyordum, arada sırada görüşmenin ne sakıncası olabilirdi ki?"

"Sana bunu yasaklamıştım."

"Kıskanıyordun, değil mi?"

Aylin hiç tereddüt etmeden homurdandı:

"Evet. Ben erkeklerimi bir başka kadınla paylaşmam; bunu anlamış olmalıydın."

Genç mimar bir an irkilerek sevgilisine baktı. O an ruhunu şiddetli bir kuşku kapladı. Elinde olmadan kekeledi.

"Yoksa?!.."

"Yoksa ne?"

"Onu sen mi öldürttün?"

Aylin bir kahkaha attı.

"Bunu da nereden çıkarıyorsun? O salağı neden öldüreyim ki?"

Mimarın beti benzi atmıştı.

"Düşünülürse bir yığın sebep var. Ragıp Bey'den kalacak mirasın çoğu Aslı'nın olacaktı, oysa şimdi hepsi sana kalacak. Bu, bile yeterli bir cinayet sebebi olabilir. Ayrıca üvey kızının sevgilisini elinden almakla şeytani bir şekilde ondan intikam aldın, kendini tatmin ettin."

Aylin bir kahkaha daha attı.

"Sen hayal görüyorsun."

"Hiç de değil. Aslı'nın öldürüldüğünü işittiğim andan itibaren hep onu kimin öldürebileceğini düşünmeye başladım. Ama aklıma tek bir isim bile gelmedi. Prensipleri doğrultusunda herkesle iyi geçinen biriydi o. Kimseye bir kötülüğü veya zararı dokunmamıştı ki hasmı olsun. Kim onu öldürmek isteyebilirdi ki?"

Aylin homurdandı yeniden:

"Artık o kadarını bilemem" dedi.

Emre korkuyla kadına bakakaldı.

"O işi sen yaptırdın, değil mi? Hadi, itiraf et."

Aylin çırılçıplak mimara yaklaştı.

"Sen gerçekten çok gerginsin. Kafayı üşütmüşe benziyorsun. Bu geceki yetersizliğinde bundan olmalı, kafayı o cinayete takmışsın ve saçmalıyorsun. Kocamın ölümü hâlinde bana kalacak miras yedi ceddime yeter. Niye böyle saçma sapan bir işe kalkışayım ki? Çok aptalca konuşuyorsun. Hadi, gel bebeğini kucakla ve yukarıya götür. Kaldığımız yerden devam edelim. Seks insanın sinirlerini yatıştıran en iyi devadır. Sana yatak odamızda birkaç numara çekerim. Hiç dert etme, yeniden zımba gibi olursun."

Yaklaşıp genç adamın boynuna sarıldı ve iri memelerini göğsüne yasladı...

4

"Vay kaltak vay!" diye söylendi Hidayet Baş komiser. "Ben size bu karının sağlam ayakkabı olmadığını söylememiş miydim? İşte sorun aydınlandı sayılır. Zanlıları tespit ettik. Hiç kuşkum kalmadı artık; o karı mimarı baştan çıkardı ve kızı öldürmesi için baskı yaptı. Menfaati büyük tabii, hem kocasının mirasına tek başına sahip olacak, hem de üvey kızının sözlüsüyle gününü gün edecek, oh ne âlâ memleket!"

Baş komiserin odasında durumu Hidayet ile Selim'e açıklayan Barış, amirinin sevincine iştirak edememenin gerginliğiyle mırıldandı:

"Baş komiserim, dün gece çok önemli bir aşama kaydettiğimizi biliyorum. Elimize esaslı bir cinayet nedeni geçmiş sayılır, fakat cinayeti kadının azmettirmesiyle mimarın işlediğine dair henüz elimizde en ufak bir kanıt yok."

Hidayet rahatlamış bir edayla, "Allanın izniyle onu da buluruz" dedi.

Barış hiç de öyle düşünmüyordu. İçini çekerek söylendi:

"Gece bekçisinin verdiği ifadeyi unutmayın. Mimar cinayet saatinden çok önce olay yerini terk etmiş. Kâmil Efendi görgü tanığı. Dava açılırsa, iyi bir ceza avukatı bu ifadeye müsteniden adamı kurtarır."

Hidayet söylendi:

"Gece bekçisi yalan söylüyor olamaz mı? Belki herifin eline okkalı bir para sıkıştırarak satın almışlardır."

"Bunu ben de düşündüm" dedi Barış. "Ama ihtimal vermiyorum."

"Neden?"

"Adam iyi ve dürüst birine benziyor. Öyle bir işe kalkışmaz."

"İnsanların içyüzü hiç belli olmaz. Kimseden kesin emin olamayız."

Barış üsteledi:

"Amirim bir de şu verandada bulduğumuz ayak izleri var. O izlerin izahı biraz zor. Bence katil 45 numara ayakkabı giyen cüsseli biri, bu da Emre Paksoy'un vasıflarına uymuyor. Bu durumu nasıl açıklayacağız?"

"Barış bazen çok boş konuşuyorsun. Anlaşana, Aylin Altınmızrak ile mimar bir cinayet organize etmişler sinsice. Muhtemelen, cinayet eylemini kendileri değil, kiraladıkları başka biri üstlenmiş olabilir, yani kiralık bir katil. Gece bekçisinin de bu işe karışması mümkün. En azından katilin elini kolunu sallayarak siteye girmesine göz yummuş olabilir."

Barış hiç duraklamadan karşılık verdi:

"Amirim, bütün bu olasılıkları ben de düşündüm. Yine de ortada izahı zor bir durum var. Şayet devrede iri yarı kiralık bir katil varsa, öldürülen kız gecenin ilerleyen bir saatinde hiç tanımadığı bir yabancıya salonun sürmeli

kapısını niye açsın? Onu niye içeri alsın? Bu size akıllı bir davranış gibi geliyor mu? O saatte camın arkasında bir yabancıyla yüz yüze gelince korkması ve kesinlikle kapıyı açmaması gerekmez mi?"

Baş komiser biran durakladı.

"Katil belki yanına gece bekçisini de almıştır, kızda güven yaratmak için. Olamaz mı?"

"Sanmıyorum. Ben, Kâmil Efendi'nin hâlâ bu işe bulaşmadığı kanaatindeyim. Aslı, mutlaka kapıdaki kişiyi tanımış ve sakınca görmemiş olmalı ki onu içeri almış."

Hidayet'in yüzü asılmıştı.

"Ne yani?" diye söylendi. "Bu iki soysuzun cinayette aktif rolü olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Bağışlayın amirim ama işler iyice karıştı şimdi. Ben tahminlerimi elimizdeki bulgular ve mantık çerçevesinde yürütmek isterim. Daha önümüzde cevaplayamadığımız bir yığın soru var. Ortaya çıkan yeni durumu takdir etmiyor değilim; kanımca ikisi de suçlu olabilirler ama elimizde kesin deliller olmadıkça daha ileri gidemeyiz gibi geliyor bana."

Hidayet yasağı delerek paketinden bir sigara çıkarıp yaktı. Biraz sertçe söylendi:

"Tamam, anlaşıldı. Daha fazla açıklama yapmana gerek yok. O zaman sizlerden delil istiyorum şimdi. Ne yapıp edip en azından bunlardan birinin cinayetle ilgili delil teşkil eden bir açığını bulup çıkarmanızı istiyorum."

O zamana kadar sessizce konuşmaları dinleyen Selim ilk defa lafa karıştı.

"Şu Emre'nin annesi olan hizmetçi kadın; acaba onun cinayetle bir ilgisi olabilir mi? Polise yalan söylediğini artık biliyoruz. Şubeye alıp sorguya çekebilir miyiz? Oğluyla olan kan bağını acaba neden bizlere söylemekten kaçındı?"

Baş komiserin yine gözleri parıldamıştı. Sualin cevabını almak ister gibi muavini Barış'a baktı. Kendisinden yorum beklenildiğini anlayan genç komiser yine olumsuzca başını sallamıştı.

"Sıdıka’nın katili bilmediği kesin. Aksi hâlde bunu telefonda oğluna sormazdı. Ama işin manidar olan tarafı kadının bile oğlundan

şüphelenmesi" dedi.

Odayı geçici bir sessizlik kaplamıştı. Uç polis de olayın seyrinde çok önemli bir aşamaya geldiklerini biliyorlardı ama hâlâ ortada kendilerini katile götürecek kesin delilleri bulamamışlardı.

O sabah Aylin zor uyandı. Vücudunu kaskatı hissetti. Başı da ağrıyordu. Yatağın içinde doğrulup kocasının yattığı tarafa dönünce, Ragıp'ın kalkmış olduğunu gördü. Yatak boştu. Telaşlanarak yataktan fırladı. Aslı'nın ölümünden bu yana kocasının ilk defa kendisinden önce yataktan kalktığına şahit oluyordu. Sırtına sabahlığını ve ayağına terliklerini geçirip hemen odadan dışarıya fırladı. Merdivenden aşağıya inerken alt kat koridorunun başında Sıdıka'yı görmüştü. Hemen seslendi:

"Ragıp Bey nerede?"

Hizmetçi yüzünde mutlu bir ifadeyle karşılık vermişti:

"Beyefendi salondalar, efendim. Bu sabah erken uyanmış. Meraklanmayın, kendisi iyi. Hatta benden her zamanki gibi sade kahvesini istedi. Şimdi yapıp getireceğim."

Aylin mırıldandı:

"Bana da sade bir kahve yap, Sıdıka. Başım kazan gibi" dedi. Sonra hızla basamakları inerek salona yürüdü. Yaşlı adam her zaman oturduğu koltuğuna yerleşmişti; fakat Aylin onun yüzüne bakar bakmaz yüzündeki ifadeden, kızının ölümünden buyana geçirdiği ağır travmanın izlerinden kurtulduğunu anlar gibi olmuştu.

Sahte bir tebessümle mırıldandı:

"Günaydın Ragıp. Bugün daha iyisin galiba."

"Evet, biraz toparlandığımı hissediyorum. Doktorun verdiği ilaçları da almayacağım artık."

"Olur mu hiç hayatım? O ilaçların sayesinde ayağa kalktın."

"Evet, ama serseme döndüm. Beynim uyuştu, acımı bile doğru dürüst yaşayamadım."

"Yapma Ragıp, üzüntünü anlıyorum ama hem yaşlı, hem de hastalıklısın. Ya senin de başına bir hâl gelirse, önce kendini düşün. Ölenle ölünmüyor,

biliyorsun. Çektiğin ıstırabı takdir ediyorum fakat hayat devam ediyor. Geride kalanların metin olması icap ediyor."

Aylin bu gibi ahvalde alışılagelmiş birtakım beylik lafları sıralıyordu; lakin kocasının bir hafta içinde toparlanmaya başlamasına şaşırmıştı. Yanına yaklaştı; sanki onun bir an önce eski sağlığına kavuşmasını istiyormuş gibi pijamasının yakasını düzeltti, sahte bir tebessümle ellerini avuçlarının içine alıp devam etti:

"Bana sorarsan en iyi çare senin bir süre bu ortamdan uzaklaşman. İşe de kesinlikle gitmemelisin. Önce sağlığına kavuşmalısın, hayatım. Belki sana ters ve anlamsız gelebilir ama en iyisi bir süre seyahate çıkalım. Neresi olursa olsun."

"Sen ne diyorsun, Aylin? Bu durumda nasıl seyahate çıkabilirim?"

Genç kadın, acaba fazla mı ileri gittim, diye düşündü. Kocasının karşısındaki koltuğa otururken bacak bacak üstüne attı ve sabahlığının eteklerini bilinçli olarak kapatmadı. Mevzun bacakları açıkta kalmıştı. İktidarsız Ragıp'ın çıplaklığını seyirden büyük zevk aldığını bilirdi. Avrupa'ya yapılacak bir seyahat kocasını ümit ve heyecana boğabilirdi; ama dikkat etti, Ragıp açıkta kalan bacaklarına bir an olsun göz atmamıştı. Aylin şansını bir daha zorladı.

"Senin için en iyi çare, bu vasattan uzaklaşman. Evde de kalsan, işe de gitsen her yerde kızını düşüneceksin; oysa seyahat insana yeni yerler, yeni çehreler görmesini sağlar. Oyalanır, acının biraz küflenmesini sağlarsın. Biliyorum, bu acı kolay kolay dinmeyecektir ama bence en iyi çare bu."

"Olmaz" diye kesin bir ses tonuyla homurdanmıştı kocası. "Kızımın katili bulununcaya kadar ben rahatlamayacağım. Tek umudum o namussuzun biran önce yakalanması."

Yüreğinde hafif bir yanma hissetti genç kadın. Acaba Ragıp şu anda sevgili kızının katili ile konuştuğunu bilse ne yapar, diye geçirdi içinden. Bahçıvan Halil işini iyi yapmıştı doğrusu. Sadik köpeği üslendiği vazifeyi hakkıyla yerine getirmiş ve sanki çok olağan bir görev ifa etmiş gibi sessiz ve durağan işine devam etmişti. Ona çok şey borçluydu. Fakat erkekleri her zaman dayanılmaz cazibesinin esiri birer köle gibi görmüştü Aylin. Hepsi öyleydi. Ne var ki, kimini hayatının geleceğini sağlayan para babaları, kimini içindeki heyecan ve arzuları tatmin eden önemsiz kişiler, kimilerini

de sadece emirlerini uygulayan sıradan insanlar olarak görmüştü. Hepsinin müşterek yanı kendisine duydukları şehvet tutkusuydu.

Kocasına cevap vermedi. Dün geceyi anımsadı. Emre'ye fena hâlde bozulmuştu. O da salağın teki, diye geçirdi aklından. Her şey yolunda giderken yataktaki performansı oldukça iyiydi, hatta iyiden de öte. Ama Aslı'nın ölümünden sonra bir tuhaf olmuştu. Hayvani bir saldırı yapmış, kendisini umutlandırmış ama bir defada kalarak büyük bir hayal kırıklığı yaratmıştı. Zaten tahminlerin hilafına her zaman yetenekli erkek bulmak hiç de sanıldığı kadar kolay olmuyordu.

Dün geceki tatminsizlik başına vurmuş, hayallerini karartmıştı. Hele üstüne üstlük mimarın ileriye giderek Aslı'nın ölümüyle ilgili olarak kendisini itham etmesi onu daha da sinirlendirmişti. Onu baştan çıkarması sadece Aslı'ya duyduğu nefrettendi. Bu dünyayı genç kıza zindan etmeyi en başından beri kafasına koymuştu zaten. Aslı'nın mutluluğunu kabul edemezdi. Mimarı da çabucak elde etmiş, kendisine bağlamıştı. Emre şimdi bir çöküntü içindeydi, yaşanan olayların etkisinden henüz bütünüyle sıyrılamamıştı; ama bu badireyi atlatınca yine köle gibi gelip ayaklarına kapanacaktı.

Ona daha fazla yüz vermemeye kararlıydı Aylin. Artık Aslı olmadığına göre mimarın da hayatındaki varlık sebebi ortadan kalkabilirdi. Gerçi dün gece banyodaki sevişmeleri fena değildi ama mimar daha fazlasını veremediği için şansını yitirmiş sayılırdı.

Baygın siyah gözleri karşısındaki yaşlı kocasına takıldı yeniden. Aklına yeni bir melanetin ilk tohumları saçılmaya başlamıştı bile. Üzgün gibi eşini süzerken kocamdan da kurtulmanın tam zamanı sayılır, diye düşündü. Yeni bir kalp krizi geçirirse, bu krize dayanamayacağı kesindi. Bu krizi açıklamanın da çok geçerli bir nedeni vardı; kızını kaybetmesinin dayanılmaz acısı. Hafifçe gülümsedi içinden. Bazı şeyleri sıcağı sıcağına halletmenin yararı vardı. Doktorlar hele bu sıralarda kesinlikle aşırı heyecana tahammül edemeyeceğini özellikle belirtmişlerdi. Hastalıkları nedeniyle cinsel gücünü takviye edici ilaçları doktorlar yasaklamışlardı, bütün isteğine rağmen Ragıp da o tür ilaçları kullanamıyordu; ama yatak odasındaki komodinin gözünde o tür ilaçların hepsi mevcuttu. Bütün sorun hissettirmeden Ragıp'a onlardan birini yutturmaktı.

Yeniden konuşmaya başladı.

"Belki de haklısın, hayatım" dedi. "Ben seyahati senin rahatlaman için düşünmüştüm ama sen nasıl istersen öyle olsun."

Cümlesini bitirdikten sonra da son derece tabii havalarda bacak bacak üstüne atış pozisyonunu değiştirdi. Bunu yaparken de sabahlığı neredeyse kalçalarına kadar açılmıştı. Sözde farkında değilmiş gibi davranıyordu ama çaktırmadan da göz ucuyla kocasına bakıyordu.

Ragıp'ın solmuş ve çökmüş yüzünde bir kıpırdama olmuştu. Geçirdiği derin üzüntü her hâlinden belliydi, avurtları çökmüş, suratı âdeta uzamıştı. Ona rağmen karısının kayan sabahlığının eteklerinden düzgün ve bembeyaz tenli bacaklarını görünce, Aylin'in çok iyi bildiği ihtiras kıvılcımları feri kaçmış gözlerinde belirmişti. Genç kadın içinden, ne olacak, hepiniz salaksınız işte, diye geçirdi. Seks kokusunu alınca hepsi çılgına dönüyorlardı. Bu iş tamam, diye düşündü. Geçirecekleri ateşli bir geceye Ragıp'ın yorgun kalbi kesinlikle dayanmazdı.

Tam o sırada Sıdıka pişirdiği kahvelerle salona girince Aylin çaktırmadan sabahlığının eteklerini örterek bacaklarının çıplaklığını gizledi. Hizmetçi kahvelerini vererek salondan çıktı. Tekrar baş başa kalmışlardı. Aylin bu kez eteklerini açmadı. Gayet masum bir edayla sordu:

"Yoksa yeniden işe başlamayı da düşünüyor musun sevgilim?"

Yaşlı adam biraz düşündükten sonra cevap verdi; "Evet, hayatım. Ama hemen değil. Belki birkaç gün daha dinlenirim. Şimdilik kendimi çok güçsüz hissediyorum. Belki önümüzdeki hafta başı."

Hiç önemli değildi. Rahatlıkla birkaç gün daha sabredebilirdi Aylin. Hem öylesi daha da iyi olurdu; bir erkeğin işine dönmesi sağlığına kavuştuğunun işareti sayılırdı. İşi dönecek kadar kendini iyi hisseden erkek haliyle karısıyla sevişmeye de kalkışabilirdi.

* * *

O akşamüstü aile doktoru yeniden Ragıp Bey'i ziyarete gelmişti. Kendisini rutin bir muayeneden geçiren hekim, iyiye gittiğini, durumun sevindirici olduğunu fakat yine de heyecandan uzak durmasını ve kendisini kesinlikle yormamasını tembih etmişti. Doktor ayrılırken, Aylin onu geçirmek için salondan çıkarak kapıya kadar birlikte gelmişti. Yaptığı planın kılıfını hazırlamak için en uygun zamandı. Doktor tam kapıdan çıkmaya hazırlanırken, kısık sesle fısıldadı:

"Cengiz Bey, sizinle özel bir konuyu görüşmek isterim" dedi.

Zayıf ve uzun boylu, kibar bir zat olan doktor hemen durarak bekledi.

"Tabii, Aylin Hanım. Ne isterseniz sorabilirsiniz. Her sorunuza açığım efendim."

"Şey... Dediğim gibi mevzu biraz özel ve mahrem."

"Hiç fark etmez, hanımefendi. Ben bir hekimim."

Aylin sahte bir hava içinde yutkundu.

"Şey... Eşimin iktidar problemini biliyorsunuz."

"Evet, biliyorum. Profesör Özkök'e de ben götürmüştüm zaten. Yeni bir sorun mu var? Benim açımdan yapmaması gerekenleri uzun uzun anlatmıştım ona. Hatta arkadaşım Özkök'le müşterek tavsiyelerde bulunmuştuk."

Aylin aynı mahcup edayla bildiğini onaylar şekilde başını salladı.

"Fakat hiç laf dinlemiyor, doktor bey. Anlatmaya hicap ediyorum ama hastaneden döndüğümüzden beri her gece birlikte olmak istiyor. Elimden geldiğince ikaz ediyor ve engellemeye çalışıyorum ama söz geçirmek mümkün değil. Başucunda birtakım güçlendirici ilaçlar var, onları kullanmaya kalkışıyor."

"Aman sakın ha!" dedi doktor. "Bu son derece tehlikeli, hele geçirdiği son kalp krizinden sonra... Asla böyle bir teşebbüste bulunmasın. Aman, dikkat edin, hanımefendi."

Doktorun hayreti yüzünden okunuyordu. Böyle ağır bir üzüntüden sonra o yaştaki bir adamın evine döner dönmez karısıyla ilişkiye kalkışmasını yadırgamıştı.

"Ben elimden geldiğince engellemeye çalışıyorum ama takdir edersiniz bana çok kızıp öfkeleniyor. Ne yapacağımı şaşırdım."

"Şu sıralar son derece sakin olması ve en ufak heyecandan bile uzak durması gerekir. Hele sözünü ettiğiniz ilaçları alması tek kelimeyle intihardır. Lütfen bunu kendisine anlatmaya çalışın. İleriki aylarda yeniden bir kontrolden geçirir, bir tavsiyede bulunuruz kendisine."

"Teşekkür ederim doktor" diye mırıldandı Aylin.

Doktor veda edip gidince, salona geri dönen genç kadınının dudaklarında sinsi bir tebessüm belirmişti. Ölüm ruhsatını almış sayılırdı. Bundan sonrası oldukça kolaydı. Artık kocasının ölüm nedenini rahatlıkla onaylayacak bir hekim var sayılırdı elinde. Ragıp'ın ilaçlarını çoğu zaman eliyle kendisi verirdi ve yaşlı adam karısına güvendiğinden yuttuğu ilaçlara bakmazdı bile.

Tam salondan içeriye girmek üzereydi ki, kapının zilinin çalınmasıyla durakladı. Hatta biran doktorun geri geldiğini sandı. Doktor endişeye kapılıp kocasıyla bizzat konuşmaya karar verdiyse bu hiç de hoş olmazdı. Sıdıka'nın kapıyı açmasına fırsat vermeden hızla sokak kapısına döndü. Bir yandan da Sıdıka'nın etrafta olup olmadığına bakmıyordu.

Kapıyı araladı ama kapının önündeki kişi doktor değil, bahçıvan Halil'di. Aylin derin bir nefes aldı. Fakat sonra da irkilerek sadık köpeğine baktı. Şaşırmıştı, çünkü mecbur kalmadıkça Halil yalının kapısına dayanmazdı. Aylin söylendi:

"Ne var, Halil?"

Koca dev güçlü sesiyle mırıldanmıştı:

"Sizinle konuşmam lazım, hanımefendi."

Mutlaka olağandışı bir şey olmalıydı. Bunca yıldır, yalının korunması dâhil, bahçıvanın ön kapıya kendi isteğiyle geldiğini hatırlamıyordu. Yeme içme veya yalı personeliyle teması gerektiğinde Halil daima denize bakan servis kapısını kullanırdı. Birden huylandı. Neyse ki Sıdıka yine ortalarda görünmüyordu o an. Bahçıvanın gelişinin önemli bir nedeni olduğunu sezinleyen Aylin hemen dışarıya çıkıp kısık sesle sordu:

"Söyle bakalım Halil, ne derdin var?"

Dev adam gözlerini kadından kaçırarak mırıldandı:

"Benim bir derdim yok efendim. Ama sokakta bir araba var. İçindekiler hep bizim yalıya bakıyorlar."

Genç kadının birden beti benzi atıvermişti.

"Yani yalıyı mı gözetliyorlar?"

Halil başıyla tasdik etti.

"Polis mi?"

"Sırtlarında üniforma yok."

"Sivil polisler mi?"

"Galiba."

"Ne zaman fark ettin?"

"Bu sabah, içinde iki üç kişi var."

"Belki yanılıyorsundur, Halil. Komşulardan birine ait bir araba olabilir."

"Ben yanılmam, hanımım."

Aylin düşünmeye başladı. Bu haber hiç hoşuna gitmemişti. Hatta bir an paniğe kapılır gibi oldu. Sadık köpeği muhtemel polis ekibini yeni fark etmiş sayılırdı; ama polisler dün gece de yalıyı gözetleme işini yapmışlarsa o zaman Emre ile buluştuğunu da görmüş olabilirlerdi. İçinden lanetler okudu, biraz da kendine kızdı. Bir haftalık ayrılığa dayanamamış, dün gece Levent'teki özel aşk yuvasına mimarı çağırmıştı. Polis bu görüşmeyi tespit etmişse başı ağrıyabilirdi. Ama çabuk toparlandı. Bu buluşma için gerekirse uygun bir sebep yaratmalıydı polise açıklayabileceği.

"Sağ ol Halil" dedi. "Ben icabına bakarım. Sen, korkma."

Bahçıvan safça homurdandı:

"İsterseniz, gidip onları tepeleyebilirim."

"Hayır, Halil... Sakın ha! Öyle bir şey yapma. Onları hiç fark etmemiş gibi davran."

"Siz nasıl isterseniz."

"Aferin, Halil. Hep böyle dikkatli ol." Sonra bir köpeği okşar gibi devin adaleli kolunu yakalayıp sıktı. Ten temasının adamın başını döndüreceğini biliyordu. Nitekim bahçıvan önüne iri bir kemik atılmış gibi memnuniyetinden titredi ve hızla kapının önünden uzaklaştı.

Aylin, salona kocasının yanına döndüğünde düşünceliydi. Bu haber hiç hoşuna gitmemişti. Neyse ki Ragıp ondaki değişikliği, durgun hâli anlayamayacak kadar dalgındı. Salona girişini bile fark etmemişti.

5

Çizim masasının üzerine bıraktığı cep telefonu çalmaya başladığında saat akşam yediydi. Bürodaki diğer iki yardımcısı çoktan çıkmışlardı. Emre kadranda beliren numaraya bakınca hiç şaşırmadı. Aylin'in özel hattıydı bu. Arayacağından emindi, hatta geç bile kalmıştı. Dün geceki başarısız sayılacak birleşmelerinden sonra biraz da ağız dalaşı yapmışlar ve kırgın olarak ayrılmışlardı.

Mimarın eli telefona uzandı ama hemen açmadı. Bütün gün boyunca aralarındaki ilişkinin bundan sonra ulaşacağı mecrayı düşünüp durmuştu Emre. inkâr edemezdi, bu kadına tutkundu. Zaten hiçbir erkeğin ona karşı koyamayacağını biliyordu. Ama aralarındaki ilişki sadece cinsellikti. Emre örümcek ağına takılıp kalmış bir sinek gibi hissediyordu kendini. Aylin'i de o ağın kurucusu örümcek... Kadın zevkle ve ağır ağır onun kanını emiyordu sanki. Kadının ağına düşmüş ve kaçma şansını yitirmişti. Kimse kurtulamazdı onun elinden. Aylin istediği her şeyi elde etmeye muktedir bir kadındı. Genç mimar doğacak sonuçları bilerek, görerek düşmüştü bu duruma; kuşkusuz biraz da isteyerek. Onun için fazla hayıflanmaması gerekirdi. Bu ilişki uğruna Aslı'ya olan sevgisini de tüketmişti. Telefonun zili çalmaya devam ediyordu.

Telefon avucunun içindeydi ama açma düğmesine bir türlü basamıyordu. İçinden bir küfür savurdu. Açmayıp da ne yapacaktı? Başka şansı var mıydı sanki? Dün gece çok gergin olduğundan işi kısa kesmiş, bu yüzden de tartışmışlardı. Aylin doyuma ulaşmadığı zaman tam bir cadı oluyordu. Seçtiği erkeği tükeninceye kadar kullanmayı da çok iyi beceriyordu.

Herhalde dün gece yarım kalan zevkini bu akşam tamamlamak niyetindeydi. Aramasının sebebi Levent'teki aşk yuvasına yeniden çağırmaktı. Niye karşı koyuyorum ki, diye söylendi içinden. Dün Barış denen o komiserle yaptığı görüşme sinirlerini çok germişti ama o dünkü olaydı; oysa şimdi hiç de öyle gergin değildi.

Telefonun zili kesildi. Ama hemen ardından yeniden çalmaya başladı. Yine o arıyordu. Emre bu defa fazla düşünmeden telefonu açtı.

"Efendim?"

Aylin'in tiz ve sert sesi kulaklarında çınladı:

"Niye açmıyorsun telefonu?"

"Büromda öbür odadaydım. Duyamadım."

'Yalnız mısın?"

"Evet, sevgilim."

"Konuşmamız lazım."

Kadının ne söyleyeceğini tahmin eden Emre, hemen yelkenleri suya indirerek yenilmişliğini kabul eden yumuşacık bir sesle karşılık verdi:

"Tamam sevgilim. Hatamı kabul ediyorum. Dün gece hem gergin hem de yorgundum. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Ayrıca çok dengesiz ve saçma sapan şeyler söyledim. Özür dilerim."

"Özrünü kabul ediyorum ama arayış sebebim o değil."

Emre durakladı biran. Sonra merakla sordu:

"Nedir peki?"

"Şu polisler... "

"Ne var ki?"

"Yalıyı gözetliyorlar."

"Neden?"

Aylin homurdandı:

"Ben de bilmiyorum. Lanet olasıdalar, bizden de mi şüpheleniyorlar nedir, anlamadım gitti. Gece gündüz sokakta bir araba bekliyor."

Emre birden endişelenir gibi olmuştu.

"Ne zamandan beri?" diye sordu telaşla.

"Bizim geri zekâlı bahçıvan var ya, o fark etmiş. Söylediğine göre araba iki günden beri oradaymış."

Mimar büsbütün telaşlanmıştı.

"Acaba dün gece seni takip etmiş olabilirler mi?" dedi.

"Bilmiyorum. Ben de seni bunun için aradım."

"Dur, dur biraz... Eğer senin peşine takılmışlarsa dün gece buluştuğumuzu da tespit etmişlerdir. Bu hiç de hoş değil. Aramızdaki ilişkiyi anlamışlarsa her şey berbat olabilir. Bu çok tatsız bir haber. Yalıdan ayrıldığında peşine bir araba takıldığını fark etmedin mi?"

Aylin soğuk bir ifadeyle cevapladı:

"Ne zaman arabayla çıksam, birileri hep peşime takılır. O nedenle peşimdekilerle pek ilgilenmem. Şimdi beni dinle. Biliyorum, aramızdaki ilişkiyi öğrenirlerse bu ikimizi de zor duruma sokacaktır. Senden şüpheleniyorlar zaten, o Baş komiserin de benden hiç hoşlanmadığını biliyorum. İkimizin bir olup Aslı'yı ortadan kaldırdığımızı haklı olarak varsayacaklardır."

Emre âdeta bağırdı:

"Ama bu doğru değil."

"Biliyorum, sevgilim. Ama böyle düşünmelerini engelleyemeyiz."

"Ne yapacağız şimdi?"

"Benim bir planım var" dedi. "Kulaklarını dört aç ve dinle."

Genç mimar titreyerek kadının söylediklerini dinlemeye başlamıştı...

* * *

O gece yalının sokağındaki nöbette Komiser Selim vardı. Gecenin uzun ve sıkıcı geçeceğinden emindi. Ayrıca Aylin Altınmızrak'ın bu gece de sevgilisi mimarla yeniden buluşacağına pek ihtimal vermiyordu. Hava da oldukça soğuktu ve hafif hafif yağmur çiselemeye başlamıştı. Saat yirmi bir sıralarında sokağın başında bir araba belirdi. Normal bir hızla gelip yalının bahçe duvarının önünde durdu. Selim dikkatle incelemeye başlamıştı gelen arabayı. Arabanın içinden orta boylu genç bir adam çıkmıştı. Hemen demir parmaklı büyük bahçe kapısına yönelmedi, sanki hiç acelesi yokmuş gibi elindeki deri çantayı bagajı açarak içine koydu. Selim dikkat kesilerek bakınca Aslı'nın cenazesinde gördüğü mimarı tanımakta zorlanmadı. Fakat içine bir kurt düşmüş; bu ziyarete pek bir anlam verememişti. Gecikmiş bir başsağlığı ziyareti olabilirdi tabii. Yoksa dün gece yarısı buluşan çiftler bu gece de mi birlikte olacaklardı? Komik bu, diye homurdandı içinden. Bu kadarına cesaret edemezlerdi artık. Fakat yine de aklı karışır gibi olmuştu. Aylin Hanım kocasının evinde böyle bir şeye kalkışamazdı; ama adamın

ayakta bile duracak hâli yoktu, belki şu anda bile çoktan yatmış olabilirdi. Ayrıca bu evin hizmetkârı Sıdıka mimarın annesiydi. Emre her ne kadar bunu açığa vurmaktan kaçmıyorsa da acaba Sıdıka da bu gizli âşıkların sırdaşı olabilir miydi?

Selim dayanamadı ve cep telefonundan, Barış'ı aradı. Barış o saatte evindeydi. Telefonu açıp, "Evet, ağabey?" diye mırıldandı.

"Sana sürpriz bir haberim var. Az evvel yalıya bir misafir geldi. Bil bakalım, kim."

"Emre mi?"

"Ta kendisi" dedi.

* * *

O akşam ilk defa Ragıp Bey yemek odasında karısıyla baş başa yemekteydi. Aşağı inip yemek yemeği yaşlı adam istemişti. Olay adamcağızı öyle sarsmıştı ki, hâlsizlikten doğru dürüst yürüyemiyor ve baston kullanıyordu.

Bir ara yemek esnasında Aylin kocasına dönerek şikâyetçi bir edayla söylendi.

"Hayatım, belki zamanı değil ama önemli bir konuyu senle müzakere etmek istiyorum."

Ragıp titreyen elleriyle çorba kaşığını ağzından indirirken, "Nedir mesele?" diye fısıldadı.

"Rahmetli kızımızla Emre'nin evlenmekten vazgeçmiş olmaları. Bu konu neden bize açılmadı, neden biz bir şey bilmiyoruz? Ayrılıklarını polisten öğrenmek doğrusu beni çok şaşırttı ve biraz da kızdırdı. Yoksa bu konuda sen bir şey biliyor muydun?"

"Hayır. Kimse bana bir şey söylemedi."

"Benden bir şey gizlemiyorsun, değil mi?"

"Ne münasebet, Aylin... Neden gizleyeyim?"

"O zaman sana şaşıracağın bir şey söyleyeceğim."

Yaşlı adam merakla karısının iri siyah gözlerinin içine baktı.

"Ne söyleyeceksin?"

"Belki şimdi bunun hiç sırası değil ama söylemek zorundayım."

"İnsanı merakta bırakma Aylin. Ne diyeceksen söyle hemen."

"Bilirsin, Aslı ile aram pek iyi değildi. Ama kıza haksızlık ettiğimi şimdi daha iyi anlıyorum."

Ragıp Bey önemli bir şey işiteceğini sezinlemiş gibi arkasına yaslandı ve karısının devam etmesini bekledi. Aylin ise usta bir aktris gibi hafifçe içini çekti.

"Onu yeterince iyi tanıyamamışım meğerse."

"Ne demek istiyorsun Aylin?"

"Vefatından on gün kadar önce bir gece benimle sohbet etmek istedi."

"Nerede?"

"Burada tabii."

Ragıp hayretle sordu: "Ben neredeydim?"

"Yatmak için odamıza çekilmiştin. Aslı senin yatmanı beklemişti. Bana açacağı konuyu senin duymanı istememişti."

Yaşlı adam hayreti daha artarak huzursuzca söylendi: "Benim duymamı istememiş miydi?"

"Evet, hayatım."

"Beni meraklandırıyorsun, Aylin. Aslı, benden habersiz seninle ne konuşmuş olabilir ki?"

"Buna bir genç kızın, daha deneyimli bir kadınla sohbeti, akıl danışması, fikrini alması da diyebiliriz. Bir tür ihtiyaç... Benden hoşlanmasa da sanırım bu gereği duydu."

"O mimarla mı ilgili?"

"Evet."

"Ne demişti sana?" Aylin ustaca içini çekti.

"Bu konuyu sana açmamak için ona söz vermiştim. Ama Aslı artık yok ve bazı şeylere müdahale etmek bana düştü."

Ragıp sinirlenerek söylendi: "Açık konuşsana Aylin, neler oldu?"

Genç kadın bir kere daha içini çekti.

"Emre'nin etrafa çok borcu varmış ve Aslı'dan parasal destek istemiş. İşlerim düzelince sana öderim demiş. Daha o tarihte evlilik planlan da devam ediyor olmalıydı, aksi hâlde bana açıklardı Aslı. Bunca yıldır ilk defa onunla ana kız gibi yakınlaşarak konuşmuştuk. Emre'yi çok sevdiğini anlamıştım, ona güveniyorsa yardım etmesinin çok doğal olduğunu söyledim. Mimarın istediği rakam epey fazlaydı."

"Eee? Vermiş mi istediği parayı?"

"İşte, bana danışmak istediği nokta da burada başlıyor zaten. Aslı nakit para yerine öz annesinden kalan mücevherleri vermeyi planladığını söyleyip fikrimi sordu."

"Olamaz. Bu çok saçma" diye zayıf sesiyle bağırdı yaşlı adam. "O mücevherler ona annesinden kalma yadigârlardı, bunu nasıl düşünebilir? Parası mı yoktu? Neden şahsi parasından ödeme yapmamış ki?"

"Orasını bilemem. Belki senden çekinmiştir. Ayrıca o mücevherler de onun malıydı."

"Sen de bu fikri onayladın mı?"

"En azından karşı çıkmadım. Ne de olsa bu Aslı ile ilk yakınlaşmamızdı."

"Sonuç nedir Aylin? Eski eşimin mücevherleri o herife teslim edildi mi?"

"Evet, hayatım. Ertesi gün Aslı mücevherleri Emre'ye teslim etmiş."

Ragıp öfkeyle önündeki çorba tabağını itti.

"Dur bir dakika. Nasıl olur? O mücevherler bizim yatak odamızdaki kasada saklıdır. Annesinin ölümünden sonra onları bir kutuya koyup kasaya yerleştirmiştik; kızım da o tarihten bu yana o kasayı hiç açmadı. Ayrıca senle evlendikten sonra bir kere bile bizim yatak odamıza girmemiştir. O kasanın anahtarı da onda yoktur. Mücevherleri nasıl almış olabilir?"

Aylin'in yüzü kızardı.

"Kutuyu Aslı'ya ben teslim ettim."

"Sen mi? İnanamıyorum.

"Bu konuyu sana neden açtığımı sanıyorsun ki? Bu işte benim de hatam olduğunu kabul ediyorum. Zaten bu yüzden de durumu sana açıklamak zorunda hissettim kendimi. Ama merak etme, hatamı telafi ettim."

Yaşlı adam dik dik karısına baktı.

"Nasıl?"

Aylin bir kere daha içini çekmeyi ihmal etmemişti.

"Biliyorsun, olaylar birbiri ardına patlak verdi. Aslı'nın öldürülmesi aklımızı başımızdan aldı. Ardından üzüntüden sen bir kalp krizi geçirdin. Polisten Aslı'nın Emre ile evlenmekten vazgeçtiğini öğrendik; işte ben de o zaman uyandım zaten. Eski karının mücevherleri Emre'de kalmıştı ve bu olayı bir tek ben biliyordum. Senin sıhhi durumun kritik olduğu için seni bırakıp sokağa çıkamıyordum, taziye için de gelip gidenler çok oluyordu. Biryandan da geçirdiğin kalp krizi nedeniyle olayı duymanı istemiyordum. Sonunda Emre'ye telefon etmeye ve mücevherleri geri getirmesini söylemeye karar verdim."

Ragıp bitkin bir sesle sordu:

"Mücevherleri satmış mı?"

"Şanslı sayılırız, satmamış. O birkaç gün içinde Aslı ile tartışmışlar ve evlenmekten vazgeçmişler zaten. Yalıya çağıramazdım, senin hadiseyi öğrenmeni istemiyordum; mecbur kaldım onu Levent'teki eve çağırdım."

"Ne zaman?"

"Dün gece. Senin iyice uykuya dalmanı bekledim ve buluşmayı duymaman için geç saate randevu verdim. Gece yarısı on ikiye doğru Levent'teki eve gittim."

"Getirdi mi mücevherleri?"

"Bu akşam buraya getirip teslim edecek."

"Getirir mi dersin? O oğlanı ilk günden beri gözüm tutmamıştı pek."

"Getirecektir. Mecbur. Aksi hâlde olayı polise ve basına bildireceğimi, onu rezil edeceğimi söyledim."

Ragıp ilk defa kaşlarını çatarak düşünmeye başladı.

"Bu olay çok midemi bulandırdı, Aylin... Sakın, kızımın katili bu herif olmasın."

"Hiç sanmam, hayatım. Düzenbaz, fırsatçı, üçkâğıtçı olabilir ama cinayet işleyecek bir tip değil. Göreceksin, mücevherleri getirecektir."

Yaşlı adam hırsından dudaklarını ısırdı.

"Umarım, haklı çıkarsın."

"Ama senden bir isteğim olacak. Şu an sıhhatin her şeyden daha önemli. Onunla karşılaşmanı istemiyorum. Yemeğini bitirir bitirmez yatak odasına çık lütfen. Ben aşağıda onunla konuşurum. Öfke, sinir, heyecan sana yaramıyor; bu akşamüstü doktorunla konuştum. Tam toparlanmaya başlamışken, Allah korusun yeni bir kriz istemem."

"Pekâlâ, ben yukarıya çıkarım" diye söylendi Ragıp Bey.

Aylin derin bir nefes aldı. Her zamanki gibi, zeki geçinen kocasını yine yalanlarıyla adatmıştı. Şayet dün geceki aşk kaçamağı için Levent'teki eve gittiğini polis tespit etmişse, artık umurumda olmayacaktı. Bütün sorun o saatte genç mimarla niçin buluştuklarını açıklamak meselesiydi ve şu anda kocasının dahi onaylayacağı bir gerekçe yaratmıştı. Aylin'in en büyük zaaflarından biri de yalnız güzelliğiyle övünmek değil, zekâsına da hayran olmasıydı. Sofrada için için gülmeye başladı. Bu oyunu da tutacaktı. Olsa olsa kocasına yapacağı son hamleyi biraz daha ertelemek zorundaydı şimdi. Şu ana kadar her şey tasarladığı gibi gerçekleşmişti. Planı tıkır tıkır işliyordu. Kocası salonda otururken yatak odasına çıkmış, rahatlıkla odadaki kasanın şifresini açarak Ragıp'ın ilk karısından kalma mücevher kutusunu alarak aşağıya indirmiş ve giriş kapısının önündeki antrede duran dolaba yerleştirmişti. Bütün sorun Emre'nin geldiği anda kapıyı kendisinin açmasıydı. Sıdıka'ya güvenirdi, kendisine sadıktı ama onun bile o anı görmemesinde yarar vardı. Bu gece biraz heyecanlı geçeceğe benziyordu...

* * *

Cep telefonu çaldığında Sıdıka yalının mutfağında yalnızdı ve akşam yemeğini hazırlamakla meşguldü. Arayanın oğlu olduğunu görünce irkilerek etrafına bakındı. Aşçı Hüseyin işini bitirmiş kıyafetini değiştiriyordu mutfağın bitişiğindeki odada. Ragıp Bey'le, Aylin Hanım da salondaydılar. Sıdıka telaşlandı, genellikle oğlu bu saatlerde pek aramazdı.

Telefonu açıp sesini kısarak, "Efendim?" diye mırıldandı.

"Anne saat dokuzda yalıya geleceğim. Sen ortalarda görünme."

Sıdıka hışımla homurdandı:

"Ne işin var burada? Ne işler çeviriyorsun sen? Olanlar hiç hoşuma gitmiyor, bana açıklama yapmanı istiyorum."

Hattın öbür ucundan Emre inler gibi konuştu:

"Meraklanma anne. Korkacak bir şey yok. İnan, her şey düzelecek. Hem sana söz veriyorum, artık seni orada da çalıştırmayacağım, benim yanıma geleceksin. Bazı hatalar yaptım, ama bunu tekrar etmeyeceğim. Artık kazanıyorum ve senin orada hizmetçilik etmeni de istemiyorum. Bu senden son ricam, yalıya geldiğimde ortalarda görünme."

"Çıldırdın mı sen, nasıl görünmem? Benden misafire servis yapmam istenecektir."

"Hayır, öyle bir şey olmayacak."

"Nasıl olmaz? En azından bir kahve pişirmem istenecek."

"İstenmeyecek, anne..."

Sıdıka duraklamıştı bir an.

"Nerden biliyorsun?" diye homurdandı.

"Yakında sana her şeyi anlatacağım ama lütfen biraz sabırlı ol."

"Sana son defa soruyorum; olanlarla bir ilgin var mı?"

"Senin neyi öğrenmek istediğini biliyorum; kaç defa söyleyeceğim onu ben öldürmedim. Öyle bir şey aklımın köşesinden bile geçmezdi. Ama bir hata yaptım, affedilmez bir hata... Çok utanıyorum."

Sıdıka durumu anlamış gibi gözleri irileşti birden. Buna hiç ihtimal vermemişti ama galiba bu kez yanılmıyordu. Şiddetli bir öfke bütün içini kapladı. Durumu anlamış gibiydi.

"Sersem!" diye homurdandı. İsim vermeden fısıldadı. "Onun ağına düştün, değil mi?"

Oğlu telefonu kapatıvermişti. Sıdıka düşünceleriyle baş başa kaldı. Yüreğinde müthiş bir hınç duyuyordu şimdi. Bunca yıldır kendisini işe alan

Aylin'e hizmet etmiş, sadakatle ona bağlanmış, bir sürü pisliğinin örtbas edilmesi için ona yardımcı olmuştu. Ama Aylin'in bu defa harcadığı kişi onun öz be öz oğluydu ve Sıdıka buna izin veremezdi.

Telefonunu cebine yerleştirirken bir an ağlayacak gibi oldu. Hayat gerçekten tesadüflerle doluydu ve insanoğlu bir gün sonra yaşamında nelerle karşılaşacağını kesinlikle tahmin edemiyordu. Oğluyla Aslı'nın karşılaşması tamamen bir rastlantıydı ve Sıdıka'nın bunda hiçbir rolü yoktu; ama Emre annesinin çalıştığı evin kızına gönül verdiğini anlayınca komplekse kapılmış ve annesinden bunu gizlemesini istemişti. Hiçbir itirazı olmamıştı başlangıçta Sıdıka'nın; nasıl olsa bu ilişkinin uzun sürmeyeceğini ve zengin kızı Aslı'nın hayata yeni atılmış, fakir bir mimara fazla yüz vermeyeceğini sanmıştı. Lakin olaylar hiç de sandığı gibi gelişmemiş ve iki genç evlenmeye karar vermişlerdi. Daha o zaman bile Sıdıka korkmaya başlamıştı. Altınmızrak'ların bu izdivaca sıcak bakmayacakları aşikârdı. Nitekim öyle de olmuştu, Ragıp Bey muhalifti ama bunu fazla belli etmiyordu; Sıdıka'nın tek düşünemediği ise önüne çıkan gençlerle düşüp kalkan Aylin'in oğluna da göz koymuş olmasıydı. Üvey kızının sözlüsünü baştan çıkarmaya kalkışacağı hiç aklına gelmemişti.

* * *

Sokak kapısı çalındığında Sıdıka mutfaktaydı. Oğlundan aldığı ikaz nedeniyle kapının çalındığını duymamış gibi davrandı. Mutfak kapısını kapar gibi yapmış, çok ufak bir aralık bırakmıştı. Zil çalınca yaklaşıp aralıktan göz ucuyla antreye baktı. Aylin'in bu ziyaretten mutlaka haberi olmalıydı zira daha zil çalınır çalınmaz salondan fırlamış ve antredeki ufak dolaptan bir kutu çıkararak aceleyle kapıyı açmaya yönelmişti. Sıdıka merak içindeydi; gerek oğlunun sen ortalıkta görünme uyarısına, gerekse de Aylin'in tam beyefendi iyileşmeye yüz tuttuğu bir sırada onu çağırmasına bir anlam veremiyordu. Gerçi Emre, beni Aylin çağırdı dememişti; fakat Sıdıka davetin ondan geldiğine şiddetle emindi. Gözünü kapı aralığına yerleştirip seyretmeye başladı.

Oğlunun içeriye gireceğini sanmıştı Sıdıka. Fakat her şey o kadar kısa sürede cereyan etti ki, ne olduğunu hiç anlamadı.

Biran Aylin'in terslenip onu kapıdan kovduğunu bile sandı. Bütün dikkatini gözetlemeye vermişti. Hatta genç kadının kapı çalınınca eline aldığı kutuyu Emre'ye vereceğini düşünmüştü. Ama hiçbiri olmadı. Otuz

kırk saniyeyi geçmeyen bir süre sonrası Emre dönerek ayrılmış, Aylin de elindeki kutuyla beraber salona, kocasının yanına dönmüştü. Yüz hatları gerilen hizmetçi durumu değerlendirmeye çalıştı. Bu ne biçim ziyaretti, oğlu içeri girmeye bile gerek duymamıştı. Ayrıca salona elindeki kutuyla dönen Aylin'in yüzünde rahatlamış bir ifade yakalamıştı Sıdıka. Gelen bir başkası olsa üzerinde fazla durmazdı ama o biricik oğluydu ve bütün yaşamını onu okutmak, yetiştirmek için harcamıştı. Ne olursa olsun, bu meseleyi anlamalıydı. Ani bir kararla mutfaktan çıktı, herhangi bir şeye şahit olmamış gibi ağır ağır salona yürüdü.

Karı koca, Aylin'in Ragıp Bey'in koltuğunun yanındaki sehpanın üzerine bıraktığı kutuyu açmış içindekileri inceliyorlardı. Aylin salona giren Sıdıka'nın ayak seslerini duyunca hemen kutunun kapağını kapatmış, başını kadına çevirmişti. Oldukça sinirli bir şekilde sordu:

"Ne var, Sıdıka?"

"Şey, efendim... Acaba kahvelerinizi yapayım mı diyecektim."

"Hayır, şimdi istemiyoruz."

Sıdıka geri dönerek salondan çıkmıştı. Kafası iyice karışmıştı kadının; Ragıp Bey sanki o kutunun içindekilere öfkeyle bakıyormuş gibi gelmişti. Aylin o kutuyu antredeki portmantonun içinden çıkardığı hâlde, Ragıp Bey'e Emre'nin getirdiğini mi söylemişti yoksa?

Sıdıka ne olursa olsun, bu muammayı çözmeye karar vermişti. Bunun tek çaresi de oğlunun evine gizlice yapacağı ziyaretle mümkündü.

Ona hesap sormaktan başka çaresi yoktu artık...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

1

Komiser Selim, yalının bütün ışıklarının söndüğünü gördü. Kolundaki saate bir göz attı, on bire beş vardı. Anlaşılan yalı sakinleri bu gece erken yatacaklar, diye homurdandı içinden. Ama bundan kesin emin olamazdı; yalıdakilerin pek tekin kişiler olmadığına onun da aklı kesmişti artık. Mimarın saat dokuzda yalıya gelip sadece bir mesaj iletmiş gibi, içeriye girmeden dönüp gitmesine bir anlam verememişti. Kapı önünde çok kısa bir süre Aylin'le görüşmüşler, sonra Emre hızlı adımlarla bahçeden çıkmış, arabasına atlayıp gitmişti. Bir şeyler döndüğü kesindi; ama henüz anlayamamıştı Selim.

Arabanın içinde uyuşan bacaklarını rahatlatmak için dışarı çıktı. Yağmur hâlâ çiseleyerek yağmaya devam ediyordu. Trençkotunun yakasını kaldırdı, bir sigara yaktı, üst üste nefesler çekti. Tam o sırada yalı tarafından ayak sesleri gibi hafif gürültüler işitince dikkat kesilerek başını çevirip baktı ve gözlerini kıstı. İki karaltı görür gibi oldu bahçede. Hemen arabanın öbür tarafına geçip eğildi. Birini hemen tanıdı; bu devasa fiziğiyle geri zekâlı bahçıvandı ama yanındaki kadını ilk bakışta seçemedi. Polis arabasını sokağın karanlık bir köşesine çekmişlerdi; bahçede yürüyenlerin kendisini görme şansı azdı, elindeki sigaranın ateşinin de görülmemesi için hemen yere atıp ayağınla ezdi. Herhalde Aylin Hanım yine sokağa çıkıyor, diye düşündü önce. Anlaşılan kadın gece kaçamaklarına başlamış olmalıydı. Ama bahçedeki karaltılar demir parmaklıkların önüne gelince Selim yanıldığını anladı. Kadın Aylin değil, hizmetçi Sıdıka idi.

Görünmemek için arabanın kaportasına iyice gizlendi Selim.

Bahçıvan demir parmaklı kapının kilidini açmış, kadının dışarıya çıkmasını sağlamıştı. Ardından kapıyı kapattı ve geriye döndü. Sıdıka ise hızlı hızlı caddeye doğru yürümüştü. Kış gecesi bu saatte yaşlı kadın nereye gidiyor olabilirdi? Kısa bir an duraklادı komiser. Acaba onu takip etmeli miyim, diye düşündü. Ne de olsa Sıdıka da cinayet olayına karışma ihtimali

olan kişilerden biriydi; en azından ellerindeki en güçlü katil zanlısı mimarın annesiydi. Fazla tereddüt etmedi, arabadaki diğer iki memura döndü. Onlar dayalının bahçesinden çıkan kadını görmüşlerdi tabii. Selim kısık sesle homurdandı:

"Ben bu kadının peşine düşeceğim. Şayet bu arada evden başka biri çıkarsa siz de onu takip edin, anlaşıldı mı?" dedi.

İki memur, "Tamam, Komiserim" diye karşılık verdiler.

Selim, yürüyen kadının peşine takıldı araya belirli bir mesafe koyarak. Sıdıka izlendiğinden habersiz, arkasına bile bakmadan hızlı adımlarla yürüyordu. Caddeye çıkınca hemen ilk bulduğu boş taksilerden birine el etti. Komiser de adımlarını hızlandırdı, kadını gözden kaçırmamalıydı. Neyse ki gecenin o vakti caddede boş taksi bulmak pek zor değildi. Selim taksiye atlayınca, şoföre, "Şu önden giden taksiyi takip et" diye söylendi. Şoför gençten biriydi, arabasına aldığı Selim'i baştan aşağıya şöyle bir süzdü. Belli ki gecenin bu saatinde tatsız bir olaya karışmak istemiyordu. Tam ağzını açıp itiraza kalkışacağı sırada Selim gürledi:

"Ben polisim, ne diyorsam onu yap, hadi" dedi.

Taksi şoförü hemen susmuştu.

Öndeki araba İstinye yokuşundan Maslak'a doğru yol alıyordu. Selim'in gecenin bu saatinde hizmetçi kadının hâlâ nereye gittiği hakkında bir fikri yoktu. Ama içine önemli şeyler olacağına dair bir his doğuyordu. Önce kadının dün gece Barış'ın rapor ettiği Levent'teki eve gittiğini düşündü ama arabanın Levent'ten geçerek Zincirlikuyuya, oradan da Barbaros Bulvarına yöneldiğini görünce iyice meraka kapıldı. Taksi şimdi Beşiktaş'ı geçmiş, Akaretlerden Maçka'ya yönelmişti. Komiser o zaman uyanır gibi oldu. Sıdıka galiba oğlunu ziyarete gidiyordu. Mimar Emre'yi Komiser Barış araştırıyordu ama yine onun raporlarından hizmetçinin oğlunun Teşvikiye'de bir apartmanda oturduğunu öğrenmişti tabii. Tahmininde haklı çıktığını da gördü. Öndeki taksi gerçekten de caddeye açılan bir sokakta, eski bir apartmanın önünde durmuştu. Selim de, 'Yavaşla" dedi kendi şoförüne.

Sıdıka’nın arabadan inip telaşlı adımlarla apartmana girdiğini gözlemledi komiser. Kadını getiren taksi çekip gitmişti. Selim de taksinin parasını ödeyip indi. Bir iki saniye sokakta oyalandı komiser, sonra çiseleyen

yağmurdan korunmak için karşı taraftaki binaların birinin içerlek kapı girişine sığındı ve Sıdıka’nın girdiği apartmanı gözetlemeye başladı...

* * *

Kapı çalındığında Emre salonda doğradığı elma dilimleriyle şarabını yudumluyor, eski model kasetçalarından yükselen Brahms'ın müziğini dinliyordu. Yüzü asık ve düşünceliydi. Kapının çalındığını işitince yüreği hopladı birden. Bu saatte kim gelmiş olabilirdi? Elindeki şarap kadehini bırakıp ayağa fırladı. Yüreği deli gibi çarpmaya başlamıştı.

Gecenin bu vakti ancak Aylin gelebilirdi. Ama dün gece yaşananlardan ve polis tarafından izlendiğini bildiğinden onun tekrar böyle bir çılgınlığa kalkışması düşünülemezdi. Geriye tek bir ihtimal kalıyordu: Polis...

Kısa bir an titredi.

Yoksa tutuklamaya mı gelmişlerdi? Şiddetli bir isyan duygusu benliğini kapladı. Buna haklan yoktu. Bir yığın hata yaptığını biliyordu ama Aslı'yı ben öldürmedim, diye avaz avaz bağırmak geldi içinden. Niye bu kadar sıkıştırıyorlardı ki kendisini?

Kapıyı açmaya gidemiyordu bir türlü. Oysa kapı ısrarla çalmaya devam ediyordu. Nihayet sarsak adımlarla yürüdü ve kapıyı açtı. Karşısında annesini görünce müthiş afalladı. Onun gelmiş olabileceğini hiç düşünmemişti. Müthiş rahatladı birden ve yüzünü bir sevinç kapladı. Ama Sıdıka'nın yüzü asık, kaşları çatıktı. Neden sonra annesini gece yarısına doğru buraya getiren sebebin ne olduğunu düşünmeye başladı. Mutlaka bir terslik olmalıydı, aksi hâlde kadıncağız yalıdan çıkıp gelmezdi. Ürkerek sordu:

"Ne oldu, anne? Neden geldin bu saatte?"

Sıdıka tek kelime etmeden kapıyı kapatıp salona doğru yürüdü.

"Kapat önce şu zımbırtı müziği " diye homurdandı. "Seninle konuşacak çok şeyimiz var."

Emre müziği kapatıp annesine yaklaştı. Sıdıka paltosunu dahi çıkarmadan masanın önündeki iskemlelerden birine çöktü. Hiddet dolu bakışlarını oğluna çevirmişti.

"Bak, Emre" dedi. "Kafam fena hâlde bozuk, şu sıralar çok tuhaf şeyler oluyor ve ben pis kokular alıyorum. Şimdi sorduklarıma dürüst ve net cevaplar istiyorum. Bana gerçekleri anlatmazsan analık hakkımı sana helal etmem."

Karşısında polis bulacağını sanan genç mimar biraz rahatlamıştı.

"Yapma, anne... Gecenin bu vakti beni sorguya çekmek için mi geldin?" diye mırıldandı.

"Evet, öyle... İtirazın mı var?"

"Pekâlâ, ne öğrenmek istiyorsun?"

"Yüzüme bak! Sana bir daha soruyorum. Aslı'yı sen mi öldürdün?"

"Hayır, anne... Sana kaç defa söyleyeceğim, onu ben öldürmedim. Hem neden öldüreyim? Ondan hoşlandığımı biliyorsun."

"Öyleyse neden evlenmekten vazgeçtiniz?

"Anne, lütfen biraz anlayışlı ol. Sevgi başka, evlilik başka şey... İyi bir arkadaş olabilirdik ama onu karım olarak göremedim."

"Boşuna yalan söylemeye kalkışma Emre. Bana ilk defa Aslı ile evlenmek istediğini söylediğin zaman gözlerinin içi gülüyor, mutluluktan uçuyordun. Sonra birden ne oldu da fikrin değişti."

Mimar kekeledi:

"Bilmiyorum... Olmadı işte... Yürütemedik. Belli bir sebebi yok."

Sıdıka sertçe homurdandı:

"Bence var. Açık konuşmanı söylemiştim. Sebep Aylin denen orospu, değil mi?"

"Anne!"

"Boşuna saklama Emre. O kadın seni de avucunun içine aldı, değil mi? Eminim, onunla düşüp kalkıyorsun. Onun ne denli kokuşmuş bir ruha sahip olduğunu en iyi ben bilirim. Beni işe aldığı için sırdaşı sanır. Yaşadığı pek çok herifle gizlice buluşmak için benden yardım istemiştir. Özel hayatı beni hiç ilgilendirmez, kiminle düşüp kalkarsa kalksın, hiç umurumda değil. Ama o kişilerden biri oğlum olursa iş değişir. Aylin tanıdığım en kokuşmuş,

en adi ruhlu, en pespaye kadınlardan biridir ve sana kötülük etmesine izin veremem."

Sapsarı kesilen Emre itiraz etmeyi bırakarak susmuştu. Annesi devam etti:

"İçime doğuyor, Aslı'nın öldürülmesinde o kadının parmağı var. Bunu nasıl becerdi bilmiyorum, belki kiralık bir katil de tutmuştur, şayet maşa olarak seçtiği kişi sen değilsen..."

"Anne! Saçmaladığının farkında mısın?"

"Hiç de değil. Asıl kör olan sensin. Hiçbir şey anlamıyorsun."

"Neyi anlayacağım ki?"

"Zavallı oğlum! O müthiş muhteris ve kıskanç bir kadındır. İlk günden beri Ragıp Bey'in kızını kıskandı. Ragıp Bey ölünce de mirasın büyük kısmına Aslı sahip olacaktı; o yaşlı adamla niye evlendiğini sanıyorsun, sırf onun serveti için. Önceleri Aslı küçük bir kız olduğu için onu pek önemsemedi ama Aslı tahsilini tamamlayarak babasının işine el atınca, Aylin durumun vahametini anladı ve planını uygulamak için uygun bir ortam ayarlamaya başladı. Öncelikle üvey kızının ortadan kalkması gerekiyordu, kocası nasıl olsa ölüme yakın, hastalıklı bir adamdı. İşte o sırada sen ortaya çıktın. Saf ve dürüst bir gençtin, üstelik de fakir sayılırdın. Eminim, daha o anda senden yararlanmayı düşündü ve seni tuzağına düşürdü. Hepimiz biliyoruz, Aslı iyi bir insandı ama gençliğine rağmen güzel bir kız değildi, hele üvey annesinin yanında hiç şansı yoktu."

Genç mimar, renkten renge giriyordu. Sıdıka devam etti:

"Ne zaman ve ne şekilde becerdi bilmiyorum ama seni baştan çıkardığı besbelli. Güzel ve çok cazibeli olduğundan hiç şüphem yok; ama ondan uzak durmanı istiyorum zira çok tehlikeli bir kadındır o."

Mimar birden bağırdı:

"Yeter anne! Bu konuda tartışmak istemiyorum. Kapat artık bu konuyu."

"Hayır, kapatmayacağım."

"Anne anlamıyor musun, onu seviyorum, âşığım ona. Ragıp Bey'in bir ayağa çukurda, ölür ölmez de evleneceğiz biz."

Sıdıka boğuk boğuk güldü.

"Yazık, bu kadar aptal olduğunu bilmezdim. Senin gözün kararmış oğlum, tam bir kör olmuşsun. Seni kullandığını görmüyor musun? Hiç senin gibi meteliksiz bir mimarla evlenir mi o?"

"O da beni seviyor, anne."

Sıdıka oğlunu ikna edemeyeceğini anlamıştı. Sakin sakin sordu:

"O hâlde neden Aslı ile görüşmeye devam ediyordun?"

"Mecburdum, anlamıyor musun?"

"Neden mecburdun?"

"Aylin'le öyle kararlaştırdık. Altınmızrak ailesinin dışında kalamazdım, herhangi bir şekilde dışarıda görülsek de çevreye karşı onlara yakınlığımı koz olarak kullanacaktık. Aslı artık benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, ona evlenmeye hazır olmadığımı ama arkadaşlığımızı sürdürebileceğimizi söylemiştim, başka çarem yoktu."

"Peki, kız bunu kabul etti mi?"

"Evet. Çünkü beni seviyordu."

Zavallı oğlum, diye içini çekti Sıdıka.

"Aslı'nın öldürülmesi de uyanmana vesile olmadı mı? O kızı Aylin'in öldürtebileceğini hiç düşünmedin mi?"

Mimar yutkundu.

"Bir an düşünmedim dersem, yalan söylemiş olurum. Ama Aylin bunu yapmaz, o bir katil değildir, asla böyle bir şeye kalkışmaz."

"Demek hâlâ öyle düşünüyorsun. Peki, bu gece yalıya neden geldin ve neden bana ortalıkta görünmememi söyledin telefonda?"

Emre bir kere daha sarardı. Hatta beti benzi attı.

"Önemli bir şey değildi. Cidden değildi."

"Sen yalan söylemeyi beceremezsin oğlum. Çocukluğunda da öyleydin. Hemen anlardım. Şimdi bana doğruyu söyle."

"Konuşmak istemiyorum anne. Sana saygısızlık yapmak istemem, ama ısrar edersen beni kaybedersin, anlıyor musun?"

Son cümle Sıdıka'ya çok ağır gelmişti. Tek kelime etmeden ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü, oğlu da nedamet duyup onu durdurmaya kalkışmadı. Ama yaşlı ana o an kararını vermişti, oğlunu bu pislikten mutlaka kurtarmanın bir yolunu bulmalıydı. Canını dişine takmış, zengin ailelerin yanında hizmetçilik ederek onu okutup adam olmasını sağlamaya çalışmıştı. Oğlunun Aslı'nın katili olmadığına inanıyordu. Bundan sonraki mücadelesi oğlunun istikbali, hatta hayatıyla ilgiliydi. Bu tempo devam ederse Emre şerefsiz bir şekilde lekelenerek hapsi bile boylaya bilirdi. Ama buna izin vermeyecekti; gerekirse polise başvurup bildiği gerçekleri anlatacaktı. O kararla ayağa kalktı ve oğlunun dairesinden çıktı.

*** * ***

Yağmur hızını daha da arttırmıştı. Sokağa çıkan Sıdıka yaşadıklarının sersemliği içinde caddeye doğru ilerlerken, karşı apartmanın kapısında bekleyen Komiser Selim'in peşine takılarak yaklaştığını fark etmedi bile. Sıdıka tam caddeye vardığında arkasından gelen sesle irkildi:

"Sıdıka Hanım!"

Yaşlı kadın merakla dönüp arkasına baktığında daha önceden tanıdığı komiseri görünce âdeta sevindi. Bundan daha iyi bir rastlantı olamazdı.

"İyi akşamlar, Komiser Bey. Beni mi takip ediyordunuz?"

"Evet, Sıdıka Hanım."

Hizmetçi kadın rahatlamış gibi gülümsedi.

"O hâlde oğlumun evinden çıktığımı da biliyorsunuz demektir, yanılıyor muyum?"

"Yanılmıyorsunuz. Emre Paksoy un oğlunuz olduğunu biliyoruz."

"Bu harika... Çünkü ben de polise bazı bilgiler vermek istiyorum."

"İşlenen cinayetle ilgili değil mi?"

"Benim sorunum oğlumla komiser bey. Onu cinayet zanlısı olarak gördüğünüzü biliyorum ama oğlum cinayet işlemedi, asıl katil başkası."

Selim ilgiyle kadına baktı. Birden çözülmesi ve bildiği her şeyi anlatmaya kalkışması oldukça ilginçti. Onu konuşmaya sevk eden amil acaba oğlunu korumaya matuf analık içgüdüsü müydü?

"Tamam, o zaman şubeye gidelim ve ifadenizi zabta geçirelim."

Sıdıka kısa biran düşündü.

"Size başka bir teklifte bulunsam kabul eder misiniz?" diye sordu Selim'e.

Komiser de ona kuşkuyla bakmıştı.

"Bu yapacağınız teklife bağlı" dedi.

"En iyisi siz yarın yalıya gelin ve resmî bir soruşturma bahanesiyle beni alıp şubeye götürün. Orada size bildiğim her şeyi açıklamaya hazırım."

"Neden bunu tercih ediyorsunuz?"

Sıdıka gülümsemeye çalıştı.

"Sanırım böylece asıl katilin kulağına kar suyu kaçacaktır."

Selim kısa bir an düşündü, sonra "Bunu amirime sormam lazım" diye mırıldandı.

"Hiç durmayın, sorun öyleyse."

Kısa bir tereddüt geçiren Selim cebinden telefonunu çıkararak Baş komiser Hidayet'i aradı. Baş komiser o an evinde uyuyordu. Hidayet'in gür sesi kulağında çınladı:

"Evet, Selim? Ne var?"

Komiser olayı kısaca özetlemişti amirine. O sırada Sıdıka titreyerek fakat kesin bir kararlılıkla neticeyi bekliyordu. Oğlunu feci bir sondan kurtarmak için yaptığının en doğru yol olduğu inancındaydı hâlâ. Telefonu kapatan Selim, "Tamam" dedi. "Yarın sabah onda gelip sizi yalıdan alacağız."

"Teşekkür ederim" demekle yetinmişti mimarın annesi...

Saat sabahın tam yedi buçuğunda Barışla Selim, Baş komiser Hidayetin odasına girmişlerdi. Selimin gözleri uykusuzluktan kan çanağı gibiydi, tıraş olmamıştı ve yorgun görünüyordu. Masanın karşısındaki koltuklara oturur oturmaz Selim, dün gece olanları en ince detayına kadar bir daha anlattı. Baş komiser Hidayet biraz sevinmiş gibiydi; nihayet zanlılar cephesinde bir çözülme başlamıştı. Vereceği ifade de hizmetçi Sıdıka'nın henüz ne diyeceği kesin hatlarıyla belli değildi, kadının asıl amacı masum olduğuna inandığı oğlunu kurtarmak, bu pisliğin içinden çekip çıkarmaktı; ama Selim'e söylediklerine bakılırsa, onun indinde bütün kötülüğün başı Aylin Altınmızrak'a ve bu da Hidayetin tahminlerini doğrular nitelikteydi.

Baş komiser keyifle ellerini ovuşturdu.

"Sanırım meselenin sonuna yaklaştık. Hizmetçinin bugün bize bilmediğimiz çok önemli ve neticeye gidecek bilgiler vereceğine inanıyorum. Aylin suçun asli faili olamaz ama onun azmettirici olduğuna ben de yürekten katılıyorum. Oğlunu kurtarmak için uğraşacağı kesin; fakat bence mimar da gerçek katil çıkacaktır" dedi.

"Evet, amirim" diye fısıldadı Selim. "Ben de sizin gibi düşünüyorum. Artık elimizde yeterince veri ve delil mevcut. Basit bir muhakemeyle sonuca gidebilecek durumdayız. Bu sabah Sıdıka'nın burada ifadesini aldıktan sonra Aylin'i de Emre'yi de tutuklayabiliriz. Olay çok netleşti artık. Ayan beyan belli ki, Aylin'le mimar mercimeği fırına koyup engelleri ortadan kaldırmaya karar vermişler. Önlerindeki ilk engel Aslı'ydı. Kız ayrıca Ragıp Bey'den ilerde intikal edecek mirasın asli sahibiydi, önce onun ortadan kalkması gerekiyordu. Bu beklenti birinci derecede kimi ilgilendirirdi, tabii ki Aylin'i, bir ölçüde de Emre'yi. İkisinin Levent'teki aşk yuvalarını evvelki gece Barış tespit etmişti. Mesele son derece netleşti."

O zamana kadar hiç konuşmadan dinleyen Barış, pişmiş aşa su katar gibi homurdandı:

"Bence kesin bir hükme varmak için hâlâ elimizde esaslı delil yok. Fikrimi sorarsanız, önce hizmetçinin vereceği ifadeyi dinlememiz lazım."

Hidayet ve Selim dönerek ters ters Barış'a baktılar. Hidayet homurdandı:

"Ne demek istiyorsun?"

"Savcıya sunacağımız deliller mahkeme safhasında çok yetersiz kalacaktır henüz. Bizimki sadece bir varsayım. Aylin ile Emre'nin

arasındaki ilişki henüz ispatlanmış değil. Ayrıca cinayet mahallinde mimarı suçlayacağımız tek bir ipucu bulamadık. Cinayet aleti elimizde değil. Verandada bulduğumuz ayak izleri Emre'ye uymuyor. Mimar da cinayet saatinde yazlık sitede olmadığını gece bekçisinin yazılı ifadesiyle kanıtlayabilir. Ayrıca Aylin Altınmızrak'ın azmettirici olduğuna dair beynimizdeki şüphelerden başka tek bir somut delilimiz var mı?"

Odada esen soğuk havayı Selim bozdu.

"Daha ne olacak ki? Gece yarısı Aylin'le mimar herhalde sırf sohbet etmek için Levent'teki evde buluşmadılar? Sadece o buluşma bile aralarındaki ilişkiyi ispata yeterli."

Barış suratını astı.

"Bundan da artık kesin emin değilim" dedi.

Baş komiser babacan haliyle dikleşti.

"Aklından ne geçiyor oğlum? Dilinin altındaki baklayı çıkar da rahatlayalım."

"Amirim, emin değilim. Ama mimarın dün gece yalıya yaptığı o tuhaf ziyaret midemi bulandırıyor. Selim ağabeyin ifadesine göre Emre içeriye girmemiş, sadece kapının önünde bir iki dakika Aylin'le konuşup çekip gitmiş. Oldukça garip değil mi? Şayet aralarında toplumun cevaz vermeyeceği bir ilişki olsa bile bu, cinayet olayını aydınlatmaya yeterli değil. Kuşkusuz öyle bir ilişki varsa, geçerli bir cinayet sebebi olabilir ama o kadarla da kalır. Oysa bize cinayeti kanıtlamaya yarayan somut deliller lazım ve bizim elimizde hâlâ öyle bir şey yok. O ikisini tutuklamaya kalkışırsak netice fiyasko olabilir."

Hidayet susup başını kaşıdı.

"Hele önce şu Sıdıka'yı şubeye çekin bakalım. Sorgusundan sonra yeniden düşünürüz. Belli olmaz belki bize yeni olanaklar sağlayacak bilgiler verebilir" dedi.

Odadaki ümitli hava yeniden bozulmuş gibiydi. İki komiser ayağa kalktılar...

* * *

O gece Sıdıka da yalıdaki odasında sabaha kadar uyuyamadı. Bu gece Altınmızrak ailesinin yanında geçirdiği son geceydi. Yarın şubeye celbinden ve vereceği ifadeden sonra artık bu ailenin yanında kalması söz konusu olamazdı. İçinde hafif bir burukluk hissetti. Uzun yıllar yanlarında çalışmış, Ragıp Beyden aldığı ücretlerle oğlunun tahsilini tamamlatmıştı. İşin ilginç yanı, karısının da sırdaşı olmuştu. Aylin ona güvenmiş ve inanmıştı. Kimsesiz bir kadın istedikleri için, Sıdıka onlar için tam biçilmiş kaftandı. Aileye ufak bir yalan söylemekte mahsur görmemişti. Altınmızrak ailesinin yanma girdiğinde Emre henüz ortaokul öğrencisiydi. Oğlunu kız kardeşi Emine'ye emanet etmişti. Emre'nin babası bir şofördü ve çocuk daha beş yaşındayken boşanmışlardı. Ertesi yıl da boşandığı kocası Gerede yolundaki bir trafik kazasında ölmüştü. Sıdıka tüm imkânlarını kullanarak oğlunu yetiştirmeye gayret etmiş ve bunu başarmıştı da. Ne var ki, oğlunun pek vefalı çıktığı söylenemezdi; mimar çıkıp eli ekmek parası tuttuktan sonra da annesine biraz mesafeli davranmıştı. Ama Sıdıka hayatla tek bağı olan oğlu için her türlü fedakârlığı yapmaya hazırdı.

Az da olsa elinde bir miktar birikmiş parası vardı. Sorgudan sonra yalıdan ayrılıp geçici bir süre kız kardeşinin yanında kalmayı düşünüyordu. Oğlu akıllanıp kendisini yanına almazsa niyeti yine böyle zengin bir ailenin yanında kapılanıp vekilharçlık yapmaktı. Yıllarca o da Aylin'e sadık kalmış, elinden gelen yardımı esirgememişti. Yine de asıl kızgınlığı oğlunaydı; Aslı gibi bir kızı hayatı boyunca bulamazdı. Aslı üvey annesiyle geçinemezse de aslında iyi bir kızdı, Emre'yi de sevmişti. Ama aptal oğlu fettan ve muhteris Aylin'in ağına kolaylıkla düşmüştü, en kötüsü de onun ne tür bir kadın olduğunu anlamaktan uzak oluşuydu.

Sıdıka saat ona kadar yalıda etrafta pek görünmeyerek oyalandı. Polislerin kendilerini sorgulamak için şubeye götürmeleri anında Aylin'in de olaya şahit olmasını özellikle istiyordu. Asıl şaşkınlığı o zaman yaşayacaktı uğursuz kadın. Özellikle saat ona doğru bahane yaratıp bahçedeki bazı temizlik işleri için bahçıvan Halil'i bulacağım diye deniz tarafındaki bölüme gitti. Kapıyı polislere başka birinin açmasını istiyordu.

Öyle de oldu. Saat tam onda Selim ile Barış yalıya geldiklerinde Sıdıka tek başına yalının rıhtım tarafındaydı. Sokaktaki polis arabasını hiç gözden kaçırmayan Halil kapıya artık tanıdığı iki komiserin geldiğini görünce yanlarına gitti. Demir parmaklı kapının arkasından sordu:

"Yine ne istiyorsunuz?"

Dev adamın sesinde belirgin bir öfke vardı. Selim söylendi:

"Biz polisiz. İçerdekilerle görüşeceğiz."

Bahçıvan ağzını açıp başka tek kelime etmemişti, zaten Selim de adamın geri zekâlı olduğunu bildiğinden onunla ilgilenmedi. Bundan önceki Baş komiser Hidayet'le gelişlerinde de aynı müşkülatı çıkartmış, içeriye sormadan kapıyı açmamıştı. Fakat bu defa beklemeden kapıyı açmıştı Halil.

Bahçeye adımını atan Selim öne düşerek hızlı adımlarla yürümeye başladı. Biraz geride kalan Barış ise dikkatle bahçıvanı inceliyordu. Nedense onu ilk gördüğü andan itibaren adamın iriliği ve kocaman ayakları ona, cinayetin işlendiği yazlık sitenin verandasında buldukları 45 numara veya daha büyük olan ayak izlerini hatırlatıyordu. Bir bakıma, bahçıvan ideal katil adayı olabilirdi, iriliği, geri zekâlı oluşu, rahatlıkla tekbir darbeyle cerh edici cinayet aletini Aslı'nın kalbine saplaması için yeterliydi. Üstelik uzun zamandan beri yalıda çalıştığı için maktule tarafından tanınıyordu ve genç kızın ona güvenerek kapıyı rızasıyla açması çok mantıklıydı. Ama ortada böyle bir cinayeti işlemesi için neden yoktu. Yine de belli olmazdı; kıza antipati duyması ya da âşık olması mümkündü. Sonuç olarak akli dengesi yerinde bir insan sayılamazdı. Böyle kişilerin ise suç işleme oranı her zaman yüksekti. Sıdıka'yı şubede sorgularken bu hususu da sormayı unutmayayım, diye beyninin bir köşesine yerleştirdi. Ayrıca Halil'in suratında oluşan husumet ve dik dik bakışlar gözünden kaçmamıştı.

Kapıyı diğer hizmetçi Hatice açmıştı. Onları salona aldı. Karı koca her zamanki yerlerinde oturuyorlardı. Aylin ziyaretçilerini görünce soğuk ve isteksiz bir havayla yerinden kalktı. Sanki gelişlerini çok yadırgamış gibi onları süzdü bir süre. Oysa neden geldiklerini çok iyi tahmin ediyordu.

"Evet?" diye mırıldandı. "Bu seferki ziyaret sebebinizi sorabilir miyim? Umarım hayırlı bir nedenle gelmişsinizdir."

"Öyle de sayılabilir hanımefendi" dedi Selim. "Neticeye çok yaklaştık."

Genç kadın buruk bir edayla tebessüm etti:

"Buna ben de eşim de çok seviniriz. Katilin kimliği belirlendi mi?"

"Kısa bir sorgulamadan sonra bu sualinize evet diyebileceğimi sanıyorum."

"Kimi sorgulayacaksınız komiser bey?"

Aylin, karşısındaki memurun kibarca sizi diyeceğini beklemişti. Oysa Selim kaşlarını çatarak söylendi:

"Yanınızda çalışanlardan birini sorgulamak üzere merkeze götürteceğiz."

Aylin birden sapsarı kesilmişti. Hatta biran nutku tutuldu. Komiserin kastettiği kişinin Halil olduğunu sanmıştı. Bir an bütün dünyasının yıkıldığını hisseder gibi oldu. Sadık köpeğine o kadar güvenmişti ki onun boşboğazlık edeceğini asla düşünmemişti. Kuruyan boğazından kelimeler güçlükle döküldü.

"Yanımızda çalışanlardan birini mi?"

"Evet, hanımefendi."

Güçlükle dilini kuruyan dudakları üzerinde gezdirerek sordu:

"Kimi?"

"Hizmetçiniz Sıdıka'yı."

"Sıdıka'yı mı? Ama... Ama onun işlenen cinayetle ne ilgisi olabilir?

Aylin'in korkunç ihtimalin gerçekleşmemesinden dolayı sevinmesi gerekirdi; fakat polislerin Sıdıka ile olay arasında nasıl bir irtibat kurduklarını, kadından niye şüphelendiklerini anlayamamıştı. Birkaç saniye bön bön yüzlerine baktı. Aylin Altınmızrak'ın birkaç saniye içinde geçirdiği önce korku belirtisi, yüzünün sapsarı kesilmesi, kekelemesi, sonra da Sıdıka'nın adını duyunca rahatlaması Barış'ın gözünden kaçmamıştı ama şimdilik bunu yorumlayamıyordu. Hemen araya girdi:

"Yoksa hizmetçinizin, kızınızın sözlüsü olan Emre Paksoy'un annesi olduğunu bilmiyor muydunuz?"

Aylin'in hayretten ağzı açılmış, gözleri irileşmişti. Ama asıl hayret nidası koltuğunda oturan Ragıp Beyden geldi.

"Ne dediniz? Sıdıka, Emre'nin annesi miymiş? İnanmıyorum... Olmaz öyle şey..."

"Tahkik ettik beyefendi" dedi Barış. "Resmî nüfus sicilleri öyle söylüyor."

Aylin kaskatı kesilmişti. Fakat Ragıp Bey hastalıktan kısılmış sesiyle itiraza devam etti:

"Mutlaka bir hata olmalı. Sıdıka hiç evlenmemiştir."

Aynı anda salonun girişinden bir ses yükseldi:

"Hata yok, beyefendi. Polisin dediği doğrudur. Ben Emre'nin annesiyim."

Bütün gözler bir anda salonun kapısında beliren Sıdıka'ya çevrilmişti. Yalının rıhtımından polislerin gelmesini bekleyen hizmetçi kadın, aynı anda mutfak kapısından içeri girerek yavaşça yaklaşmış, polislerle işvereni arasındaki konuşmayı dinlemiş ve en kritik anda duruma müdahale etmişti. Ragıp Bey hayretle bunca yıldır kendilerine hizmet eden kadına bakıyordu. Birden öfkelenerek köpürdü:

"Seni gidi lanet olasıca kadın... Kızımı oğlun mu öldürdü, doğruyu söyle. Başka kim olabilir ki? Zaten en başından beri ben de bunu düşünmüştüm. Meğer evimde bir pislik beslemişim."

"Yoo, o kadar peşin hükümlü olmayın bakalım. Sizin ekmeğinizi yedim bunca zaman, saygısızlık etmek istemem; ama söylediklerinize dikkat edin. Size benim oğlum katil değil diyorsam, bu doğrudur. Asıl siz katili daha yakınlarınızda arayın."

"Sus, küstah kadın! Ne demek istiyorsun sen?"

Barış önünde cereyan eden olay karşısında tam bir müşahit gibi durup sadece tarafların konuşmasını dikkatle dinliyordu. Farkına vardığı bir husus da ilk paniği atlatan Aylin'in duruma müdahale ettiği oldu. Genç kadın şaşkın bir şekilde mırıldanmıştı:

"Olan bitenlerden hiçbir şey anlamıyorum. Sıdıka bizden bir gerçeği saklamakla hata etmiş olabilir ama onu niye sorgulamaya götürüyorsunuz? Yoksa onu tutuklayacak mısınız?"

"Bu duruma bağlı hanımefendi" diye karşılık vermişti Barış. "Henüz kesin bir şey söyleyemeyiz ama şu an elimizdeki en güçlü zanlı adayı Emre Paksoy'dur. Annesi de onunla işbirliği yapmış olabilir."

"Ben hâlâ bu işte bir yanlışlık olduğu kanısındayım."

Bu defa Selim, Aylin'e dönerek sordu:

"Sizi böyle düşünmeye sevk eden sebep nedir hanımefendi?"

İyiden iyiye toparlanan Aylin soğukkanlılığını takınarak söylendi:

"Sıdıka'yı uzun süredir tanırım. O asla bir katil olamaz, hatta oğlu da... Gerçi Emre'nin bazı hatalarını biz de sonradan öğrendik ama bunda kızımız Aslı'nın da büyük payı vardı. Nitekim son iki gecedir Emre ile temas halindeydik. Şüpheniz çok komik geldi bana, Emre bir katil olsa bu yakınlığı gösterir miydi bize?"

"Ne yakınlığı?" diye mırıldandı Selim.

Genç kadın kocasına dönerek fısıldadı:

"Hayatım, sanırım olanları artık gizli tutamayız, değil mi? Açıklamama izin verir misin?"

Ragıp Bey'in öfkesi pek geçmişe benzemiyordu. Ama bitkin haliyle izin verir gibi başını salladı. Aylin de polislere döndü tekrar. Bir ara müthiş bir korkuya kapılmış, hatta polislerin Halil'e ulaştıklarını düşünerek ödü kopmuştu. Doğrusu Sıdıka'nın şu sıralar ilişkide bulunduğu son sevgilisinin annesi çıkması hiç beklemediği bir olaydı ama hizmetçisinin Halil'le yaptığı işbirliğinden hiç haberi yoktu. Belki ufak tefek bir skandal çıkabilirdi, Sıdıka'nın takındığı tavırlar hoşuna gitmemişti, lakin önemi yoktu, nasıl olsa tıpkı bundan evvel olduğu gibi kocasıyla biraz tartışır, meseleyi kapatırdı. Sonra planladığı savunmayı ağır ağır fakat mimarı suçlamaktan çok, üvey kızının davranışını tasvip etmez bir tarzda polislere nakletti.

Selim iki gece önceki Levent'teki buluşmanın nedenini öğrenince biraz bozulur gibi oldu. Mücevher meselesini ilk defa öğreniyordu. Barış da irkilmişti. Aylin devam etti.

"Evet, gece yarısı Levent'e gittim ve Emre'nin onları geri getirmesini bekledim. Kızımız bir hata yapmış ve ben de zımnen buna izin vermekle o hataya iştirak etmiştim. Mesele bundan ibarettir."

Barış sordu:

"Emre Paksoy mücevherleri getirdi mi?"

"O gece değil ama dün gece saat dokuz sularında yalıya gelip hepsini teslim etti. Eşim de buna şahittir. İsterseniz ona sorabilirsiniz."

İki komiser soran nazarlarla bakışlarını yaşlı adama çevirdiler. Ragıp Bey kafasını sallamıştı.

"Evet, bu doğru. İlk eşimden kalan mücevherleri eksiksiz geri getirdi."

Sıdıka taş gibi hareketsiz kalmıştı. Duyduklarının onu en fazla şaşırtan yanı oğlunun bir borç batağı içinde olduğuydu. Bunu kabul etmek istemiyordu; gerçek olsa mutlaka Emre'den işitirdi oysa oğlu bu konuda tek laf etmemişti.

Barış da bu ifadeye şaşırmıştı. Levent'teki buluşmanın tamamen bir aşk randevusu olduğunu düşünmüştü hep. Oysa kadının kocası da ifadesini destekliyordu.

Selim içinden, "Allah kahretsin" diye homurdandı. Düşündükleri yine fos çıkmıştı. Bu durumda cinayete gerekçe olması mümkün Aylin Emre ilişkisi ortadan kalkıyordu. Nitekim hizmetçi Sıdıka da birden sus pus kesilmişti.

*** * ***

Hizmetçi Sıdıka'nın şubedeki sorgulaması uzun sürmüştü. Baş komiser Hidayet kadının sorgulamasında bizzat bulunmuştu. Kadının verdiği cevaplar iki noktada odaklanıyordu; birincisi oğlunun asla bu cinayeti işlemediği, ikincisi ise oğlu ile Aylin Altınmızrak arasında kesin bir ilişkinin olduğu merkezindeydi. Öğleden sonra dört sularında sorgulama devam ederken Baş komiser Hidayet öfkeli bir şekilde söylendi:

"Oğlunu alıp getirin buraya, ikisini yüzleştireceğim."

Selim, yanına iki sivil memur alarak Emre'nin celbi için çıkarken, Sıdıka'nın sorgusuna bir süre ara vermişlerdi. Yaşlı kadın sorgulama odasında tek başına bekliyordu. Bir ara Barış kapıyı açarak içeriye girdi. Sıdıka’nın en hoşlanmadığı polis oydu. Onu karşısında görünce soğuk bir ifadeyle başını çevirdi. Hâlbuki Barış içten bir tutumla kadına yaklaşmış ve cebinden çıkardığı sigara paketini kadına uzatmıştı.

"Bir sigara yakar mısın? Nasıl olsa oğlun buraya gelinceye kadar epey bekleyeceğiz. Soluklanırsın."

"Hayır. Teşekkür ederim. Sigara içmem."

"En iyisini yapıyorsun. Bu sigara berbat bir alışkanlık."

Sıdıka kısa bir süre komiseri süzdü. Yapay bir yakınlık sezinlemişti yaklaşımında. Aklınca ağzımdan laf almaya kalkışacak diye düşündü. Oysa bildiği her şeyi söylemişti.

"Sorgulama niye bu kadar uzadı, ben bildiğim her şeyi anlattım."

Barış, "Bence değil" deyince kadın komiseri tekrar merakla süzmüştü.

"Başka öğrenmek istediğiniz ne kaldı?"

Komiser gülümsedi.

"Senin Emre'nin annesi olduğu çok önceden biliyordum. Bana yalan söylediğini de."

Sıdıka kaşlarını çattı. Ama ağzını açıp tek kelime söylemedi. Barış devam etti:

"Oğlunu ilk sorguladığımda Aslı'nın ölüm haberini o sabah senden öğrendiğini söylemişti bana.Oysa sen mimarın telefonunu bilmediğini ısrarla vurguluyordun. Yani yalan söylüyordun."

Aptal bir kadın değildi Sıdıka. Durumu hemen kavramıştı. Genç komiserin de yabana atılır biri olmadığını anlamıştı. Gerçeği kabullenmeyi tercih etti.

"Evet. Emre ile bağımın ortaya çıkmasını istemiyordum. O yüzden size yalan söylemek zorunda kaldım. Ama bu Emre'nin oğlum olduğunu anlamanıza yeterli değil ki."

Barış tekrar sırıttı.

"Haklısın. Zaten ben de gerçeği bir tesadüf neticesi öğrendim."

"Tesadüf mü?"

"Bir gece cinayet aletini evinde saklayıp saklamadığını anlamak için gizlice evine girdim. Oğlun da bana yalan söyleyip Ankara'da olduğunu bildirmişti. Oysa Boğaz'da arkadaşlarıyla yemekteymiş. Tam evini araştırırken körkütük sarhoş donuverdi. İşte o sırada sen telefonla oğlunu aradın. Aranızdaki konuşmayı böylece işittim. Sana anne diye hitap ediyordu."

Sıdıka o telefon konuşmasını hatırlamıştı. Barış devam etti:

"Sen bile oğlunun masumiyetinden emin değildin, iki de bir Aslı'yı sen mi öldürdün, diye soruyordun."

Yaşlı kadın elinde olmadan sararıp titredi. Onun bu hâlini gören komiser fısıldadı:

"Endişelenme. Ben oğlunun katil olmadığına eminim. Elimizde de suçu onun üstüne yıkacak delil yok zaten."

Kadıncağız rahatlaması gerekirken büsbütün tedirgin oldu. Karşısındaki polisin diğerlerinden farklı davranmasına henüz bir anlam verememişti. Gerilerek sordu:

"Neyin peşindesiniz siz? Ağzımdan laf almaya mı çalışıyorsunuz?

"Ben gerçek katilin peşindeyim."

"O zaman siz bu soruları Aylin Hanım'a sorunuz" dedi sert bir ses tonuyla.

"Zamanı gelince elbette soracağız. Ama ben şimdi sana başka bir soru soracağım."

"Ne?"

"Şu bahçıvan... Geri zekâlı adam... Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Halil mi? Yoksa ondan mı şüpheleniyorsunuz? Çok saçma...Halil küçük hanımı neden öldürsün ki? 0 garibanın tekidir. Kendi dünyasına kapalı, sesi soluğu çıkmayan biridir."

"Ama Aslı Hanım ondan korkarmış. Hatta bir seferinde babasından onu evden uzaklaştırmasını da istemiş, doğru mu?"

Sıdıka düşündü bir süre.

"Evet, galiba böyle bir olay yaşanmıştı. Hayal meyal hatırlıyorum."

"Aslı neden korkuyordu bahçıvandan?"

"Bilmiyorum. Ama Halil'in insanları korkutan bir yanı vardır. Siz de gördünüz çok iri yarıdır. Lakin saf ve son derece sadıktır. Hiçbir yanlışını görmedik şimdiye kadar. Belki bön bakışları küçük hanımı ürkütmüştü."

"Ragıp Bey kızının bu isteğini neden yerine getirmedi?"

"Yanlış hatırlamıyorsam Aylin Hanım engellemişti."

"Sebep?"

"Dedim ya, bilmiyorum."

"Aylin Hanım'la bahçıvan arasında özel bir ilişki olabilir mi?"

Sıdıka gözleri irileşerek mırıldandı:

"O geri zekâlıyla Aylin Hanım arasında mı? Bunu düşünmek dahi komik... Aylin Hanım ona evin köpeği gibi muamele eder. Hatta kaç kere ondan bahsederken benim bekçi köpeğim diye söz ettiğine şahit oldum. Aralarında nasıl bir ilişki olabilir ki?"

Hizmetçi haklı olabilirdi ama Barış da bir konuyu kafasına takınca o konuda mutlak emin oluncaya kadar rahatlamazdı.

"Cinayet gecesi bahçıvanın yalıda olduğuna emin misin?"

Sıdıka durakladı.

"Bilmiyorum ama herhalde yalıdaydı. Başka nerede olacak ki? Halil mecbur kalmadıkça kaldığı müştemilattan pek dışarı çıkmaz zaten."

"Ya izinli olduğu günlerde nereye gider?"

Hizmetçi kendisine çok mantıksız gelen bu şüphe karşısında gülümsemekten kendini alamadı.

"Halil izin kullanmaz ki" dedi.

3

Çapraz sorgulama mimarı bir hayli bunaltmıştı. Şubenin alt katındaki tek bir masa ve üç iskemleden oluşan eşyasıyla loş ve ürkütücü sorgulama odasında buram buram terliyordu Emre Paksoy. Tam karşındaki iskemleye oturan Baş komiser Hidayet gür ve kalın sesiyle mimara kan kusturuyordu. Diğer iki yardımcısı ayakta duruyorlardı ama zaman zaman Selim adlı muavin masaya vurarak verdiği her cevaba zıt şeyler söyleyerek kendisine hiç inanmadıklarını belli ediyordu. Mimar tam anlamıyla paniğe kapılmıştı. Hele Baş komiserin gür sesiyle sorduğu sualler beynini burguluyordu sanki. Sadece daha önce konuştuğu genç komiser az soru soruyor ve daha ziyade sorgulamaya seyirci kalıyordu. Müthiş bunalmıştı.

"Yalan söylemeyi bırak artık" diye gürledi Hidayet. "Seni takiple görevli memurlarım Levent'teki evde o kadınla seviştiğini görmüşler."

İradesinin son kırıntılarıyla karşılık vermeye çalıştı Emre.

"Hayır, ben Aylin Hanım'la sevişmedim. Külliyen yalan bu."

Hidayet, başını Selim'e çevirip homurdandı:

"Bak şu terese! Hâlâ inkâr ediyor be! Elimde görgü tanıkları var diyorum, duymuyor musun?"

"Yanılıyorsunuz, Baş komiserim."

'Yaa... Yani Aylin denen o şırfıntının sevgilisi olduğunu kabul etmiyor musun?"

"Hayır... Asla..."

"Ya şimdi karşına adamlarımdan başka bir tanık daha çıkarıp yüzleştirirsem ne diyeceksin?"

Mimarın biran kanı çekilir gibi oldu. Korkuyla Hidayet'e baktı.

"Kimi?" diye fısıldadı güç duyulur bir sesle.

"Altınmızrak'ların hizmetçisini...Yani anneni."

Emre'nin başı birden önüne düştü. Şimdi buraya neden getirildiğini daha iyi anlamıştı. O an her şeyin bittiğini kavradı. Hatta gerçeği, tüm gerçeği anlatmazsa cinayetten bile suçlanabileceğini düşündü. Anlaşılan foyası ortaya çıkmıştı. Birkaç defa üst üste yutkundu, kramp gibi bir sancı oturmuştu midesine. Galiba gerçeği anlatmasından başka çare kalmamıştı artık, yine de sesi çıkmıyordu.

Baş komiser gürledi:

"Getirin kadını içeri."

Barış hızla dışarı çıkmıştı. Az sonra kapı açıldı ve komiserle Sıdıka sessizce sorgu odasına girdiler. Genç mimar ağır ağır gözlerini içeriye girenlere çevirdi; annesini karşısında görünce polislerin blöf yapmadığı kesinlikle anladı. Hidayet de bir defa daha sordu:

"Şimdi konuş bakalım. Aylin senin sevgilin mi?"

Mimarın tekrar başı önüne düştü. Odadakilerin güçlükle duyabileceği bir sesle, "Evet" diye fısıldadı. Baş komiser hemen ikinci soruyu yapıştırdı:

"Ne zamandan beri?"

"Yaklaşık üç aydan beri."

"Ne kadar da bir buluşuyordunuz?"

"Oldukça sık."

"Ne kadar sık? Anlat."

"Hafta arası iki üç kere, bazen daha da fazla..."

"Seni o kadın mı baştan çıkardı?"

Emre gururu incinmiş gibi durakladı biran. Sonra, "Evet" diye fısıldadı.

"Hep aynı yerde mi buluşuyordunuz? Yani Levent'teki o evde?"

Yine başını sallamıştı genç mimar.

"Aslı ile evlenmekten de onun yüzünden vazgeçtin, değil mi?"

"Evet."

"Peki, Aslı'yı da sen mi öldürdün?"

Emre birden isyan ederek bağırdı:

"Hayır. Onu ben öldürmedim. Size kaç defa söyleyeceğim, onu ben öldürmedim. Kılına bile dokunmadım. İnanın bana. Onu severdim."

Hidayet'in sesi daha da gürleşti:

"Hadi oradan... Buna inanacağımızı mı sanıyorsun? Onu sevseydin hiç o orospuyla aşk hayatı yaşar miydin? Bize palavra sıkmayı bırak. Onu sen öldürdün. Annen bile senden şüpheleniyor."

Emre, kapı ağzında sessizce duran annesine nefretle baktı. İlk defa o da şuurunu kaybetmiş gibi bağırdı:

"Size Aslı'yı ben öldürmedim diyorum, anlasanıza..."

"O hâlde kızı kim öldürdü? Aylin mi?"

"Bilmiyorum."

"Ama o öldürmüş olabilir, değil mi? Annen de öyle düşünüyor?

"Kimin ne düşündüğü artık umurumda değil... Nasıl istiyorsanız, öyle düşünün."

"Peki, dün gece yalıya neden gittin?"

Emre artık kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Mücevher yalanını tekrar konu etmenin anlamsızlığını düşünerek homurdandı:

"Aylin, sizlerin Levent'teki evde buluştuğumuzu tespit ettiğinizi anlamıştı. Kocasının şüphelenmemesi için bir yalan uydurdu ve beni yalıya çağırdı."

"Eski eşinin mücevherleri hikâyesi değil mi?"

"Evet, o."

"Peki, Aylin takip edildiğini nasıl anlamış?"

"Ona da bahçıvan söylemiş. Hani geri zekâlı bir bahçıvanları var ya, o işte. Sokakta bekleyen arabanızdan şüphelenmiş bahçıvan."

Sessizce sorgulamayı dinleyen Barış bu noktada dikkat kesildi. Geri zekâlı olduğu iddia edilen birinin, kimsenin şüphelenmediği aracın polise ait olduğunu anlaması, biraz tuhafına gitmişti. Acaba bahçıvan söylenildiği kadar geri zekâlı değil miydi? Ayrıca bahçıvanın bir başkasına değil de, sadece Aylin'e yalının gözetlendiğini bildirmesi manidar değil miydi? O zamana kadar genç komiser bu geri zekâlı bahçıvan hakkında da bazı kuşkulara kapılmıştı ama cinayet işlemesi için uygun bir sebep bulamıyordu. Baş komiserin mimarı sıkıştırmasından da bir sonuç çıkmayacağının farkındaydı; Emre biraz baskı altında kalınca Aylin Altınmızrak ile aralarında bir ilişki olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştı lakin bunu zaten biliyorlardı, bu itiraf neyi değiştirecekti? Adam cinayet işlemediği konusunda direniyordu ve en kötüsü Barış da ona inanıyordu. Aslında Hidayet Baş komiser de durumun farkındaydı ve cinayet itirafı üzerinde fazla baskı yapmaktan vazgeçmiş görünüyordu.

*** * ***

Dün gece başlayan yağmur hâlâ dinmemişti. Barış işinden çıktığında dışarıda kasvetli bir hava vardı. Aslı Altınmızrak olayı genç komiseri bir hayli yormuştu. Tüm yorgunluğuna rağmen evine dönmek istemedi. O gece Baş komiser Selim'e de kendisine de izin vermişti; yalının gözetlenmesine devam edilecek ama görevi ekipteki diğer memurlar yüklenecekti. Selim

evli olduğu için doğruca evinin yolunu tutmuştu. Barış sık alkol kullanan biri değildi ama nedense o gece canı içki çekmişti. Doğruca Beyoğlu'na çıktı. Ay sonu olduğundan cebinde fazla parası da yoktu; Çiçek Pasajına gidip kokoreçle bir bardak bira içmek istedi. Birayı sevmezdi, hele kış aylarında; sadece aşırı sıcak günlerde serinletici bir içki gibi görürdü birayı. Ama o gece zihni fazla yorgundu ve kokoreçle soğuk birayı yudumlarken bayağı zevk aldı.

İçki içerken bile meseleyi beyninden silip atamıyordu. Bir yerde bir hata yaptıklarından emindi ama sorun nerede neyi atladıklarındaydı. Vakaya müdahil oldukları ilk gün verandadaki ayak izlerini anımsadı yeniden. O ayak izlerinden biri katile aitti. Ama onu asıl düşündüren nokta, salonda o ayak izlerine neden rastlayamadıklarındaydı. Katil salondaki izleri silmişti. Bundan hiç kuşkusu yoktu.

Fakat neden verandadaki izleri silmemişti? Yoksa katil onları görmemiş miydi? İşte tam o anda birden bir gerçeği kavrar gibi irkildi. Hafızasını zorlayıp yeniden düşünmeye başladı. Yanılıyor muydu yoksa? Bazı karanlık noktalar birden beyninde aydınlanır gibi oldu. Belki de yanılıyordu ama aklına gelen bu noktayı tahkik edemezse bütün bir gece uyuyamayacağını da biliyordu. Çiçek Pasajından çıkıp Taksim Meydanına doğru yürüdü. Yol boyunca aklına takılan ihtimalin, gerçekliğini hesaplamaya çalışıyordu. Yeni bir hata yapamazdı. Meydana vardığında sırılsıklam ıslanmıştı ama farkında değildi. Beşiktaş'a giden minibüslerden birine atladı. Az sonra İskele Meydanındaydı. Niyeti Yeniköy'e gitmekti. Ama önce bir plan yapmalıydı. Aklına gelen olasılığı Baş komisere sormadan gerçekleştirmeye kalkıştığı için huzursuzdu biraz; fakat kafasına koymuştu bir kere, denemeden rahat etmeyecekti. Bu defa Beşiktaş'tan kalkan minibüslerin kuyruğuna girdi ve sırasını beklemeye başladı.

Aynı saatlerde Yeniköy'deki yalıda da gergin bir atmosfer vardı. Ragıp Bey sabahtan beri somurtuk bir çehreyle oturuyordu. Bunca yıldır yanlarında kalan Sıdıka'nın, rahmetli kızının sözlüsü Emre'nin annesi olduğunu öğrenmek hasta adamı çok sarsmıştı. Onu asıl düşünce ve endişelere sevk eden şey ise, emektar hizmetçinin "Siz katili yakınlarınızda arayın" lafı olmuştu. Ne demek istemişti acaba Sıdıka? Yakın tabiriyle karısı Aylin'i mi ima etmişti?

Sol kolunda yine ufak ufak ağrılar hissediyordu. Yeni bir kalp krizinin belirtisi olabilir miydi? Doktoru bu dönemi mutlak istirahat ve sakin geçirmesini istemişti ama buna imkân yoktu; kızını kaybetmenin yarattığı acıdan öte, şimdi de içini korkunç bir şüphe kaplamıştı. Karısının başka erkeklerle düşüp kalktığını zaten biliyordu; bunu anlamaması için aptal olması gerekirdi. Fakat Aylin'e olan zaafı çok fazlaydı. Karısının iffetsizliğini bilmesine rağmen, onu boşamayı hiç düşünmemişti. Ne var ki şimdi beynini bir kurt kemiriyordu, Aslı'nın katili karısı olabilir miydi? O geceyi anımsamaya çalıştı. Aylin gece yarısına kadar dışarıdaydı yine. Kızının ölüm haberi geldiğinde ise yanında uyuyordu. O fiili karısı yapmış olamazdı, başka bir ifadeyle suçun asli faili olamazdı; ama suçu başka birine işlettirmesi için mükemmelen azmettiren olabilirdi. Bunu parayla tuttuğu birine yaptırabileceği gibi rahatlıkla âşıklarından birine de ika ettirirdi.

Aylin'in hafifmeşrep biri olduğu su götürmez bir gerçekti; ama maddi hırsı kendisinden kalacak mirasa tek başına konacak kadar şiddetli miydi? Zira Aslı'nın ölümüyle hayattaki tek mirasçısı o oluyordu. Belki de günahını alıyorum diye düşündü. Aslı hayatta olsaydı bile, kendisinin ölümü ile zaten Aylin'e ömrünü gayet rahat sürdürecek bir miras kalacaktı; böyle bir çılgınlığa kalkması için hiçbir neden yoktu. Ama bu sabah polisler Sıdıka'yı şubeye götürürken, bunca yıllık hizmetçileri neden öyle bir laf etmişti? Aylin'den başka kimi kastedebilirdi?

Hafifçe içini çekti. Bu işte bir pislik vardı. Bunca senedir Aylin'le Sıdıka’nın arası hep iyi olmuştu, hizmetçi evin hanımını çok severdi; şimdi pek iyi hatırlamıyordu ama Sıdıka'yı işe alan da Aylin'di. Zaten kendisi evde çalışanların işe giriş çıkışlarıyla pek ilgilenmezdi; ilk eşinden beri bu hep böyleydi. Aylin planlı olarak çevirdiği dolapları gizlemek için önceden tanıdığı birisini seçmiş olamaz mıydı? Dikkatle karşısında oturan karısına baktı. Bugün de görevini aksatmamış, geçirdiği kalp krizinden sonra bir gün dahi yanından ayrılmamıştı. Kendisine aşırı ilgi gösteriyor, titizlikle ilaç saatlerini hatırlıyor ve eliyle kendi veriyordu. Lakin sabahki olaydan sonra çok durgundu Aylin. Nitekim dikkatle şu an kendisine baktığının bile farkında değildi. İri siyah gözleri sabit bir noktaya odaklanmış, düşüncelere dalmış gibiydi. Bedeni burada olsa da, zihni çok uzaklardaydı sanki. Karısından nefret ettiği, onu boşamak istediği çok an olmuştu; ama ne zaman yakınlaşsalar, o nefis vücuduna dokunsa, bütün hınç ve kızgınlığı

kaybolur ve her seferinde zaafları üstün gelirdi. Ama galiba durum bu defa farklıydı. Aklına gelen ihtimalle tüyleri diken diken oldu. Acaba karısı Aslı'nın sözlüsüyle de yatmış olabilir miydi? Bu kadar aşağılığa da kalkışmış mıydı? Tiksinerek fısıldadı:

"Emre ile de yattın mı?"

Aylin'den cevap gelmemişti. Dalgın, öylece duruyordu. Sorusunu işitmemişti. Öfkelenen Ragıp sualini tekrarladı biraz daha yüksek bir sesle. Sanki bir rüyadan uyanır gibi silkinen genç kadın sordu:

"Ne dedin, hayatım?"

"Emre ile de yattın mı diye sordum?"

Aylin Altınmızrak'ın suratında hiçbir şaşkınlık ifadesi belirmemişti. Bu defa soruyu gayet iyi anlamıştı oysa. Koltuğuna biraz daha gömüldü, bacak bacak üstüne attı, gülümseyerek kocasına baktı neden sonra. Cevap verirken sesi buz gibi soğuktu ama cevabı mukabil soru şeklinde olmuştu:

"Merak mı ediyorsun?"

"Evet, bilmek istiyorum. Bu kadar aşağılaştın mı? Üvey kızının sözlüsünü de ayarttın mı? Cevap ver bana."

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Evet...

"Yattım. Hem de kaç kere... Mükemmel bir performansı vardı. Her seferinde beni yatağın içinde pestile çevirdi. Onun gibisine hiç rastlamamıştım. İşte, sana cevabım. Rahatladın mı şimdi?"

Ragıp sapsarı kesilmişti. Tiksinerek karısına baktı.

"Rezil! Adi yaratık... Arlanmaz fahişe!" diye homurdandı.

Aylin ise gayet soğukkanlıydı.

"Niye sinirleniyorsun, anlamıyorum. Emre ne ilkiydi ne de sonuncusu olacaktır. Yaşlı, güçsüz ve iktidarsız bir erkek olarak bunu kabullenmen yıllar oluyor. Niye şimdi tepki gösteriyorsun. Seninle bir anlaşma yapmıştık, unuttun mu? Benim hayatıma karışmayacaktın."

Ragıp'ın sol kolundaki ağrı şimdi de omzuna ve sırtına vurmaya başlamıştı. Aynı tiksintiyle karısına bakmaya devam etti:

"Başkasını mı bulamadın? O kızımın sözlüsüydü."

"Uzatma, Ragıp... Oğlan pervane gibi etrafımda dönüyordu. Senin çirkin kızınla yetinecek biri değildi o. Ayrıca benim için de eğlenceliydi. Mendebur kızının bana yaptıklarından, karşımda havalar takınmasından, beni küçümsemesinden bıkıp usanmıştım. Ondan intikamımı bu şekilde aldım."

"Sen tanıdığım en adi mahluksun... Nefret ediyorum senden."

"Numara yapmayı bırak. Bu lafları çok dinledim. Artık bu devreyi geride bıraktığımızı sanıyordum."

Ragıp sol kolunu ovuşturmaya başlarken hırladı:

"Çok ileri gittin. Bunu yapmayacaktın. Bedelini de ağır ödeyeceksin. Seni boşayacağım. Bu andan itibaren avukatlarıma emir verip şirketlerimdeki tüm haklarını elinden alacağım ve seni meteliksiz olarak kapının önüne koyacağım. O zaman anlayacaksın Hanya'yı Konya'yı."

"Güldürme beni, hayatım. Bana hiçbir şey yapamazsın."

"Görürüz bakalım."

Aylin rahatlıkla gülmeye devam ediyordu:

"Sinirlenme Ragıp. Asabiyet sana hiç yaramıyor. Bir kriz daha geçirirsen bu defa kurtulamazsın."

"Sen de kıçına kına yakarsın. İstediğin bu değil mi zaten. Önce kızımı şimdi de beni öldürmek zaten niyetin."

"Dur bakalım, moruk... O kadar da uzun boylu değil. Senin kızını ben öldürmedim."

"Onu da Allah bilir! Sen kepazenin tekisin. O gece geç saatlerde eve döndüğünü hatırlıyorum, belki de kızımın kaldığı yazlığa gitmiştin, olamaz mı?"

"Saçmalama. Kızının ölüm haberi geldiğinde yukarıda uyuyorduk."

"Sen de beni o kadar aptal sanma. Son vurucu hamleyi âşığın Emre'ye yaptırmış olabilirsin."

Yaşlı adam sözüne devam edemedi. Acıyla kıvranmaya başladı. Ağrıları şimdi göğüs kafesini sarmıştı. Yeni bir kriz geçirdiği kesindi. Aylin

kımıldamamak, sadece seyirci kalarak beklediği neticenin doğmasını çok isterdi. Ama sabahtan beri yaptığı hesaplar neticesi kocasının şu an ölmesi işleri daha da karıştıracaktı. İsteksizce yerinden kalktı ve bu gibi anlarda Ragıp'ın kullandığı dilaltında emilen ilaç kutusuna doğru yürüdü.

Ona ilacını vermek, en iyi çözümdü şimdilik...

***

Halil kaldığı müştemilatın ufak penceresinden gözlerini dikmiş Boğaz'ın karşı yakasına bakıyordu. Hiçbir konuyu istese de derinine düşünemez, olaylar arasındaki sebep sonuç bağlantısını muhakemeyle çözemezdi; fakat o bile bugün kötü şeyler olduğunu ve taptığı kadının başına dert açacağını sezinliyordu.

O hoşlanmadığı polisler bu sabah Sıdıka'yı alıp götürmüşlerdi. Sıdıka giderken elinde bir de ufak bavul taşıyordu. Onların gidişini görmüştü Halil. Belli ki Sıdıka geri dönmeyecekti artık. Bu evdeki herkesi severdi, Sıdıka'yı da, beyefendiyi de, hatta öldürmek için yazlıktaki villaya gittiği evin küçük hanımı Aslı'yı da. Aslı'nın kendisinden hoşlanmadığını biliyordu ama onun için hiç önemli değildi. Sokaktaki insanlar kendisinden hoşlanmaz, korkarlar, bazen alay eder gibi onu birbirlerine gösterir hatta bazen de gülerlerdi. Onlara kızsa da tepki göstermezdi Halil. Ama yalıda yaşayanlar onu sevmişlerdi. Hiçbiri kendisiyle alay etmemişti bugüne kadar...

Halil korku nedir hiç bilmezdi. Şimdiye kadar hiçbir şeyden korkmamıştı. Ama şimdi bilmediği bu korkuyu yaşıyordu. Kendisi için değil, hanımı için korkuyordu. Ya o polisler, Sıdıka gibi sahibini de götürürlerse ne yapardı? Onun varlık sebebi Aylin Altınmızrak'tı. içinde anlamadığı bir eziklik duyuyordu ve yarım aklıyla bile bu ezikliğin sahibinin verdiği görevi yerine getirememekten kaynaklandığının farkındaydı. O sahibinin köpeğiydi ve her sadık köpek, sahibinden aldığı komutları yerine getirirdi. Oysa o bunu gerçekleştirememişti.

Yazlık eve gittiğinde Aslı'yı evin salonunda ölü görmüştü. Bir başkası, belki de sahibinin bir başka köpeği aldığı emri yerine getirmiş ve küçük hanımı bıçaklamıştı. Kafası bunu almıyordu. Onun görevini acaba hangi köpek yerine getirmişti? Üstelik mahcubiyetinden yalan söylemiş, Aslı'yı kendisinin öldürdüğünü hanımına fısıldamıştı. Artık bu yalanından geri

dönemezdi, aksi hâlde sahibi indindeki bütün itibarını kaybederdi, hatta belki sahibi onu kovardı da.

Çoğu zaman karanlıkta oturmayı severdi. Geceleri bile mecbur kalmadıkça ışık yakmazdı; bahçenin fenerleri müştemilatın içini kısmen aydınlattığından onun için yeterli oluyordu. Dalgın nazarlarla yağmur damlacıklarının oluk oluk ıslattığı penceresinden dışarıya bakıyordu. Son günlerde hanımı ne sokağa ne de bahçeye çıkmaz olmuştu. Onu eskisi kadar göremiyordu. Halil'in özelliklerinden biri de çok az uyumasıydı. Her gece üç saat kadar uyku ona yeterliydi.

İhtiyacı olan uykuya da rastgele saatlerde dalardı. Bazen akşam yemeğinden hemen sonra yatar, gece on birde uyanır sonra sabaha kadar gözünü kırpmazdı; bazen de gece üç de uyur ama sabah altı da mutlaka uyanır, bahçeye fırlardı.

Muhakeme yeteneği kifayetsiz olduğundan bazı şeyleri kavrayamıyordu; mesela bugün Sıdıka'yı polislerin neden götürdüklerini anlayamıyordu. Polis suç işleyenleri kovalardı ama Sıdıka ne suç işlemiş olabilirdi ki onu alıp götürmüşlerdi. İçini sıkıntı bastı. Boğulacak gibi hissetti. Sıdıka’nın götürülüşüne üzülmüştü. O yaşlı kadını severdi. En önemlisi, o da hanımının iyi dostuydu. Acaba ne suç işlemişti. Polislere duyduğu nefret daha da yoğunlaştı. Kim bilir, hanımı şimdi ne kadar üzgündü.

Yerinden kalktı, ceketini sırtına geçirip bahçeye çıktı. Bitişik yalının bahçe duvarını takiben ağır ağır yürüdü. Yağan yağmura hiç aldırmıyordu. Bahçenin demir parmaklıklarının bitim noktasına kadar ilerledi. Başını uzatarak parmaklıklar arasından karanlık sokağa baktı. Polis arabası hâlâ orada duruyordu. Durumu pek kavrayamadı; basit bir muhakeme yürüttü, polisler suçlu diye evin vefakâr hizmetçisini tutuklamışlarsa, daha niye burada bekliyorlardı? Yoksa asıl hedefleri hanımı mıydı? Sanki bir gerçeği yeni anlıyormuş gibi müthiş gerildi. Buna asla izin veremezdi; onun cesedini çiğnemeden hanımını alıp götüremezlerdi. O sadık bir köpekti ve asıl vazifesi sahibini korumaktı. Bir an sokağa fırlayıp araba içinde bekleyen polisleri birer birer boğma isteğine kapıldı. Bunu rahatlıkla yapabilirdi, kafası attığı zaman o acı kuvvetiyle neler yapabileceğini çok iyi bilirdi. Hiç kıpırdamadan orada beklemeye devam etti. Denize kadar inen sokak her zamanki gibi çok tenhaydı. Kimsecikler yoktu, hele böyle yağışlı bir havada ve vaktin henüz erken sayılabileceği bir saatte.

İşte, tam o sırada caddenin başından sokağa sapan birini gördü. Halil çevre sakinlerinin hiçbiriyle konuşmadığı hâlde onları tanırdı. Keskin gözleri, gecenin karanlığında bile, yaklaşan kişinin o sokağın sakinlerinden biri olmadığını anlamasına yetmişti. Fakat yaklaşan adamı da sanki tanıyormuş gibiydi, gözlerini kıstı ve daha iyi seçmeye çalıştı. Yanılmamıştı, o da bir polisti ve Sıdıka'yı bu sabah alıp götürenlerden biriydi. Öfkesi arttı. Aklına ilk gelen şey, acaba şimdi de hanımımı alacaklar sorusuydu. Güçlü elleriyle demir parmaklıklara sarıldı ve bekledi. Gelen polis o uğursuz arabaya binmişti.

* * *

Arabaya giren Barış sordu:

"Herhangi bir hareket var mı arkadaşlar?"

"Yok, Komiserim" dediler nöbetteki memurlar.

Barış hiç tereddüt etmeden homurdandı:

"Bana bir cep feneri verin."

Memurlar arabanın torpido gözünden çıkardıkları bir feneri komisere uzattılar hemen. Meraklı nazarlarla Barış'a bakıyorlardı. Direksiyon başında oturan Musa sordu:

"Hayrola, Komiserim? Ne yapacaksınız feneri?"

Barış adamı tersledi.

"Siz işinize bakın, hadi."

Sonra arabanın kapısını çarpıp dışarı çıktı. Başını yalının demir çubuklu kapısına doğru çevirip uzaktan uzun uzun inceledi. O kapının gece gündüz içerden kilitli olduğunu biliyordu. Yalı deniz kenarındaki son parseldi. Denizden yalının rıhtımına çıkamayacağına göre, ya bir yolunu bulup bahçeyi çevreleyen demir parmaklıkları tırmanacaktı ya da yan komşunun bahçesine girip müşterek bahçe duvarından Altınmızrak'ların bahçesine atlayacaktı. Barış feneri cebine sokup parmaklıklar boyunca deniz kenarına doğru yürüdü. Parmaklıklar hem yüksek hem de her birinin ucu sipsivriydi. Kesinlikle parmaklıkları aşamazdı. O yoldan içeri giremeyeceğini çabuk anladı. Deniz kenarına doğru yürürken bahçeyi, özellikle de yandaki komşu duvarının yüksekliğini tayine çalıştı. Karanlıklar içinde kalan duvar çok

yüksek görünüyordu; ayrıca tüm duvar yaz kış yaprak dökmeyen bir sarmaşık türüyle kaplıydı. İri yeşil yapraklar en tepeden toprağa kadar iniyordu. Barış komşu bahçeden yalının bahçesine geçmenin sandığı kadar kolay olmayacağını anlamıştı. Tabii en önemlisi de bahçedeki müştemilatta yaşayan o dev yaratıktı.

Genç komiser kalkıştığı işin tekmil sakıncalarını biliyordu; yalıya izinsiz girmek ve istediği araştırmayı yapmak Mimar Emre'nin evine girmek kadar kolay değildi. Yakalanırsa yalnız kendisinin değil, bütün şubenin başı ağrıyabilirdi. Ragıp Altınmızrak bütün basının tanıdığı, memleket çapında ünlü biriydi; şikâyette bulunursa, elinde mahkeme kararı olmadığından görevden bile alınabilirdi. Yakalanmaması şarttı. Fakat başka çaresi de yoktu. Bu cinayet olayı gittikçe sarpa sarıyordu. Şüphelendikleri kişiler birer birer aklanıyorlardı. Mimarla Sıdıka arasındaki kan bağı bir ara Barış'ın beyninde de aradığı kişinin Emre olduğunu düşündürmüştü; ama verandadaki en azından 45 numara olan ayak izinin mevcudiyeti mimarı kurtarıyordu. Katil iri cüsseli bir olmalıydı. Olay yeri inceleme bölümündeki Haldun izlerin hem fotoğraflarını çekmiş, hem de izlerdeki kurumuş toprak parçalarından örnekler alarak kriminal laboratuvarında analizler yaptırmıştı. Şu anda ellerindeki en güçlü zanlı birden bahçıvan Halil olmuştu. Böyle düşünmesinin üç nedeni vardı. Birincisi, Halil en azından 45 numara ayakkabı giyiyor olmalıydı, ikincisi öldürülen Aslı'nın bahçıvanı tanıyor olmasıydı. Başka türlü salonun sürgülü camını açıp onu içeri almazdı. O gece adamın kendisini öldürmek saikiyle geldiğini haliyle düşünmesi olanaksızdı. Ondan pek hoşlanmasa da, hatta biraz ürkse de, ne de olsa yalıda yıllardır yanlarında çalışan biriydi. Öyle menfur bir emelle geldiğini nasıl tahmin edebilirdi? Üçüncü neden ise Aylin'di. Gerçi ilk iki nedeni Barış daha önce de düşünmüştü; ama Halil'in zararsız bir geri zekâlı olması bu cinayeti işlemesini engelliyor gibi gelmişti komisere. Ortada bir cinayet sebebi yoktu, aklına uygun bir cinayet sebebi gelmiyordu. Fakat bugün Mimar Emre'nin ifadesi alınırken, Aylin'in emelleri için onu nasıl kullandığını görmüş ve aklına yeni fikirler gelmişti. Yılan gibi bir kadındı Aylin ve erkekleri amaçları uğruna gayet rahat kullanabiliyordu. Çiçek Pasajında bu akşam birasını yudumlarken birden aklına takılmıştı bu konu. Tıpkı Emre gibi Halil'i de kullanmış olamaz mıydı? Adam zaten geri zekâlının tekiydi, onu yönlendirmesi çok daha kolaydı. Aylin gibi bir kadın, bahçıvanı parmağında oynatırdı. Gerçi bir insanı cinayete teşvik etmek ve sürüklemek sanıldığı kadar kolay bir iş değildi; ama bu ancak normal zekâlı

insanlar için geçerliydi oysa Aylin'in elinde akli dengesi hiç de normal olmayan biri vardı. Komiser, Aslı'nın sekreteri Sabiha'nın söylediklerini de anımsamıştı; onun ifadesine göre, Aslı babasından bahçıvanın işine son verilmesini istemiş ama Aylin buna engel olmuştu. Geri zekâlı adam sırf bu nedenle de evin küçük hanımına husumet besliyor olabilirdi ya da Aylin'e karşı kendini borçlu hissediyordu. Filhakika bütün bunlar cinayet işlemek için yeterli sebepler değildi; ama belli de olmazdı. Belki bahçıvanla Aylin arasında başka yakınlık sebepleri de olabilirdi.

Barış her şeye rağmen gülümsemekten kendini alamadı. Galiba meseleyi biraz büyütüyordu; ne zaman Aylin'i düşünse aklına cinsel sorunlar geliyordu. Kadın o kadar çekici ve büyüleyiciydi ki, önüne çıkan her erkeği kolaylıkla hâkimiyeti altına alabiliyordu. Belki de ben abartıyorum, diye düşündü biran. Bu kadarı da fazlaydı artık. Aylin gibi bir kadının, o geri zekâlı yaratıkla cinsel ilişki kurması mantıksızdı. Kısa bir an bütün teorisinin pek de tatminkâr olmayan bir varsayım üzerine kurulu olduğunu hissederek biraz bozuldu, hatta sinirlendi. Halil kullanılmaya müsait, aptalın teki olabilirdi fakat Aylin kurt gibi zeki bir kadındı, böyle tedbirsiz bir işe kalkışmaz, geri zekâlı bir adama güvenmezdi. Muhakeme gücü yetersiz bir adam her zaman açık verir, ağzından laf kaçırabilirdi. Yeterince parası vardı, böyle bir işi planlamışsa rahatlıkla cinayeti daha profesyonel birine işletebilirdi.

Genç komiser sonra, "Acaba mı?" diye mırıldandı içinden. İlk bakışta çok sakat bir iş gibi görünüyorsa da, biraz daha derinine düşünülürse hiç de yabana atılmayacak bir plan olduğunu kabullendi. Hiç kimse Halil'den şüphelenmezdi. Sıdıka bile adamın çok uysal, zararsız ve iyi niyetli hatta merhametli olduğunu söylemiş, o fikre gülüp geçmişti. Bu biracıdan bahçıvanı bir katil adayı olarak düşünülmekten çıkarıyordu. Çok iyi seçilmiş bir aday olabilirdi.

Barış yeniden ümitlenir gibi oldu. Bir yolunu bulup onun müştemilatını araştırmalıydı. Belki o gece giydiği botlarını, salonu temizlediği yer bezini, hatta cinayet aletini bile bulması mümkündü. Gerçi bunların zayıf ihtimal olduğunun da farkındaydı; düşüncelerinde haklıysa bahçıvan evin hanımı tarafından yönetiliyor sayılırdı ve Aylin o suç delillerinin müştemilatta saklanmaması gerektiğini düşünecek kadar zeki bir kadındı. Yine de Barış bu araştırmayı yapmadan rahatlamayacağının farkındaydı. Yandaki komşu bahçenin duvarına doğru yürümeye devam etti.

Ve tabii, Altınmızrak'ların bahçe duvarının nihayetindeki çıkıntıya sığınarak kendisini dikkatle izleyen Halil'i göremedi.

Genelde toprakla çalışan insanlar, derin uyurlardı. Tabii bu genel kuraldı; Barış'ın bahçıvanın uykusunun ne denli derin olduğu hakkında bir fikri yoktu. Tek umudu müştemilata girdiğinde devi öyle bir uykuda bulmasıydı. Yalının bütün ışıkları yanıyordu oysa müştemilat zifiri karanlıktı. Daha gece uykusuna yatmak için vaktin oldukça erken olduğunun farkındaydı ama müştemilat karanlık olduğuna göre bahçıvan çoktan yatıp uyumuş olmalıydı.

Neyse ki, yandaki komşu yalısında hiçbir hayat emaresi görünmüyordu. Buraya daha önceki geliş gidişlerinde de fark etmişti; yalı kullanılmıyordu. Muhtemelen boştu ve sahipleri galiba yaz aylarında geliyorlardı. Belki bir bakıcısı ya da bekçisi olabilirdi ama o da mesele teşkil etmezdi. Fazla umursamadan karanlık bahçeye daldı ve hızlı adımlarla Altınmızrak'larla komşu duvarına doğru ilerledi. Duvarın bu yüzünde sarmaşıklar yoktu ve kaba taşlardan örülmüştü duvar. Zaten karanlık ortamda seçebildiği kadarıyla bu yalının bahçesi de oldukça bakımsızdı. Barış önce duvarın yanına yaklaşıp sathını inceledi. Yüksekliği üç metreye yakındı. Tırmanabilirse yan bahçeye atlaması pek zor olmazdı. Ellerini duvarda dolaştırdı, yer yer çıkıntılar mevcuttu. Eski bir duvar olduğu ve zaman içinde bozulduğu, bakımsız kaldığı aşikârdı. Ayağını kaldırıp çıkıntılardan birine yerleştirdi ve vücudunu yukarı çekti.

O sırada sokaktaki polis arabasında bekleşen iki memur komiserin neyin peşinde olduğunu henüz anlamamışlardı. Direksiyon başında oturan Musa, yanındaki Ekrem'e sordu:

"Yahu komiser ne yapmaya çalışıyor, sen anladın mı?"

"Bilmem. Yalıları şaşırdı galiba" diye espri yaptığını sanarak gülümsedi.

"Devenin pabucu... Amma yaptın ha!.."

"Öyleyse ne işi var öbür bahçede?"

"Belki de görünmeden diğerine geçmek istiyordur."

Ekrem homurdandı:

"Bahçede kimse yok ki, kime görünecek?"

"Olsun. Yalının ışıkları yanıyor. Belki biri görür."

Ekrem sesini çıkarmadı. Az önce Barış el feneri isterken onlara çıkışır gibi söylenmesine de biraz bozulmuştu.

"Zaten işgüzarın tekidir. Pek hoşlanmam ondan. Keşke Selim ağabey şimdi burada olsaydı, en azından bir açıklama yapardı bize."

"Haksızlık etme. Barış Komiserim zehir gibidir. Eminim burnu esaslı bir koku almıştır."

Ekrem fazla üstelemedi ama fikrini de değiştirmedi. Cebinden sigara paketini çıkarıp bir tane de arkadaşına uzattı. Sigaralarını yaktılar. Bekleyiş ikisinin de canını sıkıyordu ve nöbetleri sabaha kadar böyle devam edecekti.

Barış ise duvara tırmanmaya devam ediyordu yan bahçede. Duvarın alt kısmında tırmanışını sağlayan girinti ve çıkıntılar varsa da, yükseldikçe işi zorlaşıyordu. Üstelik yağan yağmur duvar sathını oldukça kaygan hâle getirmişti. Nihayet parmakları duvarın üstüne ulaştı ve son bir gayretle kendini yukarıya çekti. Duvarın üstüne oturunca önce derin bir nefes alıp soluklandı. Yirmi saniye kadar hiç kıpırdamadan oturduğu yerde kaldı. Altınmızrak'ların bahçesi fener direkleriyle aydınlatıldığından komşu evin bahçesine kıyasla oldukça aydınlıktı. Barış önce sarkıp sonra ellerini bırakmayı düşündü. Atlamak tırmanmaktan daha kolaydı, yine de tam altına isabet eden yerde çiçek tarhları vardı; inşallah elim yüzüm çizilmez, diye söylendi içinden. Ama en kötüsü, yer tayininde hata yapmıştı. Yan bahçeden duvara tırmanırken bahçıvan Halil'in kaldığı müştemilattan yeterince öteye gittiğini sanmıştı; oysa duvarın tepesine çıkınca müştemilatın damına oldukça yakın olduğunu gördü. İçinden bir küfür savurdu. Çiçek tarhlarının tam ortasına atlayınca az da olsa bir ses çıkması kaçınılmazdı; böyle yağışlı bir havada bahçıvan, hele uykudayken, çıkan sesi duyar mı, duymaz mı kestiremiyordu ama riski göze almak zorundaydı. Zira saatlerce duvarın tepesinde bekleyemezdi. Ayrıca yalının ışıkları haliyle bu saatte daha sönmemişti, kısacası yalıdakiler henüz yatmamışlardı ve aksi şans da olsa, pencerelerden bakan biri duvarın tepesinde kendisini görebilirdi.

Komiser tam atlamaya karar vermişti ki, birden yalının giriş kapısının üstündeki lamba yandı. Sarı ışık kapının önündeki iki üç basamak

mermerleri aydınlatıverdi. Biri dışarıya çıkıyor olmalıydı. Barış hiç düşünmeden kalın duvarın üstüne yüzükoyun uzanıverdi. Başka yapacağı hiçbir şey yoktu. Az sonra kapıda Aylin gözükmüştü. Heyecanlanan Barış'ın kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Polislik içgüdüsü ona ilginç şeylerin olacağını söylüyordu sanki. Görebildiği kadarıyla genç kadın sırtına yağmurluk gibi bir şey almıştı ve hızlı adımlarla müştemilata yönelmişti.

Komiser nefesini tuttu.

Gecenin karanlığı da olsa başını biraz yukarıya kaldırsa sarmaşıkların tepesindeki uzanmış karaltıyı fark edebilirdi kadın. Ama tam o esnada Barış'ın hiç ummadığı bir şey daha oldu. Çoktan uyuduğunu sandığı geri zekâlı dev bahçıvan birden bahçenin karanlıklarından ortaya çıkıvermişti.

İster istemez derin bir nefes aldı komiser. Az daha duvardan atlayacak ve devin eline düşecekti. Aylin Altınmızrak'ın çok kritik biranda bahçeye çıkması yakalanmasına engel olmuştu. Duvara yapıştırdığı yanağını hafifçe kaldırarak hanımına koşarak ilerleyen bahçıvana baktı. Dev aniden ve pürtelaş hanımının yanında bitivermişti. İkisi ayaküstü konuşmaya başladılar. Esen rüzgârın şiddetinden ne konuştuklarını duyamıyordu fakat bahçıvanın iki de bir başını aşağı yukarı sallamasından kadının ona birtakım emirler verdiğini tahmin etmişti. Konuşmaları fazla uzun sürmedi, ayrıldılar. Kadın eve dönerken dev bahçıvan da bahçe kapısına doğru koşmaya başlamıştı. Aylin içeri girip gözden kayboldu, aynı anda da üstteki ışık söndü. Halil ise cebinden çıkardığı anahtarla demir parmaklı kapıyı açmış, sokağa çıktıktan sonra da yeniden dıştan kapıyı kilitlemişti. Az sonra onun iri vücudunu da göremez olmuştu Barış.

Duvarın üzerinde doğrulup oturdu ve bir süre düşündü. Halil artık dışarıdaydı; korkusuzca müştemilatı araştırmak için harika bir fırsattı bu; ama adamın nereye gittiği ve ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bahçıvan her an geri dönebilirdi. O zaman aklına uygun bir fikir geldi. Belki de tek çare buydu. Arabanın içinde nöbet tutan arkadaşlarından yardım istemeliydi. Musa ile daha önce birkaç vakada birlikte çalıştığından onun cep telefonunun numarasını biliyordu, hemen aradı.

Musa telefonu açar açmaz polise homurdandı:

"Ben Komiser Barış."

"Buyurun, komiserim."

"Az önce bahçıvanın dışarıya çıktığını gördünüz mü?"

"Evet, amirim. Hızlı hızlı uzaklaştı."

"Beni iyi dinle Musa."

"Emredin amirim."

"Ben şimdi yalının bahçesindeyim ve herifin kaldığı müştemilata girip araştırma yapacağım. Adamın döndüğünü görünce hemen beni telefonla arayın ki buradan uzaklaşma şansım olsun. Adamın ne zaman döneceği hakkında bir fikrim yok. Çabuk dönerse, ne pahasına olursa olsun adamı oyalayın ve bahçeye girmesine imkân tanımayın, anlaşıldı mı?"

"Tamam komiserim, elimizden geleni yaparız."

Telefonu kapatan Barış, hiç oyalanmadan sarmaşıklardan aşağıya kendini bırakıverdi. Düşüşü hiç de sorun yaratmamıştı.

Müştemilata gayet rahat girdi; çünkü kapı kilitli değildi. İlk dikkatini çeken şey içerdeki ağır hava ve ne olduğunu kestiremediği pis kokuydu. Genç komiser bunun ter kokusu olduğunu anlamamıştı. Cebinden el fenerini çıkarıp aşağıya doğru tuttu. Her şeye rağmen müştemilattaki ışığın yalıdan görünmesi mümkündü. İçerisi oldukça küçüktü ama dikkatini çeken husus son derece dağınık oluşuydu. Yan tarafta çarşafı buruşuk, yorganı dağınık bir yatak gördü. Duvarın öbür yanında da tek kişilik ufak bir gardırop vardı. Önce hemen onu açtı. İçi hemen hemen boş sayılırdı. İki kirli gömleğe ve bahçede çalışırken giydiğini sandığı bir tuluma rastladı. Alt tarafta da lastik çizmeler vardı. Gardırobun kapısını kapatıp arayacağı başka dolap veya ufak tefek eşyanın bulunabileceği yerlere bakındı. Biraz da şaşırdı. Oda âdeta bomboştu. Sadece yan tarafta açılır kapanır portatif tahta masa görmüştü. Üzerinde ufak bir tabak içinde yenmiş bir portakalın kabukları duruyordu.

Barış elindeki fenerin ışığını içerdeki ufak kapıya tuttu. Herhalde burası da hela ve banyo olarak kullandığı mahaldi. Hızla kapıyı açtı. Yanılmamıştı, yerler beyaz fayanstı ve sağ tarafta eskimiş hatta paslanmış bir duş armatürü gördü. Solda ise küçük bir lavabo, kırık ve iğreti duran bir aynayla lavabonun üstüne bırakılmış jilet ve tıraş fırçası buldu. Yanlarında ise artık hiç kullanılmayan tıraş sabunu vardı.

Komiser tam çıkmak üzereyken yan taraftaki iki ayakkabıyı gördü. Biri kalın bottu. Feneri hemen bota doğru tuttu sonra hızla eğilip botun tabanına baktı. Tabanına yapışmış çamur izleri gördü. Hiç duraksamadan elini cebine atıp her zaman dedektiflerin yanlarından eksik etmedikleri ufak naylon poşeti çıkararak botun tabanına yapışmış ve kurumuş çamurları kazıyarak poşetin içine doldurdu. İçini az da olsa bir ümit kaplamıştı. Olay yeri inceleme ekibinin başı Komiser Muavini Haldun cinayet mahallinde verandada bulunan ayak izlerinin çamurlarını alıp kriminal laboratuvara götürmüştü. Artık şimdi orada bulunan çamurlarla Halil'in botlarındaki çamurları karşılaştırma imkânına kavuşmuşlardı. Çamurlar aynı çıkarsa ellerine çok esaslı bir delil geçmiş olacaktı. Tabii bu da bir varsayımdı, adamın botunun altındaki çamurlar yalının bahçesine ait de olabilirdi. Derin bir nefes alıp tekrar adamın yattığı yere döndü. Asıl aradığı şey kanlı cinayet aletiydi, onu da bulursa mesele bütünüyle çözülmüş olacaktı.

Cinayet aletini nerede bulabileceğini düşündü. Etrafta cerh edici bir aleti saklayacak yer gözükmüyordu. İçini yeniden karamsarlık kaplarken birden elindeki fenerin ışığı Komiseri çok şaşırtan bir şeye takıldı. Heyecandan ilk bakışta onları görememişti. Yatağın hemen altında rugan bir çizme duruyordu. Ama bunlar kadın çizmesiydi.

Afallayan Barış, eğilip çizmeleri yerden kaldırdı. Merakla baktı ve inceledi çizmeleri. Eskimiş sayılmazlardı ama birinin sivri topuğu kırık gibiydi. Parmağının ucuyla o topuğu salladı, topuk ileri geri gitti. Kadın eşyalarından pek anlamazdı Barış ama feneri içine doğru tutunca içindeki etiketinde bir İtalyan firmasının adını okudu. Afallamıştı. Önce sağlıklı bir muhakeme yapamadı, bu çizmelerin bahçıvanın müştemilatında neden bulunduğuna akıl sır erdiremedi. Bir süre hareketsiz kalıp düşünmeye başladı. Kuvvetle muhtemel, bunlar Aylin Altınmızrak'a ait olmalıydı. Topuğu kırıldığından kadın tarafından atılmış olması mümkündü; ama Halil onları neden saklamıştı acaba? Yoksa cinayet gecesi Aylin de bahçıvanla birlikte mi gitmişti yazlıktaki eve? Belki de o gece koşuşturma sırasında kadın çizmesinin topuğunu kırmış olabilirdi. Hemen çizmelerin tabanlarına bakıp orada da çamur izi aradı fakat çizmelerin tabanları pırıl pırıldı, en ufak bir çamur izi yoktu. Tam çizmeleri aldığı yere bırakıyordu ki, çizmelerden birinin içinden katlanmış bir gazete kupürü yere düştü. Meraklanan Barış yerden aldığı kesilmiş gazete parçasını açtı ve feneri tuttu. Aylin ile kocası Ragıp'ın birlikte çekilmiş resimleri vardı gazetede.

Kadın dekolte bir tuvalet giymişti, Ragıp Bey'in sırtında da beyaz bir smokin ceket görünüyordu. Resim muhtemelen bir baloda çekilmiş olmalıydı. Gazetede tarih aradı ama bulamadı. Aklı karışmıştı komiserin; bulduklarına bir anlam veremiyordu. Sonra birden uyanır gibi oldu, geri zekâlı bahçıvan eşya fetişisti olabilirdi ve sahibine de tutkundu.

Birbiri ardına derin nefesler aldı Barış.

Aklına gelenler doğruysa mesele birden yepyeni bir boyut kazanıyor demekti. Yeniden keyiflendi. Galiba olay bütünüyle beyninde şekillenmişti. En başından beri asıl failin Aylin Altınmızrak olduğuna inanmıştı. Kadın azmettiriciydi kuşkusuz. Çevresinde kendisine tutkun olan erkekleri dilediği gibi yönlendiriyordu. Asıl amacı kocasından beklediği muazzam mirasa konmaktı. Bunun için de her şeyden önce üvey kızının ortadan kalkması gerekiyordu. Önceleri azmettirdiği kişinin Mimar Emre olduğunu düşünmüştü. Ama incelemeleri mimarın bu eylemi gerçekleştirmediğini ortaya çıkarmıştı. Sıdıka sadece binbir emekle yetiştirdiği oğlunu korumak için telefon yalanını söylemişti. Aylin, mimara âşık olabilirdi veya yaşlı kocasıyla yetinmediği için hayatına giren diğer erkeklerden biri de olabilirdi; bu husus pek de önemli değildi zaten. Polisi asıl ilgilendiren Aylin'in çizdiği planı uygulayan kişiyi tespit edip ortaya çıkarmaktı. Şimdi o kişiyi bulduğunu anlamıştı Barış. Bahçıvan geri zekâlının tekiydi, mutlaka sahibine de tutkuya varan bir şekilde bağlıydı. Zihinsel rahatsızlığının sonucu olmalıydı. Aylin bu durumu fark etmişse, onu dilediği gibi kullanmayı düşünmüş ve rahatlıkla cinayeti ona işletmişti. Hele botlardan kazıyıp yanına aldığı çamurlar, yazlık villanın toprağından alınan ayak izlerinin çamurlarına uyarsa mesele bitmiş sayılırdı. Bu deliller ikisini de tutuklamaya yetecekti.

Komiser Barış'ın telefonu da tam o sırada çalmaya başlamıştı. Arayanın Musa olduğunu düşünerek hızla telefonuna el attı. Yanılmamıştı, arayan arabada nöbet tutan polisti. Barış telefonu açar açmaz Musa konuşmaya başladı.

"Komiserim, bahçıvan yolun başında göründü. Eve dönüyor."

Kısaca, "Oyalayın, o herifi. Ben de buradan çıkıyorum" dedi. Aylin Altınmızrak'ın eski çizmelerinin içinden çıkan gazete kupürünü de cebine tıkmayı ihmal etmemişti.

Fenerini söndürüp hızla bahçeye fırladı. Artık burada daha fazla oyalanmanın anlamı yoktu. Tabii hâlâ Aslı'nın ölümüne sebebiyet veren cinayet aletini bulamamıştı ama onu kolay kolay ele geçiremeyeceğini de tahmin ediyordu zaten. Halil geri zekâlı da olsa, cinayet aletini bu kadar uzun bir süre saklamazdı, en azından bir şekilde onu ortadan kaldırmayı akıl etmiş olmalıydı. O akıl etmese de onu azmettiren kadın mutlaka bahçıvana o emri vermiş olması gerekirdi.

Duvarın dibine koştu. Hâlâ tehlikede sayılırdı. Komşu duvarından tırmanmak pek zor olmamıştı, satıhta ayağını sokup destek alacağı yerler bulmuştu; ama bu bahçede duvar baştan aşağı sarmaşıklarla kaplıydı. Onlara tutunarak duvara tırmanabilecek miydi acaba? Sarmaşıklar vücudunun ağırlığını çekmeyip kopabilirdi. Rastgele bir yerden sarmaşıklara asıldı. İlk deneme başarılı olmamıştı, yapraklar elinde kaldı. Bir yandan da gözü devamlı demir parmaklı bahçe duvarına kayıyordu. Musa ile Ekrem bahçıvanı oyalayabilecekler miydi acaba? Halil yakın bir yere gönderilmiş olmalıydı, daha aradan topu topu yirmi dakika bile geçmemiş olmalıydı.

Barış'ın parmakları nihayet güçlü bir dala değdi. Fazla düşünmeden dala yapışarak kendini yukarıya çekti. Sarmaşık oldukça dallanıp budaklanmıştı, bütün duvarı kapladığına göre yıllardan beri orada ekili olmalıydı. Gerçi çatırtılar duyuyordu, belki az sonra bazı dallar kırılacaktı ama duvara yapışıp kökleşmiş sarmaşık tırmanmasına yeterli oldu. Az sonra duvarın tepesindeydi.

*** * ***

Halil'in yaklaştığını gören iki sivil polis arabadan indiler. Musa bahçıvanı sokağın başında görür görmez telefona sarılarak amirini haberdar etmişti. Adamı komiserin kaçmasına yetecek kadar bir süre oyalamaları gerekiyordu.

Aslında Halil'in iri cüssesi ikisini de ürkütmüştü. Adam gerçekten dev gibiydi ve geri zekâlı olduğunu da biliyorlardı.

Musa, "Hadi, hazır ol. Konuşmayı da bana bırak" dedi Ekrem'e. Ekrem başıyla onayladı.

Halil de onları görmüştü. Hatta kıt zekâsına rağmen kendisini çevirmeye kalkışacaklarını da sezinlemişti. Halil kendisi için hiç endişelenmiyordu;

hiçbir şey yapmamıştı ki, ama bütün korkusu hanımının gerçeği öğrenmesiydi. Ona söylediği yalan ortaya çıkarsa, mahvolur, bir daha asla sahibinin iltifatlarına kavuşamazdı. Ben onun koruyucu köpeğiyim diye düşündü; köpek sahibini koruyamazsa o köpeğin ne önemi kalırdı?

Polislerden nefret ediyordu. Ne istiyorlardı hanımından? Bir hafta, on gün öncesine kadar gül gibi geçinip gidiyorlardı. Her şey küçük hanım Aslı'nın ölümüyle başlamıştı. Halil polislere yaklaşırken hâlâ o geceyi düşünüyordu. Aslı'yı anımsayınca içi bir tuhaf oldu. Ondan hoşlanıp hoşlanmadığını da bilmiyordu. Aslı kendisiyle pek konuşmazdı, hatta mecbur kalmadıkça hiç konuşmazdı. Ama diğer insanlar gibi boyuna poşuna bakıp gülmezdi de. Hanımı emir vermese asla onu öldürmeye kalkışmazdı da. İyi ki, o yazlık eve gittiğimde onun ölüsünü buldum, diye geçirdi içinden. Sevgili hanımının emri olmasa asla onun kılına bile dokunmazdı. Beklediği gibi oldu.

Polislerden biri, "Dur bakalım!" demişti.

Halil durdu ama kızgın ve öfkeli bir şekilde polislere baktı. Çok az konuştuğu için, neden kendisini durdurduklarını sormadı. Musa sert bir sesle homurdanmıştı:

"Kimsin sen?"

Halil meramını tek kelimeyle özetledi.

"Bahçıvanım."

"Nasıl bahçıvan?"

Bu soruyu anlamamıştı. Nasıl bahçıvan olduğunu bilmiyordu ki? Yalıya yıllar önce geldiğinden beri hep o işi yapmıştı.

Kekeledi: "Bahçıvan işte.

"Biz polisiz."

Halil'den ses çıkmamıştı. Onların polis olduğunu biliyordu. Hiçbir tepki göstermedi, bekledi sadece. Neyin peşinde olduklarını anlamaya çalışıyordu kıt zekâsıyla. Şayet hanımına bir kötülük etmeye veya Sıdıka gibi onu da alıp gitmeye kalkışırlarsa ikisini de oracıkta boğup öldürebilirdi.

Musa adamın sessizliğini yanlış yorumlamış, korkuttuğunu sanmıştı Halil'i.

"Nerede bahçıvanlık yapıyorsun?"

Halil kocaman kafasıyla Altınmızrak'ların yalısını işaret etti. Ama ağzından tek kelime çıkmadı.

"Orada çalıştığını nereden bilelim? Ya yalan söylüyorsan?"

Halil bön bön Musa'ya bakmıştı.

"Kimliğini göster" dedi polis.

"Kimliğimi mi?"

"Evet."

Musa yanında kimlik taşımazdı. Ona şimdiye kadar hiç gerek duymamıştı.

"Yok!" diye homurdandı.

"Yok mu? Nasıl yok? Yani sen üzerinde kimlik taşımıyor musun?

Halil ilgisizce omuzlarını silkti.

"Taşımıyorum."

"Bunun suç olduğunu da bilmiyor musun? Seni şimdi şüpheli bir şahıs diye karakola götürebiliriz."

"Götüremezsiniz."

"Yok canım! Öyle mi sanıyorsun? Nedenmiş o?"

"Çünkü beyefendinin ilaçlarını yalıya götürmek zorundayım. Hanımım öyle emretti."

Musa rahatlamıştı. Adamın geri zekâlı olduğu davranışlarından, genel hâlinden ve verdiği cevaplardan belli oluyordu. Bu haliyle kendisini rahat oyalayabilirlerdi bir süre daha.

"Ne ilacı?" diye sordu.

Ama Halil'in de yavaş yavaş kafası atmaya başlamıştı. Polis de olsa onlara açıklama yapmak istemiyordu. Ayrıca bu herifler hanımının kendisine verdiği görevin yerine getirilmesinde gecikmesine neden oluyorlardı.

Tam o sırada Ekrem yan bahçeden çıkan Komiser Barış'ı görmüştü. Arkadaşını dürterken, "Hadi bırakılım, gitsin" dedi. Arka karanlık fonda beliren komiseri, Musa da fark etmişti.

"Hadi, yaylan" diye terslendi Musa.

Oysa meseleyi biraz daha uzatsa bahçıvanın balyoz gibi sert yumruğunun başına ineceğini hiç mi hiç düşünmemişti.

Halil tek kelime etmeden yalıya doğru ilerledi. Ancak cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açarken daha önce sokakta gördüğü ve tanıdığı polisin kendisini durduranlar arasında olmadığını fark etti. Kısa bir an, acaba o hangi cehennemde, diye düşündü.

Fakat bu kadarını düşünmek bile onun için zor bir zihin ameliydi.

4

Ertesi sabah Baş komiser Hidayet, şubedeki odasında, dün gece Barış'ın müştemilattaki çizmelerin içinde bulduğu resmi masasının üzerine bırakırken zevkle ellerini ovuşturup gülümsedi. Baş komiseri gülerken görmeye pek alışık olmayan iki muavini memnun bir edayla amirlerine baktılar. Memnuniyetin sihirli havası âdeta odayı kaplamıştı. Hidayet keyifli bir ses tonuyla homurdandı:

"Laboratuvardan beklediğimiz analiz raporu da istediğimiz doğrultuda gelirse bu iş bitmiş sayılır. İlk yapacağımız şey, yalıya gidip Aylin Altınmızrak ve o geri zekâlı dev herifi tutuklamak olacaktır. O zaman meseleye kapanmış nazarıyla bakabiliriz."

Selim oturduğu yerden pişmiş aşa su katar gibi mırıldandı.

"Amirim, acaba bahçıvanın cezai ehliyeti var mıdır sizce? Ceza almaktan kurtulur mu dersiniz?"

Hidayet fütursuzca elini salladı.

"Meselenin o yanı bizi hiç ırgalamaz. Biz görevimizi yapmış sayılırız. Gerisi mahkemeyi ve kanunları ilgilendirir. Zaten asıl önemli olanı da o kadının tutuklanması. Bahçıvan sadece tetiği çeken kişi. Her şeyi planlayıp hazırlayan o ahlaksız kadın. Onu içeri tıkarsak ben rahatlarım."

Selim pek tatmin olmamış gibi dudak bükmüştü.

Baş komiser, öteki muavinine dönüp çok nadiren kullandığı takdirini açığa vurdu.

"Aferin, Barış. Bu kez iyi iş çıkardın. Kutlarım seni. Savcının iyi bir iddianame hazırlamasına yardımcı olacağız" dedi.

Fakat o zamana kadar başarıda aslan payı olan muavininin sessiz durduğunu görünce irkilerek homurdandı:

"Yine ne var? Niye sevinmiş görünmüyorsun?"

"Şey amirim, kanımca hâlâ çözümlenmemiş bir önemli nokta daha var."

Baş komiser ters ters baktı Barış'a.

"Çıkar baklayı ağzından."

"Cinayet aleti, amirim. Onu bulmadıkça işimiz zor. Savcı da, hakim de o konuda titizlik göstereceklerdir. Ayrıca hiç kuşku yok ki, karşımızda esaslı bir avukat ordusu olacaktır. İtham ettiğimiz kişi memleketin en maruf iş adamlarından birinin karısı."

Hidayet homurdandı:

"Halil o aleti çoktan yok etmiştir. Gömmüştür, denize atmıştır veya bunun gibi bir şey. Onu bulabileceğimizi hiç düşünme."

"Ben de bundan endişeleniyorum ya, Baş komiserim. Cinayet aletini ele geçiremedikçe nafile, bırakın mahkemeyi, savcı bile ileri sürdüğümüz delilleri kuşkuyla karşılayacaktır."

"Ya laboratuvardan gelecek çamur izleri iddiamızı teyit ederse? Bu yeterli olmaz mı? Halil'in o fırtınalı gecede cinayet mahallinde olduğunu ispatlamış olmaz mıyız? Yalıdan çok ender dışarı çıkan bahçıvanın o gece orada bulunmasını neyle savunacaklar o sözünü ettiğin meşhur avukatlar, ha söyler misin?"

Barış dudak büktü ama ses çıkarmadı. Genç komiser, Halil'in botlarından aldığı çamur izlerinin olay yeri inceleme ekibinin topladığı çamur örneklerine uyacağını inanıyordu; çünkü ne amaçla olursa olsun bahçıvanın cinayet gecesi orada olduğuna emindi. Ama aklı şimdi başka bir konuya takılmıştı ve o konuda da haklı olduğunu düşünüyordu; Halil geri zekâlı bir

adamdı, ondan işlediği cinayeti örtecek, delilleri ortadan kaldıracak davranışlar beklenemezdi. Oysa katil bir şekilde salondaki bütün ayak izlerini silerek yok etmişti. Bu husus ilk günden beri dikkatini çekmişti, hatta sırf bu nedenle cinayet mahalline Selim'le, yanlarına Sıdıka'yı alarak gitmişler ve her tarafı didik didik aramışlardı. Sonuç olarak şuraya buraya atılmış bir yer bezi de bulamamışlardı. Belli ki katil cinayet aleti ile o yer bezini de yanında götürmüştü. Bu kadarını Halil'den beklemek safdillik olurdu. Bu sonuç ise Barış'ı şimdi daha da ürkütüyordu; şayet katil Halil değilse kim olabilirdi?

Baş Komiserin tüm iyi niyetine rağmen olayla ilgili olduğunu düşündüğü bütün kişiler birer ikişer temize çıkıyordu. Kuşkusuz Halil birinci derecede şüpheli şahıslar arasında sayılabilirdi; ama şimdi o da Barış'ın nazarında önemini kaybediyordu. Bahçıvan bu denli iz bırakmadan cinayeti tasarlayacak kişi değildi, kesinlikle olamazdı, akli düzeyi buna elvermiyordu.

Meseleyi uzatmadı, Hidayet'le de daha fazla tartışmadan amirinin odasından çıktı. İçini yeniden karamsarlık kaplamıştı. Bütün şüpheler azmettirici olarak Aylin Altınmızrak'ın üzerinde toplanıyordu, bu fikre Barış da yürekten katılıyordu; ama asıl yaptıkları hata bu noktada kaynaklanıyorsa, bunca zamandan beri yanlış bir yolda oldukları ortaya çıkmayacak mıydı? Hızlı adımlarla odasına girip kapıyı çarparak kapattı. Gerçekte de cinayeti o gece arızi olarak siteye giren yabancı ve olaylarla hiç ilgisi olmayan biri işleyemez miydi sanki? Fakat genç komiser bunun da pek pratik ve savunulabilir bir fikir olmadığını çabuk kabullendi. Evde ne bir hırsızlık olayı yaşanmıştı, ne de kızın ırzına geçilmişti. Otopsi raporu bir tecavüz ya da ırza tasaddi olmadığı yolundaydı.

Yine de bir yerde hata vardı, hem de önemli bir hata. Önemli bir şeyi atlıyorlardı ya da çok önemsiz görünen ufak bir teferruatı gözden kaçırıyorlardı. Masasına bitkin bir şekilde çöktü ve düşünmeye başladı. Her şeyi villaya ilk gittiği andan bugüne kadar yeniden anımsamaya çalıştı. Acaba nerede, neyi atlamış olabilirdi?

Yoksa diye homurdandı içinden, bütün olayların patlak verdiği andan itibaren hadiseyi ilk haber veren gece bekçisi Kâmil Efendi konusunda yanılmış olabilir miydi? Herkes onun temiz, namuslu ve güvenilebilir biri olduğunu kabullenmişti, hatta kendisi de ona inananlar arasındaydı.

Ya yanılıyorlarsa?

Barış birden ürperdi. Gerçekten de bu ihtimali hiç düşünmemişti. Aslı yıllardır sitede bekçilik yapan bu adamı tanıyor ve muhtemelen ona güveniyordu; bu nedenle de kapıyı açarak onu içeri almış olabilirdi. Ayrıca Kâmil Efendi cinayetten sonra salondaki ayak izlerini en rahat temizleyecek konumdaki insandı. Daha sonra da cinayet haberini polise ve kızın ailesine vermiş olabilirdi.

Biran kanı çekilir gibi oldu.

Şimdiye kadar şüphelenerek peşlerinde koştukları katil adaylarından hiçbiri bu kadar rahat suçlanamazdı. Gece bekçisi, genç komiserin zihnini zorlayan her iki gerekçeye de en uygun düşen namzetti. Ama bu defa da ortaya bambaşka bir sorun çıkıyordu. O yaştaki bir adam Aslı'yı hangi gerekçeyle öldürmeye kalkışabilirdi? Diğer bütün zanlıların cinayet için geçerli birer sebepleri mevcuttu; ama gece bekçisi için böyle bir sebep Barış'ın aklına gelmiyordu. İster istemez, Aylin Altınmızrak ile Kâmil Efendi arasında bilinmeyen bir ilişki kurdu. Kâmil yaşlı, yorgun ve fakir bir adamdı. Acaba Aylin'in teklif edeceği yüksek meblağlı para yaşlı adamı cinayetin tetikçisi olmaya sürükleyebilir miydi?

Barış bu fikrin ne denli doğru olacağını kestiremiyordu ama yerinde duramadı, ok gibi fırlayıp odasından çıktı. Kimseye tek kelime etmeden aşağıya indi, kendisine bir araba ayarlayarak deli gibi yazlık siteye doğru sürdü aracı.

Onun şubeden ayrılışından on dakika sonra kriminal laboratuvarın analiz raporu Baş komiser Hidayet'in masasına getiriliyordu.

Dün gece Barış'ın Halil'in botlarından topladığı çamur artıkları, olay yeri inceleme ekibinin aldığı izlerdeki toprakla aynı olduğunu söylüyordu rapor.

Baş komiser keyifle gülümsemişti yeniden.

Artık tutuklamalara geçilebilirdi...

* * *

Barış siteye vardığında bekçi kulübesinde gündüz nöbetçisi Adnan'ı buldu. Kâmil Efendi haliyle nöbeti almaya daha geç saatlerde gelecekti siteye. Ama bir bakıma bu daha hayırlıydı;

Adnan ile sohbet eder, gece bekçisi için ağzından laf alırdı. Bariyerin önünde resmi plakalı arabayı durdurup indi içinden. Gündüz bekçisi Adnan hemen dışarıya fırlayıp komisere hoş geldin diyerek elini sıktı ve kulübeye buyur etti. Sonrada merakla sordu.

"Hayırlı haberler var mı, Komiserim?"

Barış gülümsemeye çalıştı.

"Var sayılır, Adnan. Tahkikatımız ilerledi. Sanırım yakında katili kıskıvrak yakalayacağız."

"İyi, iyi... Bunu duyduğuma sevindim. Kâmil Ağabeyle hep bu konuyu konuşup duruyoruz. İkimiz de zavallı Aslı hanımın ölümüne çok üzüldük. Hele Kâmil Ağabey, o çok üzgün."

Belki Adnan'ın ettiği sıradan bir cümleydi ama Barış ilgilenerek sordu:

"Neden?"

"Olayın onun nöbetine denk gelmesi, adamcağızı perişan etti. Vicdan azabı çekiyor, acaba benim bir ihmalim var mı diye kahroluyor."

"Nasıl bir ihmal?"

Adnan ağzının içinde geveledi:

"Nasıl diyeyim işte, yani katilin siteye girişini görmeliydim filan kabilinden bir şeyler, anlarsınız..."

Barış hiç bozuntuya vermedi. Adnan'ı huylandırmamalıydı.

"Geceleri nöbet sırasında uykuya dalar mı hiç? Ne de olsa yaşlı bir adam o."

Adnan arkadaşını himaye eder gibi mırıldandı:

"Yaşlı olmasına yaşlıdır ama cin gibidir. Sorumludur da, şimdiye kadar görevini ihmal ettiğini hiç görmedim."

"Geceleri nöbet sırasında içki içer mi?"

Adnan bu suale çok şaşırmış gibi hayretle komisere baktı.

"Kâmil ağabey mi? Yok canım, o ağzına katre içki koymamıştır. O tarakta hiç bezi yoktur."

"Belli olmaz. Sen görmeden de uzun geceler zarfında, hele bu uzun kış gecelerinde belki birkaç fırt kanyak veya şarap çekebilir ısınmak için."

"Gözümle görsem inanmam komiserim. Hem uzun senelerdir burada birlikte çalışıyoruz, öyle olsa mutlaka sezinlerdim."

Adnan birden duraklayarak yeniden Barış'ın yüzüne baktı kuşkuyla.

"Aman Allah'ım! Yoksa ondan mı şüpheleniyorsunuz? Bu imkânsız."

"Hayatta imkânsız diye bir şey yoktur Adnan. Her şey olabilir. Biz, polis olarak olaya karışan herkesten şüphelenebiliriz."

"Hadi komiserim, şaka yapıyorsunuz benimle değil mi?"

"Şaka filan yaptığım yok ama Kâmil Efendi'yi de suçlamıyorum. Sadece fikrimi söylüyorum."

"Yine de bu çok komik. Darılmayın ama bana acı bir şaka gibi geldi."

"Neden?"

"İkimiz de Aslı Hanım'ı çok iyi tanırdık. Dünya tatlısı bir kızdı. Merhametli, eli açık, bonkör, insanlara yardım etmekten hoşlanan, melek gibi biriydi. Her fırsatta ikimizin de eline para sıkıştırır, bir sıkıntımız olup olmadığını sorardı. Böyle bir insana Kâmil ağabeyin kötülüğe kalkışmasını düşünmek sadece şaka olabilir."

Barış başını salladı.

"Haklısın. Zaten bizim de ondan şüphelendiğimiz filan yok" dedi.

Bu defa Adnan meraklanarak sormuştu:

"Acaba şüphelendiğiniz katil zanlısını biz de tanıyor muyuz? Sakın sözlüsü şu Mimar Emre Bey olmasın?"

Bu defa irkilme sırası Barış'a gelmişti.

"Neden böyle bir şey soruyorsun?" dedi.

Adnan yüzünü ekşiterek söylendi.

"Bilmem, benim gözüm o adamı hiç tutmamıştı. Bana sorarsanız asla küçük hanımın dengi değildi o. Kanım ısınamadı o adama."

"Neden ama?"

"Belirli bir nedeni yok komiserim. Hemen her cumartesi pazar, küçük hanım buraya gelmişse o da buraya uğrardı. Bazen de beraber gelirlerdi. Biraz kendini beğenmiş biridir o. Aslı Hanım, ne kadar mütevazı, hoşgörülü, insancıl biriydiyse, o da o nispette kasıntı, insanlara havadan bakan biriydi. Nedense hiç hoşlanmamıştım ondan. Hâl hatır bile sormazdı."

Barış birden Adnan'ın hasta çocuğunu hatırlayarak konuyu değiştirdi.

"Çocuğunun sıhhati nasıl Adnan?" dedi.

Bekçi üzüntüyle yüzünü ekşitti.

"Hiç de iyi değil, komiserim. O devasız hastalığa yakalandı. Kan kanseri diyorlar. Anası da ben de üzüntüden eriyoruz. Hâlâ hastanede yatıyor. Allah gani gani rahmet eylesin, tek evlâdımın hastaneye yatırılmasında bile Aslı Hanım'ın çok rolü olmuştur, o olmasaydı asla yatıramazdık, sıramızın gelmesini beklemek zorunda kalacaktık. Ama Aslı Hanım, hastane baştabibine bir telefon açtı, ertesi gün çocuğu yatırdık, iyiliğini hiç unutamam. Onun gibilerini artık bu dünyada bulmak çok zor."

"Allah şifa versin!" diye mırıldandı Barış. Artık konuyu yine Kâmil Efendi'ye getirebilirdi. Önemsemezmiş gibi sordu:

"Kaç yıldan beri Kâmil Efendi'yle birlikte çalışıyorsunuz?"

Adnan hemen cevap verdi:

"Yedi yıl oldu."

"Epey zaman. Gece nöbetleri hep onda mıdır?"

"Evet, komiserim."

"Zaman zaman dönüşümlü çalışmayı hiç düşünmediniz mi?"

Adnan utanmış gibi başını önüne eğdi.

"Ben evliyim komiserim. Kâmil ağabey bunun daha doğru olduğunu söyledi bana. Hiç olmazsa geceleri hanımı yalnız bırakmıyorum."

"Ya Kâmil Efendi? O bekâr mı?"

"Eşini seneler önce kaybetmiş. Sonra köyünden bir çıkmış, bir daha da dönmemiş zaten."

"Çoluğu çocuğu, torunları filan yok mu?"

"Hiç olmamış, Komiserim. Senelerdir yalnız başına yaşar."

"Nerede oturur? Buraya yakın mı?"

"Yakın sayılır. Az ilerde bir yoğurt fabrikası vardır, sapağın bir iki kilometre aşağısında, bilmem hiç dikkatini çekti mi? Hemen onun arkasındaki bir gecekonduda. Bizim eve de yakındır. Onu mu bekleyeceksin?"

"Hayır, Adnan. Burada kalan Samim Bey ve eşi Şaziye Hanım'la görüşmek niyetindeyim."

"Hayrola komiserim? Ne edeceksin ki onlarla? İkisi de yaşlı insanlardır ve Samim Bey yatalaktır. Sana ne yardımları dokunur ki?"

"Hiç belli olmaz. İfadelerini alacağım."

Adnan dudak büktü, sen nasıl uygun görürsen der gibi bir ifadeyle başını eğdi. Barış arabasını içeri sokmadan yaya olarak sitenin batı cihetine düşen bloklara doğru yürüdü. Yaşlı karı kocanın kaldığı giriş katını biliyordu zaten.

Kapıyı Şaziye Hanım açarak genç komisere baktı bir süre. Yeniden karşısında komiseri görmek onu ürkütmüş gibiydi. İsteksiz bir edayla, "Buyurun" dedi.

Barış:

"Sizi tekrar rahatsız ettiğim için üzgünüm efendim. Fakat bir hususun aydınlanması için yeniden ifadenize başvurmak zarureti hâsıl oldu."

Yaşlı kadın şaşırmış gibiydi.

"Size o gün de söyledim, biz maalesef olayla ilgili hiçbir şeyi ne gördük ne de işittik."

"Bunu biliyorum, hanımefendi. Ama o geceyle ilgili bize çok önemli bir ayrıntıdan bahsettiniz."

Kadın merakla sordu:

"Neymiş o?"

"Lütfen yeniden hatırlamaya çalışın. Cinayetin işlendiği gece şiddetli yağmur yağıyordu ve siz saat on sularında yatmıştınız, değil mi?

"Evet, öyle."

"Uykuya daldınız ve sonra gecenin bir vakti fırtınayla beraber yağan yağmurun şiddeti sizi uyandırdı."

"Doğru."

"Uyandığınız zaman saate bakmış mıydınız?"

Şaziye Hanım kısa bir tereddüt geçirdi.

"Galiba bakmıştım. Yatağımızın başındaki komodinin üstünde ufak bir çalar saatimiz vardır. Emin değilim ama ışığı yakınca bakmıştım sanırım."

"Uyandığınız saati hatırlayabilir misiniz?"

"Herhalde ikiyi geçiyor olmalıydı. İki buçuk filan, belki de üç.

"Şayet öyleyse uyandığınız an, elimizdeki otopsi raporuna göre cinayetin işlendiği zamandan hemen az sonrasına denk geliyor."

Yaşlı kadının benzi solar gibi olmuştu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye fısıldadı.

"Bundan sonrası bizim için çok önemli."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

Tekerlekli sandalyesinde oturan Samim Beyde konuşmaları anlamanın fakat meramını ifade edememenin aczi içinde ağzından hırıltılar çıkarıyordu. Komiser ona aldırmadan devam etti:

"Aşırı yağan yağmuru görünce meraka kapılıp eve su girip girmediğini anlamak için etrafa hakindiniz, değil mi?"

"Evet."

"Evi su basmamıştı."

"Bu da doğru."

"Nedeni de sizin bulunduğunuz bloğun önündeki arazinin meyliydi, yanılıyor muyum?"

"Haklısınız."

Barış içini çekerek mırıldandı:

"Az önce gelirken araziyi bir daha inceledim. Yanınızdaki bloktan başlayan asfaltlanmış kısım tabii meyliyle yağmur sularını sitenin dışındaki kurumuş dere yatağına kadar götürüyordu. Ve siz sonra rahatlayarak yatak odanıza döndünüz."

Yaşlı kadın gittikçe sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Evet" dedi sertçe.

"Siz de yatağa girmeden önce son bir kere perdeyi açıp dışarıya baktınız. Doğru mu hatırlıyorum?"

Şaziye Hanım tekrar başını sallamıştı.

"Ve siz tam o sırada koşarak etrafı teftişe çıkmış, sırtındaki sarı muşambasıyla Kâmil Efendi'yi gördünüz. Bu da doğru mu?"

"Evet."

"Ama gözünüzde daimi kullandığınız gözlük yoktu o anda. İlk gelişimde bana öyle söylemiştiniz, yanılıyor muyum?"

"Yataktan kalkarken hemen tekrar yatacağım diye gözlüğümü takmamıştım. Evet, doğru hatırlıyorsunuz."

Barış başka sual sormadı, birkaç saniye dalgın dalgın düşündü. Bunların hiçbir yeni bilgi değildi ama şimdi ufkunda yeni olasılıklar belirmişti. Teşekkür edip yıldırım gibi dışarıya fırladı. Şimdi başvuracağı bir yer daha vardı. Şayet oradan da beklediği cevapları alabilirse işin mecrası bir anda inanılmaz şekilde değişecekti.

Soluk soluğa sitenin ana girişine, arabasını bıraktığı yere geldi. Adnan onun döndüğünü görünce kulübesinden çıkmış gülerek, "Komiserim vaktin varsa, gel otur da bir çay içelim, yeni demledim" diye seslendi. Fakat Barış öyle bir telaş içindeydi ki, gülerek Adnan'a elini salladı.

"Bir başka zaman Adnan, yine geleceğim, söz sana. Karşılıklı bir keyif çayı içeriz" dedi ve arabasına atlayarak gazladı...

Arabayı deli gibi sürüyordu Barış. Az sonra bekçi Adnan'ın sözünü ettiği yoğurt fabrikasını bulmuştu. Hemen az ilerisindeki sapağa daldı. Yaklaşık

iki yüz metre kadar ileride gecekondular vardı. Çamurlu yolda arabayı durdurdu. Etrafta itişe kakışa futbol oynayan ilkokul çağında çocuklar vardı. Önce pek ilgilenmediler, sonra seyirci durumundaki birkaç oğlan merak ederek yabancı buldukları arabaya yaklaştılar. Camı açan Barış oğlanlardan birine seslendi:

"Evlat, Kâmil Efendi'nin evi hangisidir, biliyor musun?"

"Bekçi Kâmil babanınki mi?"

"Evet, onun ki."

"Yolun sonundaki sarı boyalı ev, ağabey."

"Eyvallah, aslanım" diyen komiser gaza dokundu.

Az sonra evin önünde arabayı durdurmuştu. Arabadan fırlayıp kapıyı yumruklamaya başladı.

"Geldim, geldim" diyen yaşlı bekçinin sesini duyunca rahatlamıştı. Köhne kapı ardına kadar açıldı. Kapıyı kıracak gibi çalan adama tam çatmaya kalkışacağı sırada karşısında Barış'ı görünce Kâmil Efendi duraklamış ve beti benzi atmıştı. Böyle bir ziyareti hiç beklemediği anlaşılıyordu.

Kekeleyerek, "Buyurun, komiser bey" diyebildi.

Yaşlı adam olağandışı bir şey olduğunu komiserin yüzüne bakar bakmaz anlamıştı. Sesini çıkarmadan polisi içeri aldı.

"Konuşmamız lazım, Kâmil Efendi" diye homurdandı Barış.

"Kötü bir haber mi var?"

"Kötü olup olmadığını bana doğruları söylersen anlayacağız."

"Sor memur bey. Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Cinayetin işlendiği gece sırtında sarı bir yağmurluk var mıydı?"

Gece Bekçisi bu suale çok şaşırmış gibi hayretle komisere baktı.

"Vardı, tabii. Yağmurlu günlerde hep o muşambayı giyerim."

"O gece de giydiğinden emin misin?"

"Eminim, tabii."

"Bana o şiddetli yağış sırasında Samim Beylerin evlerinin olduğu tarafa hiç gitmediğini söylemiştin. Doğru muydu bu?"

"Doğruydu tabii. Sitenin o bölgesi yağıştan etkilenmez ve yağmur suları daima meyil nedeniyle kör dereye doğru akar. Yani evlere su basması söz konusu olmaz. Ben daha ziyade düz satıhlı bölümde kalan evlere bakmak gereğini duymuştum."

"Ama seni o bölgede gören bir tanığım var elimde."

Yaşlı adamın gözleri irileşti.

"Bu imkânsız" diye mırıldandı. "Beni gördüğünü iddia eden kişi yanılıyor olmalı. Kuran üzerine yemin ederim ki o tarafa gitmedim. Bu işte bir yanlışlık var."

Barış gerçeği o an kavrar gibi oldu. Birden titredi. Bu ihtimali hiç düşünmediğini hatta aklına bile getirmediğini bir anda acı acı anladı. Galiba büyük bir hata yapmıştı. Gecekondudan yıldırım gibi fırladı, neredeyse aklını kaçıracaktı. Arkasında kalan Kâmil Efendi de dışarı fırlamış şaşkın hâlde Barış'ın âdeta kaçar gibi gidişini seyrediyordu.

Şirketlerdeki mesai saati bitmeden şehrin merkezine, Gayrettepe'deki Altınmızrak'ların işyerine varmak zorundaydı. Düşündüğü doğru çıkarsa o işyerinde önemli bir delil ele geçire bilirdi. Ve durumun beklemeye tahammülü yoktu, sonuca bir an önce ulaşmalıydı.

Neden sonra aklına geldi; bugün şubeden kimseye haber vermeden fırlamıştı, Baş komiser de, Selim de şu an fellik fellik onu arıyor olmalıydılar. Telefonunu çıkarıp önce Hidayet'i aradı. Baş komiserin top gibi gürlemesine hiç şaşmamıştı.

"Bütün gün boyunca seni aradık, be adam. Hangi cehennemdeydin?"

"Amirim galiba gerçek katili buldum. Bana bir iki saat daha izin verin."

"Neler saçmalıyorsun sen? Ne izni? Laboratuvardan tahlil raporu geldi. Topladığın çamurlar düşündüğümüz neticeyi veriyor. Bahçıvan, Aslı'yı öldüren kişi olmalı. Savcıyla konuştum, az sonra tutuklama kararı çıkacak."

"Hayır, Baş komiserim. Katil Halil değil. Olmaması gerekir. Savcıya hemen durumu bildirin."

Bir an duraklayan Hidayet gürledi yeniden:

"Kim peki?"

"Sanırım, sitenin gündüz bekçisi Adnan."

"Sanıyor musun? Yani hâlâ emin değilsin, öyle mi?"

"Lütfen, Baş komiserim. Muameleleri bir iki saat durdurun. Az sonra size kesin neticeyi söyleyeceğim."

Öfkeden köpüren Hidayet bağırdı:

"Sana hangi cehennemde olduğunu sordum."

"Şu anda arabadayım ve on dakikaya kadar Altınmızrak'ların işyerinde olacağım, efendim. Ha bu arada sizden de bir ricam olacak. Bekçi Adnan'ın evi için mahkemeden bir arama kararı çıkartın."

Öfkeden kudursa da amirine daha fazla açıklama yapamayacağını bilen Barış, telefonu kapadı.

Aslı Altınmızrak'ın özel sekreteri Sabiha Boz'un odasına girdiğinde nefes nefeseydi. Mesai bitmeden kadına erişmişti nihayet. Sekreter hiç beklemediği bir anda komiseri karşısında görünce yerinden doğruldu. Barış'ın telaşlı hâlini yadırgamıştı.

"Hoş geldiniz, Komiser Bey. Lütfen oturun. Doğrusu sizinle bu kadar kısa bir zaman sonra tekrar karşılaşacağımı sanmıyordum. Önemli bir şey olmalı."

"Evet, var. Hem de çok önemli bir şey var."

"Yoksa Aslı Hanım'ın katilini yakaladınız mı?"

"Sanırım yakalamak üzereyiz. Buraya gelişimin nedeni de yardımınızı talep etmek."

İrkilen Sabiha mırıldandı:

"Benim yardımımı mı?"

"Aynen öyle."

"Buyurun, söyleyin. Elimden geleni yapmaya hazırım. Ama beni şaşırttığınızı söylemek isterim. Bu konuda benim nasıl bir yardımım dokunur size?"

"Bazı özel evrakları incelemek istiyorum."

Sabiha Boz'un kaşları çatılmıştı.

"Özel evrakları mı?" diye kekeledi.

"Evet."

"Neyi mesela?"

"İlk görüşmemizde Aslı'nın çok hamiyetli ve insanlara yardımdan zevk aldığını, elinden gelen her türlü maddi yardımı yaptığını, bunun için de özel bir defter tuttuğunuzu söylemiştiniz."

"Doğrudur."

"O kayıtları incelemek istiyorum."

Sekreter birden kızarıverdi.

"Ama bunu size gösteremem. O kayıtlar tamamen rahmetlinin şahsi eşyası niteliğindedir ve mirasçılarına vermek zorundayım. Sanırım yasalar buna engeldir. Ancak bana bir mahkeme kararı getirirseniz teslim edebilirim."

Barış gülümsedi.

"Gerekirse onu da yapabilirim. Lakin endişelenmenize gerek yok. Sizden onları alacak değilim, sadece incelemek istiyorum. Benim için çok önemli. "

"Ne bakımdan? O listelerde katilin adına rastlayacağınızı mı sanıyorsunuz?"

Evet.

Sabiha kısa bir tereddüt geçirdi. Alnı kırıştı.

"Bu yasalara aykırı değil mi? Ölmüş bir insanın şahsi malları ancak mirasçılarına teslim edilebilir. Şu anda bunlar benim şahsi sorumluluğumda; bunları size gösterirsem görevimi kötüye kullanmış olmaz mıyım?"

"Dediğim gibi gerekirse mahkeme kararı da çıkarabilirim ama ben şu anda sizden katilin yakalanması için yardım talep ediyorum ve vatandaşların bir görevi de polise yardımdır."

Sabiha Boz daha fazla düşünmedi. Çekmecesinin kilitli gözlerinden birini açarak siyah, deri kaplı bir ajandayı komisere uzattı.

"Alın bakalım. İşte, istediğiniz kayıtlar burada" dedi.

Ajandayı âdeta kapar gibi sekreterin elinden alan Barış koltuğa çökerek sayfaların en başından başlayarak çevirmeye girişti. Aslı Altınmızrak'ın çok yardımsever olduğu belliydi, maddi destek listesi uzayıp gidiyordu. Fakat bazılarının yanlarına kısa notlar düşülmüştü. Genel de yardım ettiği her kişi için bir sahife açılmıştı. Rastladığı adların hemen hemen tamamını tanımıyordu, zaten o isimler komiseri ilgilendirmiyordu da. Sonra birden gözleri ışıldadı. Nihayet aradığı ismi bulmuştu. O sahifede de bazı notlar vardı. Keyifle arkasına yaslandı. Önce içine sindire sindire sayfadaki yazıları notlarıyla birlikte okudu. Aynen şöyleydi.

Adnan Gökçe... Yazlıktaki bekçi. Çocuğu hasta. Dr. Salih İsmen aranacak...

Alt satırda iki defa verilen paralar yazılmıştı. Ama sonra başka bir not daha düşülmüştü.

Kumar oynuyor. Bir daha yardım yapılmayacak. Sadece çocuğun hastane masrafları ödenmeye devam edilecek. Sabiha'ya not: Karısı gelirse geri çevrilecek...

Mesele aydınlanmış gibiydi. Barış sekretere döndü.

"Yazlıktaki Bekçi Adnan'ı tanır mıydınız?" diye sordu.

Sekreter bu sualin altındaki imayı anlamış gibi ürkek nazarlarla dedektife baktı ve endişeyle başını salladı.

"Evet tanırdım... Yoksa... Yoksa ondan mı şüpheleniyorsunuz? Aman Allah'ım, Aslı'nın katili o mu? İnanamıyorum."

"Kuvvetle muhtemel, o. Buraya gelip gider miydi?"

"Hem de kaç defa gelip gitmiştir."

"Karısı da gelir miydi?"

"Kezban mı? İki üç defa o da geldi. Ağlayıp yalvardı Aslı'ya. Ama Aslı onlara maddi desteğini kesti, galiba adam kumar oynuyormuş. O yüzden de çok borcu varmış. Hatta bir seferinde beraber gelmişlerdi, Bekçi Adnan iskambil kâğıtlarına bir daha elini sürmeyeceğine yemini billah etti ama Aslı ona inanmadı. Vay canına, demek katil o ha, kırk yıl kalsam ihtimal vermezdim. Daha hâlâ hastanedeki çocuklarının masraflarını biz ödüyoruz.

Bu ne vicdansızlıktır, nasıl yapabilir böyle bir şeyi, anlamak mümkün değil."

"Adnan en son buraya ne zaman geldi?"

Sabiha Boz bir iki saniye düşündü.

"Yanılmıyorsam cinayetten bir hafta evvel... Ama Aslı onu kovdu, bir daha asla buraya gelme, dedi. Ama çok yufka yürekliydi, o gittikten sonra arkasından gözlerinin yaşardığını hatırlıyorum."

"Neden? Madem ona o kadar kızıyordu, neden gözleri yaşardı?"

"Çocuklarına... O oğlanı çok severdi."

"Anlıyorum" diye mırıldandı Barış. "Ama boşuna dememişler, merhametten işte bazen böyle maraz doğuyor."

Yerinden kalktı. Ajandayı sekretere uzattı yeniden.

"Bana çok yardımcı oldunuz, Sabiha Hanım. Teşekkür ederim" dedi.

Kadıncağız donup kalmıştı. Komisere bir şey diyemedi. Beyninde öğrendiği acı gerçeğin şokunu yaşıyordu hâlâ...

Yaklaşık kırk dakika sonra Baş komiserin şubedeki odasına girdiğinde yorgunluktan bitkin hâldeydi. Hidayet'in gözlerinden ateş fışkırıyordu.

"Anlat, neler oluyor?" diye gürledi.

Barış emindi, sesi bütün koridordan duyulmuştu.

"Amirim bu defa gerçek katili bulduk. Şimdi gidip adamı tutuklayabiliriz artık."

"Kimi? Bekçi Adnan'ı mı?

"Evet, efendim."

"Bu kez emin misin? Cinayet işlendiğinden beri ortaya bir yığın zanlı çıkardın ama hiçbirinde karar kılamadın. Tepemi attırma Barış. Yine yanılıyorsan seni sürdürürüm bu görevden."

Hidayet'in emrindeki çalışanlara gösterdiği bu hiddetin sureta ve gerçekçi olmadığını gayet iyi bilen Barış, mutlu bir şekilde gülümsedi.

"Rahat olun amirim, bu defa tüm taşlar yerine oturdu" diye fısıldadı. "Artık sorun kalmadı. Şansımız yaver giderse, cinayet aletini de bulacağımızı düşünüyorum."

Baş komiserin koridoru çınlatan bağırmalarından Barış'ın geldiğini anlayan Selim de koşarak onların yanına gelmişti. Barış'ın yüzündeki mutlu ifadeyi görür görmez arkadaşının önemli bir sonuca ulaştığını sezinleyerek ses çıkarmadan anlatacaklarını beklemeye koyuldu.

Genç Komiser biraz da muzaffer ve mağrur bir eda ile kendinden emin bir edayla konuşmaya başladı:

"Amirim bu cinayetin işlendiği andan itibaren dikkatimi çeken en önemli husus, vaka mahallinde bulduğumuz ayak izleriydi. Malumunuz üzere verandadaki ayak izlerine villanın salonunda rastlayamamıştık. Bunun mutlaka bir sebebi olmalıydı. Aklımıza gelen tek makul açıklama salondaki izlerin cinayet sonrası temizlendiği noktasındaydı. Bunun için de Selimle villaya gidip araştırmış, çamurlu ve kanlı yer bezleri aramış ama bulamamıştık. Yani katil hem cinayet aletini hem de kirli bezleri yanına alıp uzaklaşmış olmalıydı. Verandada bulduğumuz ayak izlerinden biri gece bekçisi Kâmil'e aitti, bu konuda hiç şüphe yoktu. Ama Kâmil Efendi ısrarla, binaya girmediğini, açık duran sürgülü cam kapıdan içeriye baktığında yerde yatan Aslı Altınmızrak'ın çoktan öldüğünü anlayınca kulübesine dönerek polisi ve kızın ailesini haberdar ettiğini söylüyordu. Bu durumda salonda gece bekçisinin ayak izine rastlamamız gayet doğaldı. Ama katilin salondaki ayak izleri nasıl ortadan kaybolmuştu? Aklım bu konuya çok takılmıştı.

Derin bir nefes alan Barış devam etti:

"İkinci önemli husus, katilin içeriye nasıl girdiğiydi. Sürgülü kapı kesinlikle dışarıdan açılamıyordu. Diğer kapıları da incelemiş, hiçbirinde zorlama emaresine rastlamamıştık. Bu durumda camlı kapıyı katile maktulenin açması icap ederdi. Bundan da şu sonucu çıkarmıştık. Aslı Altınmızrak kapıya dayanan katili tanıyor ve ona kapıyı açacak kadar güveniyor olmalıydı. İşte bu nokta haklı olarak bizi hatalı birtakım tahminlere sürükledi. İlk aklımıza gelen olası ihtimal, katilin Mimar Emre olduğu yolundaydı. İtiraf edeyim ki, önceleri ben de onu katil sanmıştım. Mimarın ayakkabı numarası 45 değildi; ama verandada üç iz bulmuştuk. Bildiğiniz gibi bir akşam gizlice Emre'nin evine girdim. Mimar sarhoş

olarak döndü o gece ve annesiyle yaptığı telefon görüşmesine şahit oldum. Aklım iyice karıştı. Annesi Sıdıka bile oğlundan şüpheleniyordu ve her ikisi de aralarındaki kan bağını gizleyerek polise yalan söylemişlerdi. Bu durumda onlar hakkındaki kuşkularım daha da arttı. Sıdıka'nın katil olması maddeten imkânsızdı zira bütün geceyi yalıda geçirmişti ama oğlunun eylemine yardımcı olabilirdi. Telefon konuşmalarını dinlediğim o geceden sonra bu ihtimal de ortadan kalkmıştı. Aslı'nın eski sözlüsü de cinayet saatinde olay yerinde olmadığını kolaylıkla ispatlayabilirdi; bunun en canlı şahidi de gece bekçisi Kâmil'di. Uzun süre 45 numara ayakkabı izi bırakan kişinin katil olduğunu düşündüm ve korkarım sizleri de buna inandırdım; çünkü öldürülen kızın tam kalp nahiyesine indirilen tek bir bıçak darbesi vardı. Böyle düşünmekte haklıydım; zira ancak çok iri yarı bir insan bunu becerebilirdi."

"Sadede gel " diye homurdandı Hidayet.

"Tamam, efendim. Geliyorum" diye karşılık verdi Barış. "Fakat bizi en fazla şaşırtan kişi Aylin Altınmızrak oldu. Hepimiz o kadının cinayetin azmettiricisi olduğunda hemfikirdik."

"Bu doğru" dedi Hidayet.

Barış anlatmasına devam etti:

"İster istemez araştırmalarıma Aylin'in etrafındaki erkeklere yoğunlaştırmıştım. Araştırmalar karşımıza yine iki kişi çıkarıyordu. Birincisi Emre oldu. Yalının önünde nöbet tuttuğum bir gece kadın gece yarısı evden çıkmış ve doğruca Levent'teki aşk yuvasına gitmişti. Haklı olarak aralarında bir ilişki olduğunu düşündük. Bence bu isabetli bir tespitti ama kadın takip edildiğini öğrenince akıllı bir taktikle Ragıp Bey'in eski eşinin mücevherleri yalanını uydurdu. Bunu kocasına karşı nasıl uyguladığını bilmiyorum ama mimar burada itirafta bulunmasaydı yine de o yalana inanmak zorunda kalacaktık. 45 numara ayak izi haliyle yalıdaki geri zekâlı bahçıvandan şüphelenmeme yol açtı. Ne var ki o adamın böyle kusursuz bir cinayet işlemesi olanaksız gibiydi; yine de beni kuşkuya ve endişeye sevk eden amiller vardı. Bahçıvan kızın yaşadığı evin personeliydi ve gecenin bir vakti Aslı onu karşısında görünce camlı kapıyı açabilir, adamı içeri alabilirdi. Ama daha sonra bunun da zor olduğunu düşünmeye başladım."

"Neden?" diye sordu Hidayet.

"Çünkü aynı evde yaşamalarına rağmen Aslı bilmediğimiz bir nedenle bahçıvandan ürküyordu. Öyle fırtınalı bir gecede, saat ikiye yaklaşırken hemen kapıyı açması biraz zor gibi geliyordu bana. Ayrıca Halil'in zekâ düzeyi salonda bıraktığı ayak izlerini silecek kadar güçlü ve yeterli değildi. Yine de tam emin olmak için bahçıvanın yaşadığı müştemilata girip araştırma yapmaya karar verdim. O sırada beynimi meşgul eden bir sorun daha vardı; şayet Aylin azmettirici ise bunu nasıl başarmış, bahçıvanı nasıl ikna etmişti? Halil tam bir geri zekâlıydı; Aylin gibi birinin onunla ilişkiye girmesi hiç de mantıklı değildi. Bu kuşkumun cevabını müştemilatta buldum. Hasta beyinli adam evin hanımına kendi değerleri içinde âşıktı, hatta eski çizmelerini baş ucunda saklayacak kadar. O çizmelerin içinde kadının bir resmini dahi ele geçirmiştim. Anladığım kadarıyla bahçıvanın evin hanımına karşı sapıkça bir tutkusu vardı. Zeki bir kadın olan Aylin'in bu adamı kullanması mümkündü. O arada botlarını bulmuş ve tabanı altındaki çamur artıklarını laboratuvarda tetkik için yanıma almıştım. Cinayet olayı yavaş yavaş beynimde canlanıyor ve bir sonuca gittiğimi düşünüyordum."

Bu kez Selim karıştı lafa:

"Sonra bu düşünceden ne vazgeçirdi seni?"

"Bahçıvanın geri zekâlı oluşu" dedi Barış içtenlikte. "Cinayet için tekmil şartlar uyuyordu, Aylin kocasından kalacak mirasın önündeki tek engeli ortadan kaldırmak için Halil'i amacına uygun olarak azmettirebilirdi; fakat geri zekâlı adamın salonda bıraktığı izleri ortadan kaldırması söz konusu olamazdı."

Hidayet homurdandı:

"Ya kadın da o gece bahçıvanla cinayet mahalline gittiyse" dedi.

"Unutmayın, hastane dönüşü Ragıp Bey'in yalısına gittiğimizde yaşlı adam o gece karısının on iki ile yarım arasında eve döndüğünü söylemişti. Oysa otopsi raporunda kızın bir buçukla iki arasında öldürüldüğü ifade edilmişti. Yani Aylin Altınmızrak'ın eve döndüğü saatte kız hâlâ yaşıyordu. Bu da ölüm anında kadının cinayet mahallinde olmadığının ifadesiydi."

"Devam et" dedi Baş komiser.

"Şimdi biraz daha eskiye dönelim. Selimle sitede yaz kış kalan Samim Şaziye Alagöz çiftini sorgulamak için gittiğimizde, yaşlı kadın o gece şiddetli yağmurdan uyandığını, evlerine yağmur sularının girip girmediğine baktığını ve tam yatağa dönmeden önce pencere kenarına gidip son bir kere daha sitenin bahçesine göz attığını ve sarı muşambalı gece bekçinin etrafı kontrol için hızlı hızlı koştuğunu söylemişti. Bu iddia ilginçti; çünkü Kâmil Efendi'nin iddiasına uymuyordu. Kâmil, o arazideki doğal meyil nedeniyle sel sularının o bölümü etkilemeyeceğini bildiğinden o tarafa hiç gitmediğini söylemişti. Bu dikkatimi çekti. Kadının sarı muşambalı birini gördüğü kesindi; acaba güvendiğimiz Kâmil Efendi bize yalan mı söylemişti?"

Baş komiser yine müdahale etti:

"Dur bakalım, biraz. Yaşlı kadının gördüğü sarı muşambalı adam, bekçilerden gayri, olayla hiç ilgisi bulunmayan üçüncü bir şahıs olamaz mı yani?"

"Bu ihtimal çok zayıf amirim. Kış mevsimi sitede in cin top oynuyor. Üstelik yakın çevrede başka iskân alanı da yok. Başka bir ifadeyle sarı muşambalı kişinin o güzergâhı kestirme yol olarak kullanacak üçüncü bir şahıs olması söz konusu değil."

Birkaç saniye düşünen Hidayet homurdandı tekrar:

"Öyleyse o adam nereye koşuyordu?"

"Yağmur sularının toplandığı eski kurumuş dere yatağına."

"Neden?"

"Bunu sonradan daha iyi anladım. Orası, yani dere yatağı sitenin en ölü noktası ve siteden yaya olarak çıkmaya en elverişli yerdi."

Hidayet başka sual sormayınca Barış devam etti:

"O zaman kuşkularım yeniden Kâmil Efendi üzerinde toplandı. Zira yaşlı gece bekçisi site kadar orada eskiydi ve herkesin güven duyduğu biriydi. Aslı'nın verandasına gelmişse, kız onu rahatlıkla içeri alabilirdi. Ayak izi veranda da mevcuttu. Ayrıca ilerlemiş yaşına rağmen aklı başında ve uyanık bir adamdı. Cinayet sonrası salonda bıraktığı izleri temizleyecek kadar da zekiydi. Yaşlı Şaziye Alagöz'ün gördüğü kişinin o olduğunu sandım önce. Fakat bir polis olarak sağduyum ve sezilerim bu neticeyi bir türlü kabul etmiyordu; çünkü ortada cinayet sebebi göremiyordum. Kendi hâlinde

yaşayan, hoşgörülü, insancıl bir ihtiyarın, Aslı Altınmızrak'ı öldürmesi için ortada hiçbir neden yoktu. Yine de kendisiyle bir görüşme daha yapmaya karar verdim ve bu sabah siteye gittim. Artık kaybedilecek hiç vaktimiz yoktu. Zira Halil'in botlarından topladığım çamur artıkları laboratuvardan olumlu sonuç çıkartırsa, Aylin Altınmızrak ve bahçıvanı tutukla maya kararlıydınız. Ama bu sabah siteye geldiğimde birden gaflet uykusundan uyandım, beynimde yeni bir şimşek çaktı."

Bu kez Barış'ın anlattıklarını merakla dinleyen Selim sormuştu:

"Nasıl yani?"

"Siteye geldiğimde nöbette Adnan vardı. Biraz onunla sohbet edip Kâmil Efendi hakkında ağzını aramayı düşündüm. Konuşmaya başladık. Adnan, Aslı Altınmızrak'ı övüp duruyordu bana. Pırlanta gibi bir insan olduğunu, herkese yardım ettiğini, hatta hasta çocuğunun bile hastane masraflarını onun karşıladığını söylüyordu. O an birden birşey dikkatimi çekti; kan kanseri olan çocuğunun bütün tedavi masraflarını karşılayan kişinin artık ölmüş olması, Adnan'da, bundan böyle o masrafları nasıl karşılayacağı konusunda sanki hiç endişe yaratmamış gibiydi. Biran için kendinizi onun yerine koyun; hiç derin düşüncelere ve üzüntüye kapılmaz mıydınız bu ağır masrafın altından nasıl kalkacağım diye? Oysa adamın kılı kıpırdamıyor, o konuyu hiç düşünmüyor gibi davranıyordu. İlk defa o zaman uyandım. Birden beynim karıncalanır gibi oldu. O zamana kadar bu ihtimal hiç aklıma gelmemişti. Alt tarafı Adnan da o sitede bekçiydi ve uzun süredir aynı işi yapıyordu. Bütün site sakinleri onu da tanıyorlardı. O yağışlı ve fırtınalı gecede Aslı'nın verandasına gelmişse, haliyle kız onu da içeri alabilirdi. Ayrıca Adnan genç ve iri cüsseli bir adamdı yani kızı tekbir bıçak darbesiyle öldürecek evsafta biriydi. Gayriihtiyari ayaklarına baktım, o cüsseye göre oldukça ufak sayılırdı; ancak 42 numara olmalıydı. Ama şimdi yeni bir sorunla karşı karşıyaydım; adamın oğlunun hastane masraflarını dahi karşılayan bir kızı Adnan neden öldürebilirdi? Ortada hiçbir sebep görünmüyordu. Bir polis olarak onu cinayetle suçlamak için geçerli bir sebep bulmalıydım. Bu yeni olasılık kafamı iyice karıştırmıştı. Ona bir şey belli etmemeye çalışıyordum ama meselenin hâlli için gerekli bütün şartlar Adnan için de geçerliydi; Aslı'nın villasına rahatlıkla girebilir ve kızı katledebilirdi. Daha sonra da salonda bıraktığı izleri silecek bol vakti olabilirdi. O gece saat iki buçuğa doğru Şaziye Alagöz'ün verdiği ilk ifade aklıma geldi. Bloklarının önünden koşarak geçen sarı muşambalı bekçiyi

gördüğünü söylemişti; fakat hafızam beni yanıltmıyorsa o sırada gözlüklerinin gözünde olmadığını da beyan etmişti. Devamlı gözlük kullanan biri gecenin karanlığında gördüğü şahsı gözlüksüz olarak teşhiste zorlanabilirdi. Ayrıca Kâmil Efendi koşmak için biraz fazla yaşlıydı. Kadının verdiği ilk ifadeyi teyit etmesi için ani bir kararla tekrar görüşmek için dairelerine gittim. Yanılmamıştım, kadın sarı muşamba giyen kişiyi gördüğünde gözünde gözlüklerinin olmadığını bir kere daha teyit etti bana."

Barış yeniden derin bir nefes aldı. O kısa fasıladan istifade eden Hidayet soruyu yapıştırdı:

"Peki, cinayet gerekçesi nedir?"

"Hırs, nefret, nankörlük ve kapital düşmanlığı, amirim."

"Saçmalama" diye kükredi Hidayet. "Bu nedenlerle mi tutuklama talebinde bulunacağız?"

"Tabii ki bunlarla değil amirim. Gerçek cinayet nedeni, Adnan'ın kumar borcu olarak istediği para yardımını Aslı'nın geri çevirmesi."

"Ne? Neden bahsediyorsun sen? Ne kumar borcu?"

Barış yine muzaffer bir edayla tebessüm etti.

"Bunu açıklamak içinde biraz geriye dönmemiz gerekecek, efendim."

"Geriye mi? Nereye?"

"Aslı Hanım'ın cenaze törenine... Bilmem, dikkatinizi çekmiş miydi, cenaze günü cami avlusunda devamlı ağlayan bir kadın vardı; orta yaşlı, balıketinde, sevimli bir kadın."

"Evet, ben hatırlıyorum" dedi Selim.

Hidayet gür sesiyle homurdandı:

"Eee, kimdi o?"

"Sabiha Boz. Yani Aslı Altınmızrak'ın özel sekreteri. Ayrıca en iyi dostu, sırdaşı ve mutlak güvendiği, bir abla gibi kendisine yakın gördüğü insan. Cenazeden sonra onunla görüşmeye gitmiştim. Diyebilirim ki meselenin aydınlanmasında bana en yardımcı olan kişi odur."

"Kısa kes Barış. Ne öğrendin ondan?"

"Sorduğunuz cinayet sebebini amirim. Kısa kesmemi istiyorsanız özetleyeyim. Adnan'ın oğlunun hastane masraflarını ödemeye devam etmesine karşın, kumar oynadığı için bundan böyle bekçiye maddi yardım yapılmasını kesmiş Aslı. Adnan birkaç kere gelip yalvararak para istemiş ama her seferinde de Aslı reddetmiş. Sizce bu durum uygun bir cinayet sebebi değil mi?"

Hidayet başını önüne eğdi ve sustu. Neden sonra, "Galiba haklısın" diye fısıldadı. "Bir ekip hazırlayın ve Adnan'ı tutuklayım Bir de ben sorguya çekmek istiyorum. Hadi, acele edin."

Barış omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi rahatlamıştı birden. İki muavin ayağa fırladı. Ama Baş komiser, Selim'e dönerek, "O işi sen hallet. Benim Barış'a soracaklarım bitmedi henüz" dedi.

5

Barış biraz süklüm püklüm Baş komiserin karşısındaki koltuğa çökmüştü yeniden. Amirinin ne soracağını üç aşağı beş yukarı tahmin edebiliyordu ama verebileceği kesin bir cevabı yoktu henüz. Hidayet ters ters muavinine bakarak söylendi:

"Eh, şimdi açıkla bakalım bana. Bahçıvanın botları altından çıkan çamurun, kriminal laboratuvarımızda bulunan çamur örnekleriyle aynı olmasına nasıl bir yorum getireceksin? Bu geri zekâlı Halil'in de cinayet gecesi orada olduğunun delili değil mi?"

Genç komiser yutkundu, makul bir izah aradı ama bulamadı. Hidayet bastırdı.

"Söylesene, ne düşünüyorsun? Şimdi Halil'in orada olduğunu inkâr mı edeceğiz?"

Sonunda Barış kekeledi:

"Bunu İnkâr edemeyiz amirim. Nedenini bilemiyorum ama sanırım Halil de o gece oradaymış. Şimdilik buna bir açıklama getiremiyorum ama hâlâ Halil'in cinayeti işlemediği kanısındayım."

Baş komiserin kızıp söyleneceğini sanmıştı ama Hidayet kişiliğine uymayan yumuşak bir ses tonuyla konuştu:

"Acaba Halil'le Adnan bu işi müştereken yapmış olabilirler mi?"

Barış hemen kendi düşüncesini açıkladı.

"Buna pek ihtimal vermiyorum etendim."

"Neden? Verandada ikisinin de ayak izleri bulundu."

"Orası doğru ama o takdirde Aylin Altınmızrak'ı çok hafife almış oluruz. Kanımca kadın tahminimizden de kurnaz biri, öyle bir hata yapmış olamaz. Bahçıvanı bu işe bulaştırmış olabilir, hatta kızı ona öldürtmeyi de tasarlamış olması mümkündür; ama yeterince tanımadığı bir bekçiyi böyle bir cinayet için ayarlayacağını sanmam. Aslı sitedeki villayı kullandığı için Aylin yıllardır oraya pek gitmiyormuş; dolayısıyla Adnan'ı da pek tanıdığını sanmam. Bir an için bahçıvana güvenmeyip kiralık bir katil tutmayı düşünse bile, herhalde profesyonel birini tercih ederdi. Bence bu çok zayıf bir olasılık."

Barış'ın tahminleri oldukça mantıklı gelmişti Hidayet'e. Ama aynı gece Halil'in de olay yerinde bulunmasına bir anlam veremiyordu.

"Bu durumda Halil'in varlığını nasıl açıklayacağız?" diye sordu.

Birkaç saniye düşünen Barış, "Dilerseniz bahçıvanı da şubeye çekip sorguya alalım" dedi.

"Hiç de fena olmaz. Bu işi sen yüklen. Ama bana kalırsa önce Aylin Altınmızrak'a bahçıvanı hangi nedenlerle sorguya çekeceğimizi uygun bir lisanla anlat. Kadının düşeceği zor durumu bilmek istiyorum."

"Bundan ben de zevk duyarım amirim" diye fısıldadı genç komiser.

O gece Adnan tutuklandı. Evinde yapılan araştırmada hem cinayet aleti olan keskin kama hem de yerleri sildiği kanlı ve çamurlu bez bulunmuştu. Selim ve ekibi Adnan'ın evine gittiklerinde mukavemetle karşılaşmadılar. Adnan ve karısı önce inkâra kalkıştılarsa da, üzerinde kurumuş kan izlerinin bulunduğu kama mutfaktaki evyenin altındaki dolapta ele geçirilince ilk karısı çözüldü, ağlamaya başladı. Sonra da kumar tutkusu yüzünden kocasını lanetlemeye ve bütün bu felaketleri sırf bu yüzden başlarına geldiğini hıçkırıklar içinde itiraf etti.

Mesele çözülmüştü artık.

O gece geç saatlerde Baş komiser Hidayet, yalıya telefon etti. Telefonu Aylin açmıştı. Hidayet her zamanki gür sesiyle, "Hanımefendi, Aslı Hanım'ın katilini yakaladık" dedi. O an elindeki telefonun görüntülü olmasını çok isterdi Baş komiser. Kadının yüzündeki şaşkınlığı görmek için bir maaşını fedaya çoktan razıydı. Nitekim kadın taş kesilmiş ve bir süre konuşamamıştı. Neden sonra yutkunur gibi güç çıkan bir sesle fısıldadı:

"Kimmiş?"

"Sitenin bekçisi..."

Karşı tarafta yine uzun bir sessizlik olmuştu.

"Şu, yaşlı bir adam vardı... O mu?" diyebildi.

"Hayır efendim, o değil. Gündüz bekçisi Adnan..."

Aylin'in büyük bir şaşkınlık yaşadığı çok belli oluyordu.

"Ben... ben tanımıyorum" diye kekeledi. Sonra hemen ilave etti. "Emin misiniz o adamın cinayeti işlediğinden?"

"Evet, efendim. Bekçi suçunu itiraf etti."

Hidayet kadının şaşkın yüzünü göremese de, ses tonundaki inanılmaz şaşkınlığı çok iyi hissediyordu. Neden sonra toparlanan Aylin sormuştu:

"Ama neden? O bekçi kızımızı neden öldürmüş?"

Hidayet içinden riyakâr, ikiyüzlü yaratık, diye homurdanmıştı. Şimdi üvey kızından, kızımız diye bahsetmeye başlamıştı. Baş komiser içindeki duyguları belli etmeyen bir eda ile cevap verdi:

"Adamın kumar borcu varmış. Kızınızdan para istemiş, Aslı Hanım da vermeyince tehevvüre kapılıp öldürmeye karar vermiş; mesele bu kadar basit."

"Anlıyorum" diye mırıldanmıştı kadın.

"Umarım Ragıp Bey'e bu haberi iletirsiniz. Büyük acısının yanında sanırım kızının katilinin kısa zamanda yakalanması bir nebze de olsa onu sevindirecektir."

"Teşekkür ederiz, komiser bey" diyen Aylin telefonu kapatmıştı.

* * *

Genç kadın bir süre telefonun başında âdeta taş kesilerek hareketsiz kalmıştı. Bir süre duyduklarına inanamadı, hatta bunun polisin bir oyunu olup olmadığını bile düşündü. Bekçilerden birinin katil olmasını bir türlü kabullenemiyordu. Yoksa sadık köpeği Halil ona yalan mı söylemişti? Buna ihtimal bile veremezdi.

O geri zekalı hayvanı dilediği gibi yetiştirdiğini sanıyordu.

Birden müthiş bir öfke kapladı içini. Önüne geçilmez bir hırsla dışarıya fırladı. Polisten gelen telefonu daha sonrada kocasına söyleyebilirdi. Önce gerçeği Halil'den öğrenmek zorundaydı. Hışımla müştemilata doğru yürüdü. Hiçbir zaman kilitli olmayan kapıyı ardına kadar itti.

Halil yatağın üzerine oturmuş, sanki onun geleceğini biliyormuş gibi sessiz ve sakin bekliyordu. Zihninin yetersizliğine rağmen bir şeylerin ters gittiğini sezinleyen bahçıvan ayağa fırladı.

Aylin tam karşısına dikilip durmuştu.

"Bana yalan söyledin, değil mi?" diye gürledi.

Halil'de hiç ses yoktu. Boynunu bükmüş öylece olacakları bekliyordu.

"Onu sen öldürmedin. Bekçi öldürmüş. Polis az önce telefon etti. Gerçeği öğrendim."

Bahçıvanda yine ses yoktu.

Aylin bir süre tiksintiyle ona baktı.

"Şimdi bana doğruyu söyle. Emrimi neden yerine getirmedin?"

Koca dev adam titreyerek fısıldadı:

"Çünkü oraya gittiğimde küçük hanım ölmüştü" diyebildi.

"Ama bunu benden gizledin. Niye?"

"İsteğinizi yerine getiremediğim için beni kovmanızdan korktum.

"Bak bunda haklısın. Seni kovuyorum. Pılını pırtını topla ve hemen defol git. Buradaki işin bitti artık. Yanına bir miktar para vereceğim. Seni artık burada görmek istemiyorum."

Halil bacaklarını kırarak dizüstü yere çöküverdi.

"Lütfen bunu yapmayın... Yalvarırım... Biliyorsunuz..."

"Neyi biliyorum?"

"Ben sizin köpeğinizim."

"Emirlerimi yerine getirmeyen bir köpek istemiyorum ben."

"Bir daha asla olmayacak. Ne yapabilirdim ki, ölmüş bir insanı bir daha öldüremezdim ki."

"Ama bana doğruyu söyleyebilirdin?"

Halil yere kapanmış başını kaldırmadan konuşuyordu. Aylin bir süre onun geniş sırtına, devasa omuzlarına, kaslı kollarına baktı. Tiksinse de onunla sevişmenin ne kadar değişik ve farklı bir şey olacağını düşündü biran. Bunu zaman zaman hayal ettiği olmuş fakat vücudunun neşrettiği o iğrenç ter kokusu nedeniyle hemen hayallerinden sıyrılmıştı.

Kısa bir an durakladı.

Elinin altında her zaman böyle birini bulundursa ne kaybederdi sanki. Olsa olsa ona her zaman yıkanmasını, alıp vereceği erkek losyonlarını kullanmasını emredebilirdi. Üstelik artık tehlike de geçmişti, Halil cinayeti işlememişti, polisin bir şeyden şüphelenmesi söz konu olamazdı. Bu sonsuza kadar kendisiyle köpeği arasında sır olarak kalacaktı. İlk öfkesi geçer gibi olmuştu. Birden hiddete kapılıp saçma sapan bir şey yapmak istemedi. Kim bilir kaç kadın, böyle bir aygırı hayal edip dururdu. Onu yedekte tutmanın ne sakıncası olurdu ki...

Birden gürledi:

"Ayağa kalk!"

Halil titreyerek dizlerinin üzerinde doğrulmuştu. O an sahibinin beyninden geçenleri asla anlayamazdı. Aylin baştan aşağı onu süzdü. İçini şiddetli bir şehvet duygusu kapladı. Tek kelime ile "Soyun" diye emretti.

Köpeği utanmış, renkten renge girmeye başlamıştı. Ne olduğunu da kavrayamamıştı.

"Ama..." diye kekeledi.

Ona bir iki adım daha yaklaşan genç kadın suratına şiddetli bir tokat attı.

"Yine emirlerime karşı mı geliyorsun, köpek?" dedi.

Yine lafı bahçıvanı umutlandırır gibi olmuştu. Yediği tokatta sahibinin hiddetiydi. Aldığı emri hemen yerine getirdi. Sırtındaki mintanı hızla başından çekip çıkardı. Heykel gibi sert ve kaslı vücudu ortaya çıkmıştı şimdi. Halil daima karanlıkta oturduğundan onun ihtişamlı bedenini yeterince net göremiyordu. Aylin hiç aldırmadan uzanıp müştemilatın ufak odasının ışığını yaktı. O an yalıdaki personelden biri tarafından görülmek bile umurunda değildi. Satın alacağı bir malda defo arar gibi bahçıvanın etrafında dolanıp duruyordu.

"Üstündekilerin hepsini çıkar. Çırılçıplak kalacaksın" dedi.

Halil utanıyordu ama yapabileceği başka bir şey de yoktu. Çaresiz kalarak pantolonunu ve donunu da sıyırdı aşağıya. Aylin önce adamın arkasına geçti. Uzun parmaklarını önce yavaş yavaş Halil'in sırtında, omuzlarında, kollarında dolaştırdı. Sonra ağır adımlarla önüne geçti. Elleri hâlâ adamın çıplak vücudunda dolaşıyordu. Göğüslerini okşadı, Halil'in gözlerinin içine bakmak istedi ama dev adam önüne bakmakta ısrar ediyordu.

"Yüzüme bak!" diye emretti.

"Bakamam, utanıyorum" diye fısıldamıştı Halil.

Ama Aylin hiç aldırmadan sağ elini adamın kasıklarının arasına indirdi. Sıkıca aletini kavradı ve "Vay canına" diye mırıldandı. "Bu ne?"

Oysa utancından ereksiyona geçememişti bahçıvan. Heyecandan titriyordu biçare...

*** * ***

Selim'le Barış ertesi sabah resmî bir arabayla Yeniköy'ün yolunu tutmuşlardı. Yalıya yaklaşırlarken Selim bir sigara yaktı.

"Baş komiserin bu isteğinden pek bir şey anlamadım" diye homurdandı.

"Neden ağabey?"

"Geri zekâlı bahçıvanın villanın verandasında ayak izini bulduğumuzu Ragıp Bey'le karısına söylememizin ne yararı olacak? Bu pişmiş aşa su katmak gibi bir şey, değil mi?"

"Aynen öyle, ağabey."

"O hâlde, amirim niye bizden böyle bir şey istedi?"

Direksiyondaki Barış hafif bir kahkaha attı.

"O karının çevirdiği dolapları yutmadığımızı göstermek için."

Selim yüzünü ekşitti.

"Bence anlamsız bir ziyaret bu. Evet, kadının azmettirici olduğundan şüphelendik ama gerçek katil Adnan, bahçıvanı hayatında görmemiş, o işi tek başına yapmış. Bu kanıtlandı artık. Şüphelerimiz yüzünden şimdi kadını rahatsız etmenin ne yararı var?"

Barış gülmeye devam etti.

"Benle bahse var mısın?"

"Hangi konuda?"

'Yakın bir tarihte bu yalıya yeniden gelmek zorunda kalacağız.

"Nedenmiş o?"

"Yeni bir cinayet vakası daha olacak da o yüzden."

"Haa, anladım ne demek istediğini. O güzel kadın şimdi de kocasını öldürmeye kalkacak demek istiyorsun, değil mi?"

"Doğru tahmin. Var mısın iddiaya?"

Selim birkaç saniye düşündü. Sonra, 'Yok, öyle bir iddiaya girmem" diye homurdandı...

BİTTİ